Bodleian Libraries
UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

Charles Legh Hoskins Master.

2924 e. 186/2

ÆSCHYLI

TRAGŒDIÆ.

2.

ÆSCHYLI

TRAGŒDIÆ SEPTEM,

CUM

VERSIONE LATINA.

VOLUMEN II.

GLASGUÆ:

EXCUDEBAT FOULIS,

M,DCC,LXXXXIV.

VENEUNT LONDINI,

APUD T. PAYNE; PAYNE & MACKINLAY:

OXONIÆ,

APUD JOS. COOKE.

M,DCCC,VI.

BODLEIAN
P
8 FEB 1963

Α Ι Σ Χ Υ Λ Ο Υ

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

VOL. II.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ εἰς Ἴλιον ἀπιὼν, τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, εἰ πορθήσει τὸ Ἴλιον, ὑπέσχετο τῆς αὐτῆς ἡμέρας σημαίνειν διὰ πυρσοῦ. ὅθεν σκοπὸν ἐκάθισεν ἐπὶ μισθῷ Κλυταιμνήστρα ἵνα τηροίη τὸν πυρσόν. καὶ ὁ μὲν ἰδὼν ἀπήγγειλεν· αὐτὴ δὲ τὸν τῶν πρεσβυτῶν ὄχλον μεταπέμπεται, περὶ τοῦ πυρσοῦ ἐροῦσα· ἐξ ὧν καὶ ὁ χορὸς συνίσταται· οἵτινες ἀκούσαντες παιανίζουσι. μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ταλθύβιος παραγίνεται, καὶ τὰ κατὰ τὸν πλοῦν διηγεῖται. Αγαμέμνων δ' ἐπὶ ἀπήνης ἔρχεται· εἵπετο δ' αὐτῷ ἑτέρα ἀπήνη, ἔνθα ἦν τὰ λάφυρα καὶ ἡ Κασάνδρα. αὐτὸς μὲν οὖν προεισέρχεται εἰς τὸν οἶκον σὺν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ. Κασάνδρα δὲ προμαντεύεται, πρὶν εἰς τὰ βασίλεια εἰσελθεῖν, τὸν ἑαυτῆς καὶ τοῦ Αγαμέμνονος θάνατον καὶ τὴν ἐξ Ορέστου μητροκτονίαν, καὶ εἰσπηδᾷ ὡς θανουμένη, ῥίψασα τὰ στέμματα. τοῦτο δὲ τὸ μέρος τοῦ δράματος θαυμάζεται, ὡς καὶ ἔκπληξιν καὶ οἶκτον ἱκανὸν ἐμποιεῖν. ἰδίως δὲ Αἰσχύλος τὸν Αγαμέμνονα ἐπὶ σκηνῆς ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ· τὸν δὲ Κασάνδρας σιωπήσας θάνατον, νεκρὰν αὐτὴν ὑπέδειξε. πεποίηκέ τε Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν, ἑκάτερον διϊσχυριζόμενον περὶ τῆς ἀναιρέσεως, ἑνὶ κεφαλαίῳ· τὴν μὲν, τῇ ἀναιρέσει Ιφιγενείας· τὸν δὲ, ταῖς τοῦ πατρὸς Θυέστου ἐξ Ατρέως συμφοραῖς.

Εδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους, Ολυμπιάδι † εἰκοστῇ ὀγδόῃ, ἔτει δευτέρῳ. πρῶτος Αἰσχύλος Αγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῷ. ἐχορήγει Ξενοκλῆς Αφιδνεύς.

† Correxerunt viri docti ὀγδοηκοστῇ. (quod facile mutari potuit in ὀγδόῃ εἰκοστῇ.)

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΦΥΛΑΞ.

ΧΟΡΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ κήρυξ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ φύλαξ, θεράπων Ἀγαμέμνονος.

A G A M E M N O N

S P E C U L A T O R.

DEOS quidem poſco horum exitum laborum,
Cuſtodiae annuae levamen, qua excubans
Super aedes Atridarum, inſtar canis,
Aſtrorum cognovi nocturnorum chorum,
Cum hyemem tum aeſtatem ferentes mortalibus
Principes claros, eminentes in coelo
Stellas, occaſus et ortus ipſarum;
Et nunc obſervo lampadis teſſeram,
Fulgorem ignis afferentem a Troja rumorem.
Excidialemque indicationem: ſic enim jubere
Mulieris viro-inſidiantem autumor animum.
Interea noctivagum roſcidumque habeo
Cubile ſomniis minime viſitatum;
Metus enim mihi ſomni vice adſtat,
Ne arcte palpebras concludam ſomno.

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

Φ Υ Λ Α Ξ.

ΘΕΟΥΣ μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων,
Φρουρᾶς ἐτείας * μῆχος, ἣν κοιμώμενος
Στέγαις Ατρειδῶν ἄγκαθεν, κυνὸς δίκην,
Αστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν,
Καὶ τοὺς φέροντας χεῖμα ϗ θέρος βροτοῖς
Λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθέρι·
[Αστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν·]
Καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον,
Αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν,
Αλώσιμόν τε βάξιν· ὧδε γὰρ κρατεῖν
Γυναικὸς ἀνδρόβȣλον ἐλπίζω κέαρ.
Εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω
Εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπȣμένην
Εμὴν, φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνȣ παραστατεῖ,
Τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ·

Οταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ,
Υπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος,
Κλαίω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων,
Οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένου.
Νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων
Εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός.
Ω χαῖρε λαμπτὴρ νυκτὸς, ἡμερήσιον
Φάος πιφαύσκων, καὶ χορῶν κατάστασιν
Πολλῶν ἐν Αργει, τῆσδε συμφορᾶς χάριν.
Ιοὺ, Ιοὺ.
Αγαμέμνονος γυναικὶ σημανῶ τορῶς,
Εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος, δόμοις
Ολολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι
Επορθιάζειν, εἴπερ Ιλίου πόλις
Εάλωκεν, ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει·
Αὐτός τ' ἔγωγε φροίμιον χορεύσομαι.
Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι,
Τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας.
Γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφιλῆ χέρα
Ανακτος οἴκων τῇδε βαστάσαι χερί.
Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας
Βέβηκεν· οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάβοι,

Cum autem mihi viſum eſt cantare aut minurire,
Hoc ſomni loco adhibens cantionis remedium,
Ploro tunc hujuſce domus infortunium gemens,
Non, ſicut antea, optime adminiſtratae.
At nunc felix fiat laborum exitus,
In laetum nuncium apparente nocturno igne.
O ſalve, fax noctis, diurnum
Lumen oſtendens, et chorearum inſtitutionem
Multarum apud Argos, hujus eventus gratia!
Io, Io!
Agamemnonis uxori ſignificabo clare,
Ut ipſa ſurgens lecto quam citiſſime, per domum
Ovationem bene-auſpicantem huic lampadi
Alacriter-accinat, ſiquidem Ilii urbs
Capta eſt, prout ſpecularis ignis apparendo nuntiat.
Ipſeque ego praeludium ſaltabo:
Res enim heriles ut bene cedant efficiam,
Cum haec ſpeculatio mihi ter ſex jecerit.
Contingat igitur mihi ut reducis amicabilem manum
Domini aedium (*iſtarum*) hac ſuſtineam manu.
Sed caetera taceo, bos in linguam magnus
Inceſſit; domus vero ipſa ſi vocem acceperit,

Clariſſime eloquatur. Adeo lubens ego
Intelligentibus loquor, et non intelligentes lateo.

C. Decimus quidem hic annus ex quo Priami
Magnus adverſarius,
Menelaus rex et Agamemnon,
Throni gemini geminique a Jove ſceptri
Dignitatis, validum par Atridarum,
Claſſem Argivorum mille-navium
Ab hac regione
Solverunt, militare auxilium,
Magnum ex animo clangentes Martem;
More vulturum, qui, prae doloribus
Pullorum ſublatorum, ſupra cubilia
Circumvolitant,
Alarum remis remigantes,
Quod laborem circa pullos
In obſervandis nidis perdiderint;
Supremis vero audiens aut Appollo,
Aut Pan, aut Jupiter, ab avibus editum
Clariſonum luctum
Ob hos abductos, ſero-punientem

Σαφέστατ᾽ ἂν λέξειεν. ὡς ἑκὼν ἐγὼ
Μαθοῦσιν αὐδῶ, κοὐ μαθοῦσι λήθομαι.

Χ. Δέκατον μὲν ἔτος τόδ᾽ ἐπεὶ Πριάμȣ
Μέγας ἀντίδικος,
Μενέλαος ἄναξ ἠδ᾽ Αγαμέμνων,
Διθρόνου Διόθεν ϗ δισκήπτρου
Τιμῆς, ὀχυρὸν ζεῦγος Ατρειδᾶν,
Στόλον Αργείων χιλιοναύταν
Τῆσδ᾽ ἀπὸ χώρας
Ηραν, στρατιῶτιν ἀρωγὰν,
Μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Αρη,
Τρόπον αἰγυπιῶν, οἵτ᾽, ἐκπατίοις
Αλγεσι παίδων, ὕπατοι λεχέων
Στροφοδινοῦνται,
Πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι,
Δεμνιοτήρη
Πόνον † ὀρταλίχων ὀλέσαντες·
Υπατος δ᾽ αἰὼν ἤ τις Απόλλων,
Η Πὰν, ἢ Ζεὺς, οἰωνόθροον
Γόον ὀξυβόαν
Τῶνδε μετοίκων, ὑστερόποινον

Πέμπει παραβᾶσιν Ερινύν.
Οὕτω δ' Ατρέως παῖδας ὁ κρείσσων
Επ' Αλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος
Ζεὺς, πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς,
Πολλὰ παλαίσματα ϗ γυιοβαρῆ,
Γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου,
Διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις
Κάμακος, θήσων Δαναοῖσι
Τρωσί θ' ὁμοίως. ἔστι δ' ὅπη νῦν
Εστι· τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον·
Οὔθ' ὑποκλαίων, οὔθ' ὑπολείβων,
Οὔτε δακρύων, ἀπύρων ἱερῶν
Οργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει.
Ημεῖς δ' ἀτίτᾳ σαρκὶ παλαιᾷ,
Τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες
Μίμνομεν, ἰσχὺν
Ισόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις.
Ο,τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων
Εντὸς ἀνάσσων
Ισόπρεσβυς, Αρης δ' οὐκ ἔνι χώρᾳ,
Τό, θ' ὑπέργηρων φυλλάδος ἤδη
Κατακαρφομένης, τρίποδας μὲν ὁδοὺς

Mittit raptoribus Erinnyn.
Sic Atrei filios optimus
Adverſus Parin mittit hoſpitalis
Jupiter, pro muliere multinuba,
Plurima et membra-gravantia certamina,
Genu arenis fulcito,
Fractaque in primitiis (*pugnae*)
Haſta, impoſiturus Danais
Simul et Trojanis. Caeterum (*res*) ſunt ubi nunc
Sunt; ſed eventum ſecundum fatum ſortiuntur;
Neque quiſquam, ſive plorans, ſive libans,
Sive flens, ſacrorum igne-carentium
Iras intenſas demulcebit.
At nos emerita carne ſeni li
In illa expeditione derelicti
Manemus, vires
Pueris-aequales regentes ſcipionibus.
Nam et juvenilis medulla
Quae intra pectora dominatur
Aequaeva eſt, Mars (*i.e. vigor Martius*) non ineſt in ſuo
Loco; et nimia ſenilitas, foliis nunc
Exarefactis, tripodes per vias

Incedit, pueroque nihilo validior,
(*Quaſi*) ſomnium diurnum errat.
Tu vero, Tyndarei
Filia, regina Clytemneſtra,
Quid rei, quid novi eſt? quidnam intelligens
Cujus nuntii ſuaſu
Huc atque illuc miſſa ſacra peragis?
Omnium vero Deorum urbanorum,
Supremorum, terreſtrium,
Coeleſtium et forenſium
Arae donis ardent:
Alia aliunde ad coelum uſque pertingens
Lampas tollitur,
Delibuta olei caſti
Mollibus puris fomentis,
Cum libatione e regiis cellis deprompta.
Harum rerum tu locuta mihi quodcunque licet
Et monere fas eſt,
Medicus eſto hujus ſolicitudinis,
Quae nunc alias infeſta exiſtit,
Alias ex ſacris extis amica oſtendens
Spes propulſat curam immenſam

Στείχει, παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων,
Οναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει.
Σὺ δὲ, Τυνδάρεω
Θύγατερ, βασίλεια Κλυταιμνήστρα,
Τί χρέος; τί νέον; τί δ' ἐπαισθομένη,
Τίνος ἀγγελίας
Πειθοῖ περίπεμπτα θυοσκινεῖς;
Πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων,
Υπάτων, χθονίων,
[Τῶν τ' οὐρανίων, τῶν τ' ἀγοραίων,]
Βωμοὶ δώροισι φλέγονται·
Αλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης
Λαμπὰς ἀνίσχει,
Φαρμασσομένη χρίσματος ἁγνοῦ
Μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις,
Πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ.
Τούτων λέξασ' ὅ, τι καὶ δυνατὸν
Καὶ θέμις αἰνεῖν,
Παίων τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης,
Η νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει,
Τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὰ † φαίνουσ'
Ελπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον,

Τὴν θυμοβόρον * φρενὶ λύπην.

ΣΤΡΟΦΗ.

Κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν
Εκτελέων. ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνέει
Πειθὼ μολπὰν,
Αλκὰν σύμφυτος αἰὼν,
Οπως Αχαιῶν
Δίθρονον κράτος, Ελλάδος * ἥβας,
Ξύμφρονα ταγὰν,
Πέμπει ξὺν δορὶ * ϗ χερὶ πράκτορι
Θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν,
Οἰωνῶν βασιλεὺς
Βασιλεῦσι νεῶν,
Ο κελαινὸς, ὅ, τ' ἐξόπιν ἀργίας,
Φανέντες ἴκταρ μελάθρων,
Χερὸς ἐκ δοριπάλτȣ,
Παμπρέπτοις * ἐν ἕδραισι,
Βοσκόμενοι λαγίναν ἐρικύμονα φέρματι γένναν,
Βλαβέντα λοισθίων δρόμων.
Αἴλινον, αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω.

Animum exedentem.

STROPHE.

Potis ſum enarrare itinerantem potentiam auſpicatam
Virorum praefectorum; adhuc enim divinitus ſpirat
Fiducia cantum,
Vireſque cognata aetas (*ſubminiſtrat,*)
Quo pacto Achivorum
Geminum imperium, pubis Graeciae
Concordem ducatum, (*vel, concordes duces*)
Miſerit cum haſta exactore poenarum (*i. cum milite
Vindice*) Ales rapax Trojanam in terram.
Avium rex,
Ducibus navium, et qui niger,
Et qui parte poſtica candidus,
Apparentes prope atrium,
Manu (*fulminis*) jaculatrici (*miſſi*)
Splendidis in ſedibus
Veſcentes leporinam, praegravidam epulabantur
Sobolem, extremis in curſibus impeditam.
Naeniam, naeniam dic, bene autem eveniat.

ANTISTROPHE.

Venerandus vero exercitus augur cum
vidiſſet
Animis geminos Atridas pugnaces, agnovit leporum
Epulatores deductoreſque principes;
Sic vero fatur prodigia dicens:
Longo poſt tempore capiet
Priami urbem haec expeditio;
Omnes vero (*intra*) murorum (*ambitum*)
Opes, quibus ante populus abundabat,
Fatum vi diripiet.
Tantum (*precor*) ne qua calamitas
Divinitus miſſa obnubilet procuſum
Fraenum magnum Trojae (*exercitum*)
Expeditione profectum. Domui enim huic
Irata eſt Diana caſta,
Volucribus canibus patris (*Jovis*)
Qui una cum foetu ante partum miſeram leporem
mactarunt;
Odit vero coenam aquilarum.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Κεδνὸς δὲ στρατόμαντις ἰδὼν δύο λήμασι
δισσοὺς
Ατρείδας μαχίμους, ἐδάη λαγοδαίτας
Πομπούς τ' ἀρχούς·
Οὕτω δ' εἶπε τεράζων·
Χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ
Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος,
Πάντα δὲ πύργων
Κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ
Μοῖρ' ἀλαπάξει πρὸς τὸ βίαιον.
Οἷον μήτις † ἄτα
Θεόθεν κνεφάσῃ
Προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας
Στρατευθέν. οἴκῳ γὰρ ἐπί-
φθονος Αρτεμις ἀγνὰ,
Πτανοῖσιν κυσὶ πατρὸς,
Αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομέ-
νοισι·
Στυγεῖ δὲ δεῖπνον ἀετῶν.

Αἴλινον, αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω.

Τόσσον περ εὔφρων ἁ καλὰ
Δρόσοισιν ἀέπτοισι μαλερῶν λεόντων,
Πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις
Θηρῶν ὀβρικάλοισι, τερπνὰ
Τούτων αἰτεῖ ξύμβολα κρᾶναι,
Δεξιὰ μὲν, κατά-
μομφα δὲ φάσματα στρȣθῶν.
Ιήϊον δὲ καλέω Παιᾶνα,
Μή τινας ἀντιπνόους
Δαναοῖς χρονίας ἐχενηΐδας
Απλοίας τεύξῃ,
Σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν, ἄνομόν τιν', ἄδαι-
τον,
Νεικέων τέκτονα σύμφυτον,
Οὐ δεισήνορα. μίμνει
Γάρ φοβερὰ παλίνορσος
Οἰκονόμος δολία, μνάμων μῆνις τεκνόποινος.
Τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέ-
κλαγξε
Μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὁδίων οἴκοις βασιλείοις·

Naeniam, naeniam dic, bene autem eveniat.

Nempe illa pulchra tantopere benevola
Pullis nondum volatilibus ob debilitatem,
Omniumque agreſtium mammas amantibus
Ferarum catulis, jucunda
Horum ſigna exigit ut edam,
Fauſta quidem, ſed culpanda,
Oſtenta harum aquilarum.
Jaculatorem autem invoco Apollinem,
Ne quas contrariorum ventorum
Danais diuturnas puppium-retentrices
Navigationis difficultates creet,
Urgens ſacrificium aliud barbarum, non epulandum,
Litium fabrum,
Virum non metuentem: manet enim
Metuenda redux
Domicuſtos doloſa, memor ira exigens pro filia.
Talia Calchas cum praeclaris ſucceſſibus vociferatus eſt
Fata ab avibus occinibus aedibus regiis;

Convenientem vero hiſce (*oraculis*)

Naeniam, naeniam dic, bene autem eveniat.

STROPHE I.

Jupiter, quiſquis eſt, ſi hoc
Nomine appellari gaudeat,
Hoc eum ipſe appello.
Non poſſum conjectare,
Cum omnia penſitem,
Praeter Jovem, in quem hoc vanum
Curae pondus
Vere oportet rejicere.

ANTISTROPHE I.

Adeo ille qui modo erat potens,
Omnium ad pugnandum provocatrici ſuperbiens
Audacia, nihil dictu exiſtens prius,
Quantus quantus vero poſtea evaſerit,
Superiorem nactus perit.
Jovem vero alacriter

Τοῖς δ' ὁμόφωνον
Αἴλινον, αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω.

ΣΤΡΟΦΗ α.

Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστὶν, εἰ τόδ' αὐ-
τῷ φίλον κεκλημένῳ,
Τοῦτό νιν προσεννέπω.
Οὐκ ἔχω προσεικάσαι,
Πάντ' ἐπισταθμώμενος,
Πλὴν Διὸς, εἰ * τὸ μάταν
Ἀπὸ φροντίδος ἄχθος
Χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

Οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας,
Παμμάχῳ θράσει βρύων,
Οὐδὲν λέξαι πρὶν ὤν,
Ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ, τρια-
κτῆρος οἴχεται τυχών.
Ζῆνα δέ τις προφρόνως

Επινίκια κλάζων,
Τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν.

ΣΤΡΟΦΗ β.

Τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώ-
σαντα, τὸν πάθει * μάθος
Θέντα κυρίως ἔχειν.
Στάζει δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας
Μνησιπήμων πόνος· καὶ παρ' ἄ-
κοντας ἦλθε σωφρονεῖν.
Δαιμόνων δέ που χάρις, βιαίως
Σέλμα σεμνὸν ἡμένων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β.

Καὶ τόθ' ἡγεμὼν ὁ πρέσ-
βυς νεῶν Ἀχαϊκῶν,
Μάντιν οὔτινα ψέγων,
Εμπαίοις τύχαισι συμπνέων,
Εὖτ' ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύ-
νοντ' Ἀχαϊκὸς λεώς,

Per ovationes laudans,
Compos fiet uſquequaque ſui propoſiti.

STROPHE 2.

(*Jovem, inquam*) qui ſapere homines
Docet, nocumento
Efficiens ut documentum vere obtineant.
Stillat autem etiam in ſomnis ante cor
Malorum memor cruciatus;
Et vel ad invitos venit prudentia.
Scilicet (*haec*) gratia Deorum efficaciter
Sedili venerando (*coeli*) inſidentium.

ANTISTROPHE 2.

Tunc Imperator ſenior
Navium Achaicarum,
Vatem neminem vituperans,
Incidentibus caſibus aſſentiens,
Quando navigandi impotentia naves exhauriente
Gravabatur populus Achaicus,

E regione Chalcidis retentus
Refluis in Aulidis portibus,

STROPHE 3.

Flatus vero a Strymone venientes
Male feriati, famiferi, importuni
Hominum errores, navium
Et funium prodigi,
Immenſum tempus collocantes
In mora, carpebant florem Achivorum,
Poſtquam vero aliud auxilium,
Vel (*ipſa*) acerba tempeſtate
Gravius, primoribus (*Graecorum*)
Vates clanxit, allegans
Dianam, adeo ut terram ſceptris
Percutientes Atridae
Non tenerent lacrymas.

ANTISTROPHE 3.

Rex major natu tunc haec dixit;

Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιῤῥό-
θοις ἐν Αὐλίδος τόποις,

ΣΤΡΟΦΗ γ.

Πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι
Κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι
Βροτῶν ἄλαι, * νεῶν τε
Καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς,
Παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι
Τρίβῳ, κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων.
Ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ
Χείματος ἄλλο μῆχαρ
Βριθύτερον πρόμοισι
Μάντις ἔκλαγξεν, προφέρων
Ἄρτεμιν, ὥστε χθόνα βάκ-
τροις ἐπικρούσαντας Ἀτρεί-
δας δάκρυ μὴ κατασχεῖν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

Ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' εἶπε φωνῶν.

Βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι·
Βαρεῖα δ' εἰ τέκνον δα-
ΐξω, δόμων ἄγαλμα,
Μιαίνων παρθενοσφάγοισι
Ρείθροις πατρῴȣς χέρας βωμοῦ πέλας.
Τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;
Πῶς * λιπόναυς γένωμαι,
Ξυμμαχίας ἁμαρτών;
Παυσανέμȣ γὰρ θυσίας
Παρθενίȣ θ' αἵματος ὀρ-
γᾷ περιόργως ἐπιθυ-
μεῖν θέμις. εὖ γὰρ εἴη.

ΣΤΡΟΦΗ δ.

Επεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον
Φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν
Αναγνον, ἀνίερον,
Τόθεν τὸ παντότολμον
Φρονεῖν μετέγνω βροτοῖς.
Θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις
Τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων.

Gravis quidem calamitas non parere ;
Gravis vero ſi filiam
Laceravero, ornamentum meae domus,
Maculans a virginea caede manantibus
Rivulis paternas manus
Ad aras. quodnam horum
Extra malum ? quodnam ? ſed qui
Proditor ſiem claſſis,
A ſocio exercitu deficiens ?
Ventorum ſedatricis ſacrificii
Virgineique ſanguinis vehementer cupida eſt
Diana: quod bene eveniat.

STROPHE 4.

Exinde neceſſitatis ſubiit capiſtrum
Mentis ſpirans impium ventiverſivum,
Nefandum, profanum,
Unde ſupra modum
Sapere poenituit mortales :
Audaces enim facit male-ſuada
Miſera inſania autrix malorum.

Suſtinuit itaque mactator natae fieri
Bellorum mulierem ulciſcentium auxilium,
Et ſacra navium auſpicalia:
Preces vero et voces patrem invocantes
Vitamque virgineam nihili fecerunt
Pugnae cupidi principes.

ANTISTROPHE 4.

Dixit autem ſervis victimariis pater poſt precationem,
More caprae ſupra aram
Veſtibus involutam,
Totis viribus pronam
Ut illam corriperent tollutim,
Oriſque formoſi
Cuſtodiam comprimerent, vocem infauſtam domibus,
Per vim fraenique mutum robur. At illa, croci
Tincturas in ſolum fundens feriebat unumquemque
Sacrificorum ab oculis (*emiſſo*) jaculo miſericordiam
Creante, decora ſicut in picturis (*apparet,*)
Alloquique volens, quoniam ſaepe patris per coenacula
Opipara cecinerat.

Ετλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς
Γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγὰν,
Καὶ προτέλεια ναῶν·
Λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους
Παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένιον
Εθεντο φιλόμαχοι βραβῆς,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ.

Φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχὰν,
Δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ
Πέπλοισι περιπετῆ,
Παντὶ θυμῷ προνωπῆ
Λαβεῖν ἀέρδην, στόμα-
τός τε καλλιπρώρου
Φυλακὰν κατασχεῖν, φθόγγον ἀραῖον οἴκοις,
Βίᾳ χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει.
Κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσ', ἔβαλ' ἕκαστον
Θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ,
Πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν
Θέλουσ', ἐπεὶ πολλάκις πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας
Εὐτραπέζους ἔμελψεν.

Αγνὰ δ' ἀταύρωτος
Αὐδᾷ πατρὸς φίλου τριτόσπονδον εὔποτμον
Αἰῶνα φίλως ἐτίμα.
Τὰ δ' ἔνθεν, οὔτ' εἶδον, οὔτ' ἐννέπω·
Τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.
Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι μαθεῖν
Επιῤῥέπει τὸ μελλον.
Τὸ δὲ προκλύειν,
Επεὶ γένοιτ' ἂν ἤλυσις προχαιρέτω·
Ισον δὲ τῷ προστένειν.
Τορὸν γὰρ ἥξει σύναρθρον αὐταῖς.
Πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοις εὔπρα-
ξις, ὡς θέλει τόδ' ἄγχιστον ἀπίας
Γαίας μονόφρουρον ἕρκος.

Ηκω σεβίζων σὸν, Κλυταιμνήστρα, κράτος·
Δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν
Γυναῖκ', ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου.
Σὺ δ' εἴτε κεδνὸν, εἴτε μὴ, πεπυσμένη,
Εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς,
Κλύοιμ' ἂν εὔφρων· οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος.
Κ. Εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία,

Virgo autem viri expers
(*Sua*) voce chari patris ſaepe-libantem felicem
Aetatem amice honorabat.
Quae deinceps (*facta ſunt*) neque vidi, neque dico.
Artes vero Calchantis non ſunt irritae.
Juſtitia autem illis qui paſſi ſunt inclinat
Cognoſcere futurum.
Ipſum autem praeſcire,
Cum evitare non liceat, valeat;
Quippe idem eſt ac ante tempus ingemiſcere:
Manifeſtum enim eveniet quod vocibus (*vatum*)
Conſonum eſt. Ergo poſthac ſecundus ſit
Rerum exitus, ut volet hoc cognatione proximae
Apiae terrae unica cuſtodia et praeſidium.

Accedo tuam, Clytemneſtra, adorans majeſtatem:
Juſtum enim eſt Principis honorare
Uxorem, orbato virili ſolio. tu vero ſive audieris
Quid magni momenti, ſive nil tale (*audiens*)
Ob ſpes bonorum nunciorum ſacra paras,
Audirem lubens, nec tamen indigner ſi taces.
C. Boni quidem nuncii, juxta proverbium,

Aurora ex nocte matre contingat.
Intelliges autem ſpe majus auditu gaudium.
Priami enim ceperunt Argivi urbem. Ch. Quid ais?
Fugit (*me*) dictum (*tuum*) prae incredulitate.
Cl. Trojam Achivorum eſſe (*aio.*) num clare loquor?
Ch. Gaudium me ſubit lacrymas eliciens.
Cl. Quippe bene te velle vel oculus arguit.
Ch. Quodnam autem certum argumentum tibi iſtorum
Eſt? Cl. Eſt. quidni? niſi fucum faciat deus.
Ch. Num ſomniorum viſa probabilia colis?
Ch. Non acciperem opinionem (*ſomno*) gravati animi.
Ch. Num quis beavit te incertus rumor?
Cl. Tanquam puerae juvenculae, graviter cavillaris
Mentem. Ch. Quampridem eſt quod capta eſt civitas?
Cl. Hac, inquam, nocte quae hunc diem peperit.
Ch. Et quis aſſecutus eſſet ad nuntiandum tantam
Celeritatem? Cl. Vulcanus ex Ida fulgidum emittens
Jubar. Lampas vero lampadem angariantis ignis
Miſit: Ida quidem ad Hermaeum promontorium
Lemni; ingentem vero facem ex inſula tertiam
Atho montis cacumen Jovi dedicatum excepit,
Adeo ut ſuper Helles pontum etiam transfretaretur

Ἑως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα.
Πεύσει δὲ χάρμα μεῖζον ἐλπίδος κλύειν.
Πριάμου γὰρ ᾑρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν.
Χ. Πῶς φῄς; πέφευγε τοὔπος ἐξ ἀπιςίας.
Κ. Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν· ἦ τορῶς λέγω;
Χ. Χαρά μ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλȣμένη.
Κ. Εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ.
Χ. Τί γὰρ τὸ πιστόν ἐςι τῶνδέ σοι τέκμαρ;
Κ. Ἐςιν· τί δ' οὐχί; μὴ δολώσαντος θεοῦ.
Χ. Πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις;
Κ. Οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός.
Χ. Ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις;
Κ. Παιδὸς νέας ὣς, κάρτ' ἐμωμήσω φρένας.
Χ. Ποίȣ χρόνȣ δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις;
Κ. Τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης, λέγω.
Χ. Καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγελῶν τάχος;
Κ. Ἡφαιςος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας.
Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' * ἀγγάρȣ πυρὸς
Ἔπεμπεν. Ἴδη μὲν, πρὸς Ἑρμαῖον λέπας
Λήμνȣ· μέγαν δὲ * πανὸν ἐκ νήσου τρίτον
Ἀθῶον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο,
Ὑπερτελής τε, πόντον ὥςε νωτίσαι,

Ισχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονὴν
Πεύκη, τὸ χρυσοφεγγὲς, ὥς τις ἥλιος,
Σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς·
Ο δ' οὔτι μέλλων, οὐδ' ἀφρασμόνως ὕπνῳ
Νικώμενος, παρῆκεν ἀγγέλȣ μέρος·
Εκὰς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπȣ ῥοὰς
Μεσαπίȣ φύλαξι σημαίνει μολών.
Οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω
Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί.
Σθένȣσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη,
Υπερθοροῦσα πεδίον Ασωποῦ, δίκην
Φαιδρᾶς σελήνης, πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας
Ηγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός.
Φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο
Φρουρὰ, πλέον καίȣσα τῶν εἰρημένων·
Λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος·
Ορος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον ἐξικνούμενον,
Ωτρυνε θεσμὸν μὴ * χατίζεσθαι πυρός.
Πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει
Φλογὸς μέγαν πώγωνα, καὶ Σαρωνικοῦ
Πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν πρόσω
Φλέγουσαν· εἶτ' ἔσκηψεν, * ἔς τ' ἀφίκετο

Vis permeantis lampadis lubenter,
Picea, auriluca, veluti ſol aliquis,
Jubar tranſmittens Maciſti ſpeculis.
Hic autem non omnino aut cunctans, aut incurie
Somno victus, nuntii partes praetermiſit;
Sed procul facis lumen ad fluenta Euripi
Meſapii cuſtodibus perveniens indicat:
Qui vero fulgore reſponderunt, et nuntiarunt ulterius
Graiae ericae acervum accendentes igni.
Valida autem lampas neutiquam obſcurata,
Aſopi campum tranſiliens, inſtar
Lunae ſerenae, ad Cythaeronis apicem
Excitavit aliam ſucceſſionem deductoris ignis.
Lucem autem longe-miſſam non reſpuebat
Cuſtos, accendens majorem ſupra dictis ignem;
Lacumque ſupra Gorgopin irruebat lumen:
Pervenienſque ad montem Aegiplanctum,
Incitavit *(ſpeculatores)* ut mihi indulgerent ignis
Mandatum. Illi autem mittunt accendentes vi
Indomita promiſſam ignis barbam, et Saronici freti
Ex adverſo conſpicuum faſtigium ulterius ut
Superaret emicantem: deinde inceſſit et attigit

Arachnaeum cacumen, urbi vicinas ſpeculas:
Dein in hanc domum Atridarum inſiluit
Lumen hocce oriundum avito Idaeo igne.
Tales verae tedigerorum leges,
Aliae ab aliis per vices impletae:
Primas vero tenent primus et extremus curſor.
Indicium tale teſſeramque tibi enarro,
Viro praenuntiante e Troja mihi.
Ch. Diis quidem poſtea, mulier, ſupplicabo;
Hoſce autem audire ſermones et admirari
Continuo velim, itaque iterum dicas,
Cl. Trojam Achivi hodie poſſident.
Exiſtimo clamorem inſociabilem in urbe eminere.
Acetum et oleum ſi infundas in vas idem,
Repugnantia, non amica (*eſſe duo illa*) dixeris.
Et eorum qui capti ſunt et eorum qui vicerunt
Seorſim voces audire licet eventus duplicis.
Illi enim circa corpora procumbentes
Virorum fratrum et patrum,
Pueri ſenum, non jam collo libero
Ingemiſcunt chariſſimorum (*parentum*) mortem.
Hos rurſus noctivagus e praelio labor

Ἀραχναῖον αἶπος, ἀστυγείτονας σκοπάς·
Κἄπειτ' Ἀτρειδῶν ἐς τόδε σκήπτει στέγος
Φάος τόδ' οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός.
Τοιοίδε * τοι μοι λαμπαδηφόρων νόμοι,
Ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι·
Νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών.
Τέκμαρ τοιοῦτο ξύμβολόν τε σοὶ λέγω,
Ἀνδρὸς παραγγείλαντος ἐκ Τροίας ἐμοί.
Χ. Θεοῖς μὲν αὖθις, ὦ γύναι, προσεύξομαι.
Λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε κἀποθαυμάσαι
Διηνεκῶς θέλοιμ' ἂν, ὡς λέγοις πάλιν.
Κ. Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ.
Οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν.
Ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταυτῷ κύτει,
Διχοστατοῦντ' ἂν, οὐ φίλω, προσεννέποις.
Καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα
Φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ συμφορᾶς διπλῆς.
Οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες
Ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων,
Παῖδες γερόντων, οὐκέτ' ἐξ ἐλευθέρου
Δέρης ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον.
Τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος

Νῆϛις πρὸς ἀρίϛοισιν, ὧν ἔχει πόλις,
Τάσσει, πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον·
Αλλ' ὡς ἕκαϛος ἔσπασεν τύχης πάλον,
Εν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασι
Ναίȣσιν ἤδη, τῶν ὑπαιθρίων πάγων
Δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες, ὡς δυσδαίμονες
Αφύλακτον εὑδήσȣσι πᾶσαν εὐφρόνην.
Εἰ δ' εὖ σέβουσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς
Τοὺς τῆς ἁλούσης γῆς, θεῶν θ' ἱδρύματα,
Οὐκ ἂν γ' ἑλόντες αὖθις * ἀνθάλοιεν ἄν.
Ερως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ ϛρατῷ
Ποθεῖν ἃ μὴ χρὴ, κέρδεσιν νικωμένȣς.
Δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοϛίμȣ σωτηρίας
Κάμψαι διαύλȣ θάτερον κῶλον παλιν·
Θεοῖς δ' * ἂν, ἀπλάκητος εἰ μόλοι ϛρατὸς,
Εγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων
Γένοιτ' ἂν, εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά.
Τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις·
Τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχοῤῥόπως ἰδεῖν.
Πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ὄνησιν εἱλόμην.
Χ. Γύναι, κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις.
Εγὼ δ' ἀκούσας πιστά σȣ τεκμήρια,

Jejunos ad optima eorum quae habet civitas
Ordinat, ſecundum nullum per partes (*diſtributionis*)
Signum : ſed prout unuſquiſque duxit fortunae
Sortem, in captivis Trojanis aedibus
Modo habitant, ſubdiali a frigore
Et roribus liberati, utque infelices
Incuſtoditam dormient totam noctem.
Si vero pie colant deos urbis praeſides
Illos victae regionis, deorumque delubra,
Non ipſi cum prius ceperint poſtea capiantur.
Amor autem ne quis prius incidat exercitui (*opto*)
Ut cupiant quae non oportet, lucris victi :
Opus enim eſſet ad domum reducis ſalutis
Ad flectendum alterum diauli crus.
Sin diis obnoxius redierit exercitus,
(*Ad vindictam*) vigil clades deperditorum
Foret, etiamfortuita non occ urrerent mala.
Talia ſcilicet ſunt quae ego mulier ſentio.
Hoc bene vortat, ne varium eventum videam.
Nam et inter multa bona quod optimum eſt eligerem.
Ch. Mulier pro virili prudentia ſapienter loqueris.
Ego vero audiens fida argumenta,

Deos ſalutare rite me accingam.
Gratia enim laborum non ſine praemio impenditur.

O Jupiter rex, et nox amica,
Magnorum ornamentorum domina,
Quae Trojae muris injeciſti
Clauſum rete, ita, ut neque grandis (*natu*)
Neque quiſquam junior ſupervaderet
Servitutis magnum everriculum,
Calamitatis nemini parcentis.
Magnum Jovem hoſpitalem veneror,
Utique qui haec machinatus eſt adverſus Parin,
Qui tendebat jamdiu arcum ſuum, ut
Neque ante tempus, neque ultra ſidus
Jaculum irritum impingeret.

STROPHE I.

Jovis plagam dicere poſſunt,
Hoc quidem perveſtigare licet
Ut fecit, ut perfecit.
Negavit aliquis deos mortalium

Θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι.
Χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων.

Ω Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ νὺξ φιλία,
Μεγάλων κόσμων κτεάτειρα,
Ητ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες
Στεγανὸν δίκτυον, ὡς μήτε μέγαν,
Μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι
Μέγα δουλείας
Γάγγαμον, ἄτης παναλώτȣ.
Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι
Τὸν τάδε πράξαντ' ἐπ' Αλεξάνδρῳ,
Τείνοντα πάλαι τόξον, ὅπως ἂν
Μήτε πρὸ καιροῦ, μήθ' ὑπὲρ ἄστρων
Βέλος † ἠλίθιον σκήψειεν.

ΣΤΡΟΦΗ α.

Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν,
Πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι
Ως ἔπραξεν, ὡς ἔκρανεν.
Οὐκ ἔφα τὶς θεοὺς βροτῶν

Αξιοῦσθαι μέλειν
Οσοις ἀθίκτων χάρις
Πατοῖθ'· ὁ δ' οὐκ εὐσεβής.
Πέφανται δ' ἐγγόνȣς
Ατολμήτων Αρη
Πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως,
Φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ
Υπὲρ τὸ βέλτιϛον. ἔϛω δ' ἀπή-
μαντον, ὥϛε κἀπαρκεῖν
Εὖ πραπίδων λαχόντα.
Οὐ γὰρ ἐϛιν ἔπαλξις
Πλούτȣ πρὸς κόρον ἀνδρὶ
Λακτίσαντι * μέγαν δίκας
Βωμὸν, εἰς ἀφάνειαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

Βιᾶται δ' ἁ τάλαινα πειθὼ,
Προβουλόπαις ἄφερτος, ἄτας.
Ακος δὲ παμμάταιον
Οὐκ ἐκρύφθη· πρέπει δὲ φῶς,
Αἰνολαμπὲς σίνος·

Dignari curam gerere
Quibuſcunque non-tangendorum gratia
Calcetur; at ille non eſt pius.
Sed res manifeſta facta eſt nepotibus
Inaudendum Martem ſpirantium
Majorem juſto,
Plenis aedibus ſupra (*heu!*)
Supra id quod optimum. Sit vero mihi
Innoxia fors, ut contentus ſim
Recte ſapiendi compos:
Non enim propugnaculum
Divitiarium eſt viro prae petulantia
Conculcanti magnae Juſtitiae
Aram, ad interitum.

ANTISTROPHE I.

Aſt urget infelix Suada
Inſidiata liberis intoleranda mala.
Remedium autem omne irritum
Non latet; ſed emicat lux,
Grave-lucens noxa,

Et aeris mali inſtar,
Attrituque et alliſionibus
Probatus vitioſus
Exiſtit, quoniam
Perſequitur puer avem volucrem,
Civitati attritionem intolerabilem immittens.
Preces vero audit deorum nullus;
Sed horum authorem
Hominem injuſtum tollit.
Qualis et Paris, veniens
In domum Atridarum,
Dehoneſtavit hoſpitalem menſam
Furto mulieris.

STROPHE 2.

Illa vero relinquens civibus clypeales
Haſtileſque turbas et
Navales armaturas,
Adducens loco dotis Ilio exitium,
Tranſiliit raptim per portas,
Non audenda auſa; multum vero ingemuerunt

Κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον,
Τρίβῳ τε καὶ * προσβολαῖς
Μελαμπαγὴς, πέλει
Δικαιωθεὶς, ἐπεὶ
Διώκει παῖς * ποτανὸν ὄρνιν,
Πόλει πρόσριμμ' ἄφερτον ἐνθείς.
Λιτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν·
Τὸν δ' ἐπίστροφον τῶνδε
Φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ.
Οἷος καὶ Πάρις, ἐλθὼν
Ες δόμον τὸν Ατρειδᾶν,
Ηισχυνε ξενίαν τράπε-
ζαν κλοπαῖσι γυναικός.

ΣΤΡΟΦΗ β.

Λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας
Κλόνους λογχίμους τε καὶ
Ναυβάτας ὁπλισμοὺς,
Αγουσά τ' ἀντίφερνον Ιλίῳ φθορὰν,
Βέβακε ῥίμφα διὰ πυλᾶν,
Ατλητα τλᾶσα, † πολὺ δ' ἔστενον

Τόδ' ἐννέποντες δόμων προφῆται.
Ιὼ, ἰὼ δῶμα, δῶμα καὶ πρόμοι,
Ιὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες.
Πάρεστι σιγᾶσ', ἄτιμος, ἀλοίδορος,
Αδιστος, ἀφεμένων, ἰδεῖν.
Πόθῳ δ' ὑπερποντίας
Φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.
Εὐμόρφων † γὰρ κολοσσῶν
Εχθεται χάρις ἀνδρί.
Ομμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις
Εῤῥει πᾶσ' Αφροδίτα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β.

Ονειρόφαντοι δὲ πενθήμονες
Πάρεισιν δόξαι φέρου-
σαι χάριν ματαίαν.
Μάταν γὰρ εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾷν,
Παραλλάξασα διὰ χερῶν,
Βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον
Πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις.
Τὰ μὲν κατ' οἴκους † ἐφ' ἑστίας ἄχη,

Compellantes hanc domum vates.
Heu! heu domus, domus et domini!
Heu lectus et cubilia viri-amantia!
Adeſt ſilentium rumpentibus nobis inhonora, non
Audens conviciari, viſu ſuaviſſima.
Deſiderio vero tranſmarinae
Spectrum videbitur aedium dominis.
Specioſarum enim ſtatuarum
Inviſa eſt gratia viro.
Oculorum autem in vacuitatibus
Abiit Venus omnis.

ANTISTROPHE 2.

In ſomniis autem occurrentes luctuoſae
Praeſto ſunt apparitiones
Afferentes gratiam vanam.
Vanum enim cum quis bona videre videatur,
Elapſum inter manus,
Abiret viſum haud ita poſt
Cum pennis ſequentibus ſomni ſemitas.
Moleſtiae quidem domeſticae ad ipſos lares

Hae ſunt, et his graviores.
Univerſim autem a Graecia ſimul profectis
Luctus tabificus
In domibus cujuſque urget.
At multa certe attingunt jecur:
Quos enim emiſit, novit;
Pro ipſis autem viris arma
Et cinis in aedes
Cujuſque redeunt.

STROPHE 3.

Mars autem excambiator
Corporum, et libripenſor
Haſtae in certamine,
Uſtulatum ex Ilio
Ad amicos mittit grave
Ramentum lacrymabile
Cineris viri vicem explentis,
Implens urnas ſeſſiles.
Lugent vero laudantes viros,
Hunc quidem, quod fuerit pugnae ſciens;

Τάδ᾽ ἐστὶ, καὶ τῶνδ᾽ ὑπερβατώτερα.
Τὸ πᾶν δ᾽ ἀφ᾽ Ἑλλάδος αἴας συνορμένοις
Πένθεια τλησικάρδιος
Δόμων ἑκάστου πρέπει.
Πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ·
Οὓς μὲν γάρ * τις ἔπεμψεν
Οἶδεν· ἀντὶ δὲ φωτῶν
Τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκάσ-
του δόμους * ἀφικνεῖται.

ΣΤΡΟΦΗ γ.

Ὁ χρυσαμοιβὸς δ᾽ Ἄρης
Σωμάτων καὶ ταλαν-
τοῦχος ἐν μάχῃ δορὸς,
Πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου
Φίλοισι πέμπει βαρὺ
Ψῆγμα δυσδάκρυτον ἀν-
τήνορος σποδοῦ γεμί-
ζων τοὺς λέβητας εὐθέτου.
Στένουσι δ᾽ εὖ λέγοντες ἄν-
δρα τὸν μὲν, ὡς μάχης ἴδρις·

Τὸν δ', ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ' ἀλ-
λοτρίας διὰ γυναικός.
Τάδε σῖγά τις βαΰζει.
Φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει
Προδίκοις Ατρείδαις.
Οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος
Θήκας Ιλιάδος γᾶς
Εὔμορφοι κατέχουσιν· ἐχ-
θρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

Βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις
Ξὺν κότῳ· δημοκράν-
του δ' ἀρᾶς τίνει χρέος.
Μένει δ' ἀκοῦσαί τι μου
Μεριμνα νυκτηρεφές.
Τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ
Ασκοποι θεοί. κελαι-
ναὶ δ' οὖν Εριννύες χρόνῳ
Τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας,
Παλιντυχεῖ * τριβᾷ βίου

Hunc vero, quod inter ſtrages honeſte procubuerit
Ob uxorem alterius.
Haec quis ſilenter muſſitat.
Invidioſus autem ſubrepit dolor
Vindicibus Atridis.
Alii vero ibidem ſub muris
Loculos Trojanae terrae
Specioſi juvenes occupant;
Hoſtilis autem (*terra*) occupantes occulit.

ANTISTROPHE 3.

Gravis autem civium rumor
Cum invidia, popularis
Imprecationis ſolvit debitum.
Expectat autem audire
Mea ſollicitudo aliquid occultum:
Multarum enim caedium authorum
Non ſunt incurioſi dii.
Sed nigricantes furiae tandem
Eum qui praeter fas fortunatus eſt
Contraria conditione vitae

Reddunt obſcurum, inter obſcuros autem
Exiſtentis nulla vis.
Bene autem audire cum invidia populi,
Grave eſt; injicitur enim oculis
De coelo fulmen.
Ego autem eligo divitias non invidendas.
Neque ſim urbium expugnator,
Neque ipſe captus
Sub aliis vitam degam.

Caeterum ex igne felix nuntium afferente
Urbem pervadit velox rumor;
An autem vere,
Quis novit? certe Deus eſt non mendax.
Quis ita eſt ſtolidus, vel mente laeſus,
Ut flammae ſignis recentibus
Accenſus animo
Mox ad triumphum orationem
Meditetur? in mulieris imperio
Convenit ante rem manifeſtatam congratulari.
Credulum valde muliebre judicium
Serpit celeriter-iens.

Τιθεῖσ' ἀμαυρὸν, ἐν δ' ἀΐστοις
Τελέθοντος οὔτις ἀλκά.
Τὸ δ' ὑπερκότως κλύειν εὖ,
Βαρύ· βάλλεται γὰρ ὄσσοις
Διόθεν κεραυνός.
Κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον.
Μήτ' εἴην πτολιπόρθης,
Μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλ-
λων βίον κατίδοιμι.

Πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου
Πόλιν * διήκει θοὰ
Βάξις· εἰ δ' ἐτητύμως,
Τίς οἶδεν; ἤτοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος.
Τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος,
Φλογὸς παραγγέλμασιν
Νέοις πυρωθέντα καρδίαν, ἔπειτ'
Αλλαγᾷ * λόγου καμεῖν;
Γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει,
Πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι.
Πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος
Επινέμεται ταχύπορος.

Ἀλλὰ ταχύμορον
Γυναικοκήρυκτον ὄλλυται κλέος.

Κ. Τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φαεσφόρων
Φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγὰς,
Εἴτ' οὖν ἀληθεῖς, εἴτ', ὀνειράτων δίκην,
Τερπνὸν τόδ' ἐλθὸν φῶς ἐφήλωσεν φρένας.
Κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ κατάσκιον
Κλάδοις ἐλαίας· μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις
Πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις τάδε,
Ὡς οὔτ' ἄναυδος, οὔτε σοι δαίων φλόγα
Ὕλης ὀρείας, σημανεῖ καπνῷ πυρός.
Ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων·—
Τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον·
Εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι.
Χ. Ὅστις τάδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει,
Αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν.
Κ. Ἰὼ πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονός.
Δεκάτῳ σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους,
Πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων, μιᾶς τυχών.
Οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονὶ
Θανὼν μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος.

Sed brevi durans
Foeminae praeconio celebrata perit fama.

Cl. Mox ſciemus lampadum luciferarum
Signorumque per faces et ignis vices,
An verae ſint, an, ſomniorum inſtar, gratum
Veniens illud lumen eluſerit animum noſtrum.
Praeconem hunc a littore video obumbratum
Ramis olivae; teſtatur autem haec mihi frater
Luti ſocius aridus pulvis,
Quod neque mutus, neque accendens facem
Materiae montanae ſigna dabit per fumum ignis.
Sed vel ut magis laetemur verbis hortabitur.
His autem contrarium averſor ſermonem; bene
Enim ad ea quae feliciter apparuerunt fiat acceſſio.
Ch. Qui haec aliter exoptat huic civitati,
Ille erroris animi ſui fructum ferat.
P. Io paternum ſolum Argivae terrae!
Decimo hoc anni lumine ad te veni, e multis
Fractis rebus ſperatis hujus unius factus compos.
Non enim unquam ſperaſſem hac in Argiva terra
Mortuus participare optatiſſimi ſepulcri partes.

Αναξ Ατρείδης πρέσϐυς εὐδαίμων ἀνὴρ
Ηκει, τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν
Τῶν νῦν. Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις
Εξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθȣς πλέον.
Οφλων γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην,
Τοῦ ῥυσίȣ θ' ἥμαρτε, καὶ πανώλεθρον
Αὐτόχθονον † πατρῷον ἔθρισεν δόμον.
Διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θἀμάρτια.
Χ. Κῆρυξ Αχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ ϛρατοῦ.
Κ. Χαίρω· τεθνᾶναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς.
Χ. Ερως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν;
Κ. Ωϛ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο.
Χ. Τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσȣ;
Κ. Πῶς δὴ διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγȣ;
Χ. Τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένος.
Κ. Ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν ϛρατὸν λέγεις.
Χ. Ως πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός* μ' ἀναϛένειν.
Κ. Πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν ϛύγος ϛρατῷ;
Χ. Πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάϐης ἔχω.
Κ. Καὶ πῶς ἀπόντων* κοιράνων ἔτρεις τινάς;
Χ. Ως* νῦν τὸ σὸν δὴ, καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις.
Κ. Εὖ γὰρ πέπρακται. ταῦτα δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ

Atrides major natu vir felix venit, qui honoretur
Digniſſimus mortalium qui nunc (*vivunt* :)
Neque enim Paris neque tota civitas gloriatur
Id quod fecerit eo quod paſſus ſit majus eſſe.
Cum enim deberet rapinae furtique poenam,
Excidit et a liberatione, et funditus perditam cum
Tota regione paternam demeſſuit domum. Multati
Autem ſunt duplici deliſtorum poena Priamidae.
Cl. Salve praeco Achivorum qui in exercitu ſunt.
P. Salvus ſum ; quin moriar non amplius diis
Negabo. Cl. Amor te exercuit paternae hujus terrae ?
P. Ita ut illacrymer oculis prae gaudio.
Cl. Jucundi num eſtis hujus participes morbi ?
P. Quomodo edoſtus compos fiam hujus ſermonis ?
Cl. Eorum qui viciſſim amant deſiderio iſtus.
P. Deſiderare te dicis deſiderantem hanc terram
Exercitum. Cl. Ita ut ſaepe ex occulto animo
Ingemiſcerem. P. Unde malevo lumhoc inerat odium
Exercitui ? Cl. Tacere, remedium noxae jamdudum
Habeo. P. Et quomodo cum reges abeſſent timebas
Ullos ? Cl. Ita ut tu ſupra dicebas, etiam mori cupiam.
P. Bene utique accidit : eorum autem quae temporis

Progreſſu (*acciderunt*) alia quidem recte quis diceret
Bene habere, alia contra triſtia. quis praeter divos
Eſt inoffenſus per omne tempus ?
Nam ſi labores dixero et graves excubias,
Anguſtos tranſitus et male-ſtratos, quam non
Gementes tranſivimus diei partem ?
Quaeque rurſus in continente etiam aderant majus
Odium : cubilia enim erant ſub moenibus hoſtium ;
De coelo autem et a terra pratenſes
Rores irrorabant, aſſiduum malum
Veſtibus imponentes vellus ferinum.
Quod ſi quis hyemem dicat qua aves necabantur,
Qualem exhibebat intolerabilem ex Ida nix,
Vel calorem, quando pontus in aeſtivis cubilibus
Ventorum expertibus tranquillus et ſtratus dormit,
Quorſum opus eſt haec lugere ? praeteriit labor :
Praeteriit certe, quod ad defunctos attinet,
Ut non poſtea curent ne reſurgere quidem.
Quid opus eſt eos qui perierunt ad calculos revocare,
Viventem autem dolore afficere ob fortunam
Adverſam ? imo calamitatibus valedicendum cenſeo.
Nobis qui ſumus relicti de exercitu Graecorum

Τὰ μέν τις * ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν,
Τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα. τίς δὲ πλὴν θεῶν
Ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον;
Μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας,
Σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους, τί δ' οὐ
Στένοντες, οὐ λαχόντες ἤματος μέρος;
Τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν, πλέον στύγος·
Εὐναὶ γὰρ ἦσαν δηΐων πρὸς τείχεσιν·
Ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κἀπὸ γῆς λειμώνιαι
Δρόσοι κατεψέκαζον, ἔμπεδον σίνος
Ἐσθημάτων τιθέντες ἔνθηρον τρίχα.
Χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον,
Οἷον παρεῖχ' ἄφερτον Ἰδαία χιών,
Ἢ θάλπος, εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς
Κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών·
Τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; παροίχεται πόνος·
Παροίχεται δὲ, τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν,
Τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν.
Τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν,
Τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου;
Καὶ πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ.
Ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ

Νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιῤῥέπει.
Ως κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει,
Υπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις.
Τροίαν ἑλόντες δήποτ' Αργείων στόλος,
Θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ελλάδα,
Δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος.
Τοιαῦτα χρὴ κλύοντας, εὐλογεῖν πόλιν,
Καὶ τοὺς στρατηγούς· καὶ χάρις τιμήσεται
Διὸς τάδ' ἐκπράξασα. πάντ' ἔχεις λόγον.
Χ. Νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι.
Αεὶ γὰρ ἥβᾳ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν.
Δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν
Εἰκὸς μάλιστα, ξὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ.
Κ. Ανωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο,
Οτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρὸς,
Φράζων ἅλωσιν Ιλίου τ' ἀνάστασιν.
Καὶ τις μ' ἐνίπτων εἶπε, φρυκτώρων διὰ
Πεισθεῖσα, Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς;
Η κάρτα πρὸς γυναικὸς, αἴρεσθαι κέαρ.
Λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην.
Ομως δ' ἔθυον· καὶ γυναικείῳ νόμῳ
Ολολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν

Exuperat lucrum, jactura autem non eſt aequalis.
Ita ut gloriari par ſit in hac Solis luce
Per mare et terram volitantibus.
Troja capta tandem, claſſis Argivorum
Manubias haſce diis qui per Graeciam (*coluntur*)
In templis fixerunt ornamentum longe-antiquum.
Talia audientes oportet laudare civitatem,
Et duces; et beneficentia honorabitur
Divina quae haec perfecerit. habes omnia.
Ch. Tuis ſermonibus victus non renuo.
Semper enim adolevit ſenibus ſedulo inquirere.
Haec autem familiae et Clytemneſtrae curae eſſe
Maxime convenit, et me una participem facere.
Cl. Jamdudum quidem exclamavi prae gaudio,
Quando primus acceſſit nocturnus (*ille*) ignis nuntius
Indicans Trojae excidium atque everſionem.
Et aliquis me increpans dixit, num ab excubitoribus
Perſuaſa Trojam nunc dirutam eſſe credis?
Certe valde muliebre, corde elevari.
Hiſce improperiis huc illuc agitata (*i. e. dubia*)
Apparui. tamen ſacrificabam: et more muliebri
Clamorem alius aliunde per urbem

Suſtulerunt, benedicentes deorum in ſedibus,
Victimam-abſumentem ſopientes odoram flammam.
Et nunc prolixiora quid opus eſt ut mihi dicas?
Ab ipſo rege omnem intelligam hiſtoriam.
Quam optime autem meum venerandum conjugem
Feſtinabo redeuntem excipere: quod enim
Uxori lumen hoc jucundius, conſpicere
Ab exercitu virum (*reducem*,) ſervante Deo,
Portas reſerare? Haec marito nuncies,
Ut quam citiſſime urbi deſideratus adveniat:
Conjugem fidam domi reverſus reperiet
Qualem equidem reliquit, aedium canem
Ipſi benignam, male-volentibus infeſtam,
Et caetera prorſus ſimilem, quae conjugii ſigillum
Diuturnitate temporis non corruperit.
Haud novi voluptatem, neque inhoneſtum ſermonem
Ab alio viro magis quam ferri tincturam.
P. Talis quidem jactantia veritatis plena
Non indecens ut a muliere generoſa efferatur.
Haec quidem ita locuta eſt tibi ſciſcitanti
Veris ab interpretibus congruenter ſermonem.
Tu vero enarra, Praeco; de Menelao percontor,

Ελασκον εὐφημοῦντες, ἐν θεῶν ἕδραις
Θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα.
Καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν;
Ανακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγου.
Οπως δ' ἄριϛα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν
Σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. τί γὰρ
Γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον, δρακεῖν
Απὸ στρατείας ἄνδρα, σώσαντος θεοῦ,
Πύλας* τ' ἀνοῖξαι; ταῦτ' ἀπάγγειλον πόσει·
Ηκειν ὅπως τάχιστ' ἐράσμιον πόλει·
Γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολὼν
Οἵαν περ οὖν ἔλειπε, δωμάτων κύνα
Εσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν,
Καὶ τἄλλ' ὁμοίαν πάντα, σημαντήριον
Οὐδὲν διαφθείρασαν ἐν μήκει χρόνου.
Οὐδ' οἶδα τέρψιν, οὐδ' ἐπίψογον φάτιν
Αλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς.
Κ. Τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων
Οὐκ αἰσχρὸς ὡς γυναικὶ γενναίᾳ λακεῖν.
Χ. Αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντί σοι
Τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν εὐπρεπῶς λόγον.
Σὺ δ' εἰπὲ κῆρυξ· Μενέλεων δὲ πεύθομαι,

Εἰ νόϛιμός γε καὶ σεσωσμένος πάλιν
Ηξει ξὺν ὑμῖν, τῆσδε γῆς φίλον κράτος.
Κ. Οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ
Ες τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον.
Χ. Πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις;
Σχισθέντα δ' οὐκ εὔκρυπτα γίγνεται τάδε.
Κ. Ανὴρ ἄφαντος ἐξ Αχαϊκοῦ στρατοῦ,
Αὐτός τε καὶ τὸ πλοῖον. οὐ ψευδῆ λέγω.
Χ. Πότερον ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ Ιλίȣ,
Η χεῖμα, κοινὸν ἄχθος, ἥρπασε ϛρατοῦ;
Κ. Εκυρσας, ὥϛε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ·
Μακρὸν δὲ πῆμα ξυντόμως ἐφημίσω.
Χ. Πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος, ἢ τεθνηκότος,
Φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλήζετο;
Κ. Οὐκ οἶδεν οὐδεὶς ὥϛ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς,
Πλὴν τοῦ τρέφοντος ἡλίȣ χθονὸς φύσιν.
Χ. Πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ ϛρατῷ
Ελθεῖν, τελευτῆσαί τε δαιμόνων κότῳ;
Κ. Εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ
Γλώσσῃ μιαίνειν. χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν.
Οταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει
Στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμȣ στρατοῦ φέρῃ,

Si redux et incolumis iterum
Vobiſcum convenerit, dilectum hujus terrae robur.
P. Non eſt ut dicam mendacia bona eſſe,
Ut amici fruantur (*iis*) haud in longum tempus.
Ch. Quomodo igitur ſi diceres aeſtimanda vera?
Diffiſa non occultata haec fiunt.
P. Vir (*Menelaus*) ab Argivo exercitu diſparuit,
Et ipſe et navigium: haud falſa loquor.
Ch. Num (*navem*) dum ſolvebat in conſpicuo ab Ilio,
An tempeſtas commune claſſis exitium rapuit?
P. Scopum, velut peritus ſagittarius, attigiſti;
Longam autem cladem ſuccincte explicaſti.
Ch. Utrum de illo vivente an mortuo,
Rumor a nautis caeteris audiebatur?
P. Non novit quiſquam ita ut plane enunciet,
Praeter Solem terrae naturam foventem.
Ch. Quomodo igitur ais tempeſtatem marino
Exercitui ſuperveniſſe, et deſiiſſe deorum ira?
P. Fauſtum diem non decet malorum nuntiatrici
Lingua contaminare: ſeorſim honor deorum.
Cum vero abominandas clades nuntius
Triſti facie caduci exercitus affert civitati,

Ipſi quidem urbi damnum unum, quippe publicum;
Multos vero multis exterminatos aedibus
Viros duplici flagello, quod Mars amat,
Geminae haſtae noxam cruentam bigam.
Talibus quidem miſeriis cumulatis,
Decet dicere furiarum Paeanem.
At (*ego*) rerum ſalutarium bonus nuntius,
Venienſque ad laetantem felici ſtatu civitatem,
Quomodo bona malis commiſcebo, narrans
Tempeſtatem Achivorum non expertem irae
Deorum? conjurarunt enim, Inimiciſſimi cum eſſent
Prius, Ignis atque mare, et inter ſe foedera
Pepigerunt, perdentes infelicem Argivorum
Exercitum. In nocte procelloſa ſurrexerunt mala.
Naves enim inter ſe Threïcii venti
Colliſerunt; illae autem cornupetitae vi
Tempeſtatis, et cum typhonis nimbo imbrifero,
Ex oculis abierunt, ducis mali vertigine.
Poſtquam autem rediit ſplendida Solis lux,
Adſpicimus ſtratum mare Aegaeum cadaveribus
Virorum Achivorum et navium fragmentis.
Nos tamen et navem ſincerum vas

Πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν,
Πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων
Ανδρας διπλῇ μάστιγι, τὴν Αρης φιλεῖ,
Δίλογχον ἄτην, φοινίαν ξυνωρίδα.
Τοιῶνδε μέντοι πημάτων * σεσαγμένον,
Πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ερινύων.
Σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον
Ηκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν,
Πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω, λέγων
Χειμῶν' Αχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς;
Ξυνώμοσαν γὰρ, ὄντες ἔχθιστοι τοπρὶν,
Πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πιστ' ἐδειξάτην,
Φθείροντε τὸν δύστηνον Αργείων στρατόν.
Εν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά.
Ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλῃσι Θρήκιαι πνοαὶ
Ηρεικον· αἱ δὲ, κεροτυπούμεναι βίᾳ
Χειμῶνι, τυφῶ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ,
Ωἴχοντ' ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ στρόβῳ.
Επεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος,
Ορῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
Ανδρῶν Αχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.
Ημᾶς γε μὲν δὴ, ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος,

Ητοι τις ἐξέκλεψεν, ἢ 'ξητήσατο
Θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος, οἴακος θιγών.
Τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν * στελȣ̃σ' ἐφέζετο·
Ως μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν,
Μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταιλέων χθόνα.
Επειτα δ' ἅδην πόντιον πεφευγότες,
Λευκὸν κατ' ἦμαρ, οὐ πεποιθότες τύχῃ,
Εβȣκολȣ̃μεν φροντίσιν νέον πάθος,
Στρατȣ̃ καμόντος καὶ κακῶς σποδȣμένȣ.
Καὶ νῦν ἐκείνων εἴτις ἐςὶν ἐμπνέων,
Λέγȣσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. τί μή;
Ημεῖς τ' ἐκείνȣς ταῦτ' ἔχειν δοξάζομεν.
Γένοιτο δ' ὡς ἄριςα. Μενέλεων γὰρ οὖν
Πρῶτόν τε καὶ μάλιςα προσδόκα μολεῖν.
Εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίȣ νιν ἱςορεῖ
Καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα, μηχαναῖς Διὸς,
Οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος,
Ελπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμȣς ἥξειν πάλιν.
Τοσαῦτ' ἀκούσας, ἴσθι τἀληθῆ κλύων.

ΣΤΡΟΦΗ α.

Χ. Τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ'

Vel ſubduxit, vel precario impetravit a Jove
Deus aliquis, non homo, gubernaculum navis
Prehendens: fortuna autem ſervatrix navem regens
Inſidebat, ne in portu fluctus turbinem experiretur,
Neve allideretur in terram ſaxis ſtratam.
Deinde orcum marinum cum fugiſſemus,
Per diem candidum, non confidentes fortunae,
Meditabamur curis recentem cladem
Exercitus laborantis ac male affecti.
Et nunc illorum ſi quis eſt in vivis,
Dicunt nos perditos eſſe, quid ni?
Nos etiam et ipſos arbitrabamur eadem pati.
Bene autem eveniat. Menelaum quidem certe
Et primum et praecipue expecta venturum.
Si certe radius aliquis ſolaris cum videt
Vivum et videntem, Jovis auxiliis, qui
Nondum vult funditus perdere genus (*Atridarum*)
Spes reſtat aliqua eum domum reverſurum.
Haec cum intellexeris, ſcito te audire vera.

STROPHE 1.

C. Quis olim nominavit adeo

Veritati per omnia conſentanee
(Annon aliquis, quem non videmus,
Ex fati praeſcientia
Linguam de fortuitis regens?)
In bellum nuptam
Autricemque contentionum, Helenam?
Quippe quae congruenter
Perditrix navium, perditrix virorum, perditrix
Urbium, e delicatis
Thalami ornamentis navigavit
Zephyri terrigenae aura.
Et numeroſi ſcutiferi,
Venatores ſecundum veſtigia,
Remorum inapparentia
Appulerunt ad Simoentis ripas
(*Arborum*) foliis abundantes
Ob jurgium cruentum.

ANTISTROPHE I.

Ad Trojam autem affinitatem vere ita (*Graece*)
Nominatam (*utpote calamitoſam*) perficiens quicquid

Ες τὸ πᾶν ἐτητύμως,
Μή τις, ὅντιν' οὐχ ὁρῶμεν,
Προνοίαισι τοῦ πεπρωμένȣ
Γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων;
Τὰν δορίγαμβρον
Αμφινεικῆ θ' Ελέναν;
Επεὶ πρεπόντως
Ελένας, ἕλανδρος, ἑλέπτολις,
Εκ τῶν * ἀβροπηνων
Προκαλυμμάτων ἔπλευσε
Ζεφύρȣ γίγαντος αὔρᾳ,
Πολύανδροί τε φεράσπιδες,
Κυναγοὶ κατ' ἴχνος,
Πλάταν ἄφαντον
Κέλσαντες * Σιμόεντος
Ακτὰς ἐπ' ἀξιφύλλȣς
Δι' ἔριν αἱματόεσσαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

Ιλίῳ δὲ κῆδος ὀρ-
θώνυμον τελεσσίφρων

Μῆνις ἤλασεν, τραπέζας
Ατίμωσιν ὑστέρῳ χρόνῳ
Καὶ ξυνεστίου Διὸς
Πρασσομένα τὸ
Νυμφότιμον μέλος ἐκ-
φάτως τίοντας
Υμέναιον, ὃς τότ᾽ ἐπέῤῥεπε
Γαμβροῖσιν ἀείδειν.
Μεταμανθάνουσα δ᾽ ὕμνον
Πριάμου πόλις γεραιὰ,
Πολύθρηνον μέγα που στένει,
Κικλήσκουσα Πάριν
Τὸν αἰνόλεκτρον,
Παμπρόσθη πολύθρηνον
Αἰῶν᾽ ἀμφὶ πολιτᾶν,
Μέλεον αἷμ᾽, ἀνατλᾶσα.

ΣΤΡΟΦΗ β.

Εθρεψεν δὲ λέοντα
Σίνιν δόμοις ἀγάλακτον
Οὗτος ἀνὴρ φιλόμαστον,

Velit ira (*Deorum*) adduxit, menſae
Contemptum tandem
Et hoſpitalis Jovis
Vindicans in eos qui
Sponſorum in honorem factum canticum
Supra modum celebraverant
Hymenaeum, quem tunc incubuit
Cognatis canere.
Caeterum dediſcens hymnum
Priami urbs antiqua,
Cum ingenti lamentatione nunc gemit,
Nomine compellans Paridem
Perniciosum nuptiis,
Luctuoſiſſimam multumque aetatem
Propter civem ſuum,
Virum infelicem, tolerans.

STROPHE 2.

Quippe leonem educavit
Exitialem aedibus lacte nutritum
Vir iſte (*Priamus*) uberum amantem,

In vitae primordiis
Manſuetum, pueris amabilem,
Senibuſque valde gratum.
Quinetiam ſaepe tenuit in ulnis,
Filii tenelli inſtar,
Vultu renidentem, manuique blandientem
Ventris in neceſſitatibus.

ANTISTROPHE 2.

Sed grandior factus oſtendit
Ingenium parentes referens.
Nam gratiam pro educatione rependens,
Ovium miſerandis caedibus
Convivium injuſſus paravit.
Sanguine autem polluta eſt domus,
Dolorque inſuperabilis famulis erat
Ingens calamitas multarum caedium.
Adeo divinitus ſacerdos Ates
In aedibus enutritus eſt.

Εν βιότου προτελείοις
Αμερον, εὐφιλόπαιδα,
Καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον.
Πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις,
Νεοτρόφου τέκνου δίκαν,
Φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα, σαί-
νων τε γαστρὸς ἀνάγκαις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β.

Χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν
Εθος τὸ πρὸς τοκήων.
Χάριν γὰρ τροφᾶς ἀμείβων,
Μηλοφόνοισιν ἄταισιν
Δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν·
Αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη·
Αμαχον ἄλγος οἰκέταις
Μέγα σίνος πολύκτονον.
Εκ θεοῦ δ' ἱερεύς τις ἄ-
τας δόμοις * προσεθρέφθη.

ΣΤΡΟΦΗ γ.

Παραυτὰ δ' οὖν ἐλθεῖν
Ες Ιλίȣ πόλιν
Λέγοιμ' ἂν, φρόνημα μὲν
Νηνέμȣ γαλάνας, ἀκασκαῖ-
ον * δ' ἄγαλμα πλούτȣ,
Μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος,
Δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος,
Παρακλίνȣσ'· ἐπέκρανεν
Δὲ γάμου πικρὰς τελευτὰς,
Δύσεδρος καὶ δυσόμιλος,
Συμένα Πριαμίδαισι,
Πομπᾷ Διὸς ξενίȣ,
Νυμφόκλαυτος Ερινύς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

Παλαίφατος δ' ἐν τοῖς
Βροτοῖς γέρων λόγος
Τέτυκται, μέγαν τελε-

STROPHE 3.

Statim igitur venit
Ad urbem Ilii,
Ut ita dicam, animus
Tranquillae ſerenitatis, placidum
Divitiarum ornamentum,
Blandum oculorum telum,
Animum pungens flos amoris,
(*Helena*) accubitura. Perfecit autem
Nuptiarum acerbos exitus,
Mala vicina, malaque ſocia,
Irruens in Priamidas,
Ductu Jovis Hoſpitalis
Erinnys luctuoſa ſponſis.

ANTISTROPHE 3.

Quin jam olim dicta inter
Mortales vetus ſententia
Extitit, Ingentem factam

Felicitatem hominis, parere,
Neque ſine liberis mori;
Sed ex proſpera fortuna generi
Germinare inſatiabiles aerumnas.
Verum ego ſeorſim ab aliis ſingularis ſententiae ſum:
Impium quippe facinus
Plures quidem (*liberos*) tandem parit,
Sed ſuae ſimiles parenti.
At in aedibus juſta colentibus
Pulchra perpetuo liberorum ſors eſt.

STROPHE 4.

Solet autem parere injuria
Vetus quidem juveneſcentem
In malis mortalium
Injuriam, aut hoc aut illo tempore,
Cum hora fatalis advenerit:
Nova vero (*injuria parit*) lucis odium
Alaſtorem inexpugnabilem,
Nefariam audaciam,
Nigrae in domibus Ates,

σθέντα φωτὸς ὄλβον, τεκνοῦσθαι,
Μηδ᾽ ἄπαιδα θνήσκειν·
Ἐκ δ᾽ ἀγαθᾶς τύχας γένει
Βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν.
Δίχα δ᾽ ἄλλων μονόφρων εἰ-
μί. τὸ γὰρ δυσσεβὲς ἔργον
Μετὰ μὲν πλείονα τίκτει,
Σφετέρᾳ δ᾽ εἰκότα γέννᾳ.
Οἴκων * δ᾽ ἄρ᾽ εὐθυδίκων,
Καλλίπαις πότμος ἀεί.

ΣΤΡΟΦΗ δ.

Φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις
Μὲν παλαιὰ νεά-
ζουσαν ἐν κακοῖς βροτῶν
Ὕβριν, τότ᾽ ἢ τόθ᾽, ὅταν
Τὸ κύριον μόλῃ.
Νεαρὰ φάους κότον
Δαίμονά τε τὸν ἄμαχον, ἀπόλεμον,
Ἀνίερον θράσος,
Μελαίνας μελάθροισιν ἄτας,

Εἰδομέναν τοκεῦσιν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ.

Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν
Δυσκάπνοις δώμασιν,
Τὸν δ' ἐναίσιμον τίει
Βίον. τὰ χρυσόπαστα δ' ἐ-
σθλὰ σὺν πίνῳ χερῶν
Παλιντρόποις ὄμμασι λι-
ποῦσ', ὅσια προσέβα, τοῦ * *
Δύναμιν οὐ σέβου-
σα πλούτου παράσημον αἴνῳ·
Πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ.

Αγε δὴ, βασιλεῦ, Τροίας πολίπορθ',
Ατρέως γένεθλον,
Πῶς σε προσείπω; πῶς σε σεβίζω,
Μήθ' ὑπεράρας, μήθ' ὑποκάμψας
Καιρὸν χάριτος;
Πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι
Προτίουσι, δίκην παραβάντες.

Similem parentibus.

ANTISTROPHE 4.

At Juſtitia ſplendet
In aedibus fumo nigricantibus,
Et bene actam honore afficit
Aetatem. aureorum vero thalamorum
Praeclara cum ſordibus manuum
Averſis oculis
Linquens, ad ſancta loca accedit,
Divitiarum vim adulterinam
Laude neutiquam colens:
Omnia vero ad finem dirigit.

Eia vero, o Rex, Trojae everſor,
Atrei ſoboles;
Quomodo te affabor? quomodo te ſalutabo
Neque excedens, neque deficiens
A decoro gratiarum?
Quippe mortalium plurimi videri quam eſſe
Pluris faciunt, fas praetergreſſi.

Male habenti congemiſcere
Quivis paratus eſt, cum tamen morſus doloris
Nullus accedit jecori.
Cumque gaudentibus ſimiliter ornati gaudent,
Vultibus ad ridendum minime pronis vim afferentes.
At quiſquis arte dijudicandi pollet,
Hunc haud latere poſſunt oculi hominis,
Qui videntur ex benevolo animo
Non ſincera blandiri amicitia.
Tu vero mihi tum quidem ducens exercitum
Helenae gratia (neque enim celabo)
Valde indecore eras depictus;
Neque bene gubernaculum mentis regens,
Qui fortitudinem involuntariam
Viris mortem appetituris afferres.
Nunc vero non leviter, neque parum amice
Gratus hic labor eſt feliciter defunctis.
Mox autem inquirendo cognoveris
Quis civium juſte, quis importune
Se geſſerit in civitate.

A. Primum quidem Argos et deos indigites

Τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιϛενάχειν
Πᾶς τις ἕτοιμος· δῆγμα δὲ λύπης
Οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται·
Καὶ ξυγχαίρȣσιν ὁμοιοπρεπεῖς
Αγέλαϛα πρόσωπα βιαζόμενοι.
Οϛις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων,
Οὐκ ἔϛι λαθεῖν ὄμματα φωτὸς,
Τὰ δοκοῦντ' εὔφρονος ἐκ διανοίας
Υδαρεῖ σαίνειν φιλότητι.
Σὺ δέ μοι τότε μὲν στέλλων στρατιὰν
Ελένης ἕνεκ, οὐ † γὰρ ἐπικεύσω,
Κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος.
Οὐδ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων,
Θράσος ἀκούσιον
Ανδράσι θνήσκȣσι κομίζων.
Νῦν δ' οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενὸς, οὐδ' ἀφίλως
Εὔφρων τις πόνος εὖ τελέσασι.
Γνώσει δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος
Τόν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως
Πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν.

Αγ. Πρῶτον μὲν Αργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίȣς

Δίκη προσειπεῖν, τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους
Νόστου, δικαίων θ' ὧν ἐπραξάμην πόλιν
Πριάμου. δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ
Κλύοντες, † ἀνδροθνῆτας Ιλίου φθορὰς
Ες αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως
Ψήφους ἔθεντο, τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει
Ελπὶς προσήει † χειρὸς οὐ πληρουμένῳ.
Καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις.
Ατης θύελλαι ζῶσι· συνθνήσκουσα δὲ
Σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς.
Τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν
Τίνειν· ἐπείπερ καὶ πάγας ὑπερκότους
Επραξάμεσθα, καὶ γυναικὸς οὕνεκα
Πόλιν διημάθυνεν † Αργεῖον δάκος,
Ιππου νεοσσὸς, ἀσπιδηστρόφος λεὼς,
Πήδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν·
Υπερθορὼν δὲ πύργον ὠμηστὴς λέων,
Αδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ.
Θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε·
Τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα, μέμνημαι κλύων,
Καὶ φημὶ ταυτὰ καὶ ξυνήγορόν μ' ἔχεις.
Παύροις γὰρ ανδρῶν ἐστι συγγενὲς τόδε,

Salutare juſtum eſt, qui mihi authores fuerunt
Reditus, poenarumque quas de urbe exegimus
Priami: cauſas enim non a lingua (*Cauſidicorum*)
Audientes, viros-perdentes Ilii interitus
In cruentam urnam haud diviſa ſententia
Calculos immiſerunt; in contrarium autem vas
Spes acceſſit, ad labium licet non impleretur.
Ex fumo autem capta etiamnum apparet civitas.
Cladis fervent procellae; commoriens vero (*urbi*)
Cinis alte ejaculatur pingues divitiarum nebulas.
Ob haec diis valde-memores oportet gratias
Reddere, quoniam et laqueos vindices
Exegimus, et mulieris ergo
Urbem delevit Argiva beſtia,
Pullus equi, clypeum-verſans populus,
Saltu proruens circiter Pleiadum occaſum;
Et ſuper-inſiliens muros Leo crudelis
Affatim elinxit ſanguinis regii.
Diis quidem praetendi iſtud prooemium:
Haec autem in tuam admonitionem audiens memoro,
Et eadem dico, et ſuffragatorem me habes.
Perpaucis enim viris hocce proprium eſt,

Amicum feliciter-agentem colere abſque invidia.
Virus enim malevolentiae cordi inſidens
Onus duplicat hoc morbo laboranti:
Et ipſe propriis gravatur malis,
Et externam felicitatem intuens gemit.
Expertus loquor; etenim bene novi
Conſuetudinis ſpeculum, ſimulachrum umbrae
Quoſdam eſſe qui videntur mihi admodum benevoli.
Solus Ulyſſes, qui haud lubens navigavit,
Conjunctus verus mihi auxiliator erat;
Sive de mortuo, ſive de vivo
Loquor. Caetera vero (in gratiam Civitatis et deorum
Uti celebraverimus communes ludos in conventu
Publico,) conſtituemus. Et id quod bene habet,
Quo pacto in eodem ſtatu permaneat videndum eſt.
Cui autem (*rei*) opus eſt medicamentis paeoniis,
Aut urentes, aut ſecantes amice,
Conabimur morbum noxae avertere.
Nunc vero in palatia et aedes penetrales
Veniens, diis quidem primum libabo,
Qui me longius proſecuti reduxere.
Victoria autem ſiquidem contigit, ſtabilis maneat.

Φίλον τὸν εὐτυχȣ͂ντ᾽ ἄνευ † φθόνȣ σέβειν.
Δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος,
Αχθος διπλοίζει τῷ πεπαμένῳ νόσον·
Τοῖς τ᾽ αὐτὸς αὑτȣ͂ πήμασιν βαρύνεται,
Καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν, στένει·
Εἰδὼς λέγοιμ᾽ ἄν, εὖ γὰρ ἐξεπίςαμαι
Ομιλίας κάτοπτρον, εἴδωλον σκιᾶς
Δοκȣ͂ντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί.
Μόνος δ᾽ Οδυσσεὺς, ὅσπερ οὐχ ἑκὼν ἔπλει,
Ζευχθεὶς ἕτοιμος ἦν ἐμοὶ σειρασφόρος·
Εἴτ᾽ οὖν θανόντος, εἴτε καὶ ζῶντος πέρι
Λέγω. τὰ δ᾽ ἄλλα, πρὸς πόλιν τε καὶ θεȣ̀ς
Κοινȣ̀ς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει,
Βȣλευσόμεσθα. καὶ τὸ μὲν καλῶς ἔχον,
Οπως χρονίζον εὖ μενεῖ, βȣλευτέον.
Οτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων,
Ητοι κέαντες, ἢ τεμόντες εὐφρόνως,
Πειρασόμεσθα πήματος τρέψαι νόσον.
Νῦν δ᾽ ἐς μέλαθρα καὶ δόμȣς ἐφεςίȣς
Ελθὼν, θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι,
Οἵπερ πρόσω πέμψαντες, ἤγαγον πάλιν.
Νίκη δ᾽ ἐπείπερ ἕσπετ᾽, ἐμπέδως μένοι.

Κ. Ανδρες πολῖται, πρέσβος Αργείων τόδε,
Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλάνορας τρόπους
Λέξαι πρὸς ὑμᾶς· ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει
Τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλων πάρα
Μαθοῦσ', ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον.
Τοσόνδ' ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ιλίῳ,
Τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα
Ησθαι δόμοις ἔρημον, ἔκπαγλον κακὸν,
Πολλὰς κλύουσαν * κληδόνας παλιγκότους·
Καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ
Κάκιον ἄλλο πῆμα, λάσκοντας δόμοις.
Καὶ τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν
Ανὴρ ὅδ', ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο
Φάτις, τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν.
Εἰ δ' ἦν τεθνηκὼς, ὡς ἐπλήθυον λόγοι,
Τρισώματός τ' ἂν Γηρυὼν ὁ δεύτερος
Πολλὴν ἄνωθεν, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω
Χθονὸς, τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβὼν,
Απαξ ἑκάστῳ κατθανὼν μορφώματι.
Τοιῶνδ' ἕκατι κληδόνων παλιγκότων,
Πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης
Ελυσαν ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης.

Cl. Viri cives, Argivi Senatores,
Haud erubeſcam Viri-amans ingenium meum
Vobis dicere; Temporis enim tractu evaneſcit
Pudor hominibus. non ab aliis
Edocta meam ipſius miſeram narrabo vitam.
Tantiſper quamdiu iſte ad Ilium fuit,
Primum quidem uxorem abſque viro
Sedere domi deſertam, immane malum eſt,
Plurimos audientem rumores odioſos,
Et modo aliquem, venire, modo alium
Pejorem novum dolorem, annunciantes aedibus.
Et vulnera ſi tot nactus eſſet
Vir iſte, quemadmodum domum afferebatur
Rumor, diceretur naſſula confoſſior.
Sin eſſet mortuus, ſicut fama increbuit,
Tricorpor Geryon ſecundus
Numeroſam apud ſuperos (non enim eam dico quae
Sub terra) triparcam chlamydem accepiſſe ſe gloriatus
Eſſet, ſemel mortuus in unoquoque corpore.
Ob tales rumores odioſos
Multos ſuperne laqueos de meo collo
Solverunt alii per vim aſtricto.

Ob haec quidem filius hic non adſtat,
Meae et tuae fidaei pignus,
Sicut oportuit, Oreſtes: neque hoc mireris;
Educat enim illum benevolus ſocius belli
Strophius Phocenſis, ancipitia mala
Cum mihi praedixiſſet, tum tuum ſub Ilio
Periculum; tum ſi populi concitati rebellio
Senatum deturbaret, prout ingenitum eſt mortalibus,
Eum qui ſemel cecidit magis magiſque calcibus
Premere. Equidem tale monitum non eſt
Fraudulentum. Nunc vero mihi lamentorum
Proflui (*lacrymarum*) fontes ſunt ſuppreſſi, neque
Amplius ineſt ſtilla. At pervigilibus in oculis habeo
Noxam, (*i. e. morbum*) de te plorans ſpeculationes
Semper incaſſum factas: in ſomniis vero,
A tenui culicis excitabar
Murmurantis motu, de te plures clades
Videns quam tempus ferebat quo dormiebam.
Nunc haec omnia paſſa mente non lugenti,
Dicam virum iſtum, ſtabulorum canem,
Servatorem navis rudentem, ſublimis tecti
Columnam, filium unicum patri,

Εκ τῶνδέ τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραςατεῖ,
Εμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιςευμάτων,
Ως χρῆν, Ορέςης· μηδὲ θαυμάσης τόδε·
Τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορύξενος
Στρόφιος ὁ Φωκεὺς, ἀμφίλεκτα πήματα
Εμοὶ προφωνῶν, * τόν θ' ὑπ' Ιλίῳ σέθεν
Κίνδυνον, εἴ τε δημόθρους ἀναρχία
Βϐλὴν καταῤῥίψειεν, ὥςε σύγγονον
Βροτοῖσι, τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.
Τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει.
Εμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι
Πηγαὶ κατεσϐήκασιν, οὐδ' ἔνι σταγών·
Εν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασι βλάϐας ἔχω,
Τὰς ἀμφί σοι κλαίϐσα λαμπτηρϐχίας
Ατημελήτους αἰέν. ἐν δ' ὀνείρασι,
Λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην
Ριπαῖσι θωΰσσοντος, ἀμφί σοι πάθη
Ορῶσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνϐ.
Νῦν ταῦτα πάντα τλᾶσ' ἀπενθήτῳ φρενὶ,
Λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε, τῶν σταθμῶν κύνα,
Σωτῆρα ναὸς πρότονον, ὑψηλῆς ςέγης
Στύλον ποδήρη, μονογενὲς τέκνον πατρὶ,

Καὶ γῆν † φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα,
Κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος,
Οδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.
Τερπνὸν δὲ τἀναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν.
Τοιοῖσδέ τοί νιν ἀξιῶ προσφθέγμασιν.
Φθόνος δ' ἀπέστω· πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ
Ηνειχόμεσθα· νῦν δ' ἐμοὶ φίλον κάρα,
Εκβαιν' ἀπήνης τῆνδε, μὴ χαμαὶ τιθεὶς
Τὸν σὸν πόδ' ὦ 'ναξ, Ιλίου πορθήτορα.
Δμωαὶ, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος
Πέδον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν;
Εὐθὺς γένεσθω πορφυρόστρωτος πόρος
Ες δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται δίκη.
Τὰ δ' ἄλλα φροντὶς οὐχ ὕπνῳ νικωμένη
Θήσει δικαίως ξὺν θεοῖς εἱμαρμένα.
Α. Λήδας γένεθλον, δωμάτων ἐμῶν φύλαξ,
Απουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ·
Μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας· ἀλλ' ἐναισίμως
Αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας.
Καὶ τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ
Αβρυνε, μηδὲ, βαρβάρου φωτὸς δίκην,
Χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοὶ,

Et terram quae praeter ſpem apparuit nautis,
Diem viſu pulcherrimum poſt tempeſtatem,
Sitienti viatori fontanum laticem.
Jucundum vero eſt *malum* quodlibet neceſſarium
Effugere. Talibus ipſum ſalutationibus dignum cenſeo.
Abſit verbo invidia; multum enim pridem mala
Suſtinuimus: ſed jam, charum mihi caput,
Egredere ex curru iſto, non humi ponens
Pedem tuum, o rex, Trojae vaſtatorem.
Famulae, quid cunctamini, queis injunctum eſt
Munus ſternendi ſtragulis ſolum viae?
Continuo ſit purpura ſtratus tranſitus
In domum inſperatam ut deducatur decenter.
Caetera vero cura *noſtra* nequaquam ſomno victa
Curabit rite congrua fato, diis volentibus.
A. Ledae proles, mearum cuſtos aedium,
Dixiſti quidem convenienter meae abſentiae;
In longum enim produxiſti *orationem*: at decenter
Ut lauder, oportet hoc decus venire ab aliis.
Et praeterea ne me ad morem muliebrem
Delicate tractes, neque, inſtar hominis barbari,
Procubuo clamore hiando ſalutes me.

Neque ſtragulis inſternens inſidioſam viam efficias:
Quippe deos hiſce oportet honorare; picturatis vero
Mortalem ornamentis incedere, me judice,
Neutiquam ſine metu. Dico pro ratione hominis
Non quaſi deum ut tu colas me. Sine pedum.
Abſterſoribus et variegatis tapetis *mea* fama reſonat.
Male autem non ſapere, maximum deorum donum:
Et beatum praedicare oportet eum qui vitam finierit
In felicitate grata. Si omnia eodem modo experiar,
Bono animo fuero. C. Atque hoc dicas non contra
Animi ſententiam tui. A. Animum quidem ſcito
Me neutiquam corruptorum. C. Voviſtin' diis
Metuens ſic facturum te iſta? A. Si quis alius, bene
Sciens hanc rem edixi. C. Quid autem tibi videtur
Priamus *facturus* ſi haec effeciſſet? A. Super
Verſicoloribus *ſtragulis* omnino mihi videtur
Ambulaturus fuiſſe. C. Ne tu ergo reverearis
Vituperium hominum. A. Veruntamen vulgaris
Fama multum valet. C. Sed qui non invidetur non
Eſt beatus. A. Imo non eſt mulieris pugnam
Affectare. C. Atqui beatos etiam hoc, quod vincuntur,
Decet. A. An etiam tu victoriam hujus certaminis

Μήδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον
Τίθει· θεὺς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών·
Εν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσι
Βαίνειν, ἐμοὶ μὲν ὐδαμῶς ἄνευ φόβου.
Λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεὸν, σέβειν ἐμέ.
Χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων
Κληδὼν ἀϋτεῖ· καὶ τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν,
Θεῦ μέγιστον δῶρον. ὀλβίσαι δὲ χρὴ
Βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ.
Εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμ' ἂν, εὔθαρσὴς ἐγώ.
Κ. Καὶ μὴν τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί.
Α. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ.
Κ. Ηὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε;
Α. Εἴπερ τις, εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος.
Κ. Τί δ' ἂν *δοκεῖ σοι Πρίαμος εἰ τάδ' ἤνυσεν;
Α. Εν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ.
Κ. Μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθεὶς ψόγον---
Α. Φήμη γε μέντοι δημόθρυς μέγα σθένει.
Κ. Ο δ' ἀφθόνητός γ' ὐκ ἐπίζηλος πέλει.
Α. Οὔτοι γυναικός ἐστιν ἱμείρειν μάχης.
Κ. Τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει.
Α. Η καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις;

Κ. Πιθȣ̃· κράτος μέντοι πάρες γ᾽ ἑκὼν ἐμοί.
Α. Αλλ᾽ εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ᾽, ὑπαί τις ἀρβύλας
Λύοι τάχος πρόδȣλον ἔμβασιν ποδός.
Ξὺν τοῖς δέ μ᾽ ἐμβαίνονθ᾽ ἁλȣργέσιν, θεῶν
Μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος.
Πολλὴ γὰρ αἰδὼς στρωματοφθορεῖν ποσὶν
Φθείροντα πλȣ̃τον ἀργυρωνήτȣς θ᾽ ὑφάς.
Τούτων μὲν οὕτω· τὴν ξένην δὲ πρευμενῶς
Τήνδ᾽ ἐσκόμιζε· τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς,
Θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται.
Εκὼν γὰρ οὐδεὶς δȣλίῳ χρῆται ζυγῷ.
Αὑτὴ δὲ πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον
Ανθος, στρατοῦ δώρημ᾽, ἐμοὶ ξυνέσπετο.
Επεὶ δ᾽ ἀκȣ́ειν σοῦ κατέστραμμαι τάδε,
Εἶμ᾽ ἐς δόμων μέλαθρα, πορφύρας πατῶν.
Κ. Εςιν θάλασσα, τίς δέ νιν κατασβέσει;
Τρέφȣσα πολλῆς πορφύρας * ἰσάργυρον
Κηκῖδα παγκαίνιςον, εἱμάτων βαφάς.
* Οἴκοις δ᾽ ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ,
Εχειν· πένεσθαι δ᾽ οὐκ ἐπίσταται δόμος.
Πολλῶν πατησμὸν δ᾽ εἱμάτων ἂν εὐξάμην,
Δόμοισι προὐνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις,

Magni facis? C. Crede, victoriamque mihi volens
Relinque. A. At ſi ita tibi viſum fuerit, ſolvat
Aliquis calceos ocyus illiberum *facientes* inceſſum
Pedum. Cum hiſce vero purpureis incedentem,
Deorum ne qua e longinquo oculi feriat invidia.
Multum enim pudet tapetia pedibus corrumpere
Perdentem divitias et texturas argento emptas.
Haec ita; hanc vero hoſpitem benigne
Excipias. molliter imperantem
Deus e longinquo benevole aſpectat:
Nemo enim volens ſervile patitur jugum.
Illa vero multarum opum ſelectus
Flos, exercitus donarium, me comitata eſt.
Quoniam autem tibi in hiſce obaudire coactus ſum,
Intro in aedium pergulas calcans purpuram.
C. Extat mare, quis vero hoc exſiccabit?
Quod nutrit multae purpurae in argentum
Fuliginem ſemper-recentem, amictuum tincturas.
Aedes autem harum cum diis dominae ſunt:
Abundare, non indigere, ſolet domus *noſtra*.
Plurium conculcationem veſtium voviſſem
Ob domum deductum *Agamemnonem* in victimis,

Dum praemium reportationis molior.
Radice enim ſalva, foliorum ſtrues domum pervenit,
Umbram obtendens Sirio cani.
Et te domeſticum adpetente larem,
Fervorem quidem in hyeme reverſus praebes.
Cum vero Jupiter ex uva acerbum vinum
Faciat, tunc frigus domi eſt
Viro conjuge domiverſante.
Jupiter, Jupiter perfector, mea vota perfice;
Et haec tibi curae ſint quae perfecturus es.

STROPHE I.

CH. Quodnam hoc jugiter
Oſtentum obverſans
Cordi fatidico volitat,
Et vaticinatur injuſſum
Nulla mercede conductum vaticinium;
Neque rejiciens *ipſum* inſtar
Inexplicitorum ſomniorum
Fiducia certa veniat
Ad charum mentis thronum? diu autem eſt ex quo

Ψυχῆς κομίστρα τῆσδε μηχανωμένη.
Ρίζης γὰρ οὔσης, φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους,
Σκιὰν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός.
Καὶ σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν,
Θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολών·
Οταν δὲ τεύχῃ Ζεύς γ' ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς
Οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει,
Ανδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου.
Ζεῦ, Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει·
Μέλοι δέ * τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν.

ΣΤΡΟΦΗ α.

Χ. Τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως
Δεῖγμα προστατήριον
Καρδίας τερασκόπου ποτᾶται,
Μαντιπολεῖ δ' ἀκέ-
λευστος ἄμισθος ἀοιδά·
Οὐδ' ἀποπτύσαν δίκαν
Δυσκρίτων ὀνειράτων
Θάρσος εὐπιθὲς * ἵζει
Φρενὸς φίλον θρόνον; χρόνος δ' ἐπεὶ

Πρυμνησίων ξυνεμβόλοις
Ψαμμίας ἀκάτας πα-
ρήβησεν, εὖθ' ὑπ' Ιλιον
Ωρτο ναυβάτας στρατός.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

Πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων
Νόστον, αὐτόμαρτυς ὤν.
Τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως * ὑμνῳδεῖ
Θρῆνον Ερινύος
Αὐτοδίδακτος ἔσωθεν
Θυμὸς, οὐ τὸ πᾶν ἔχων
Ελπίδος φίλον θράσος.
Σπλάγχνα δ' οὔτι ματάζει
Πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν τελεσφόροις
Δίναις κυκλȣ́μενον κέαρ.
Εὔχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τι †
Ελπίδος * ψύθη πεσεῖν,
Ες τὸ μὴ τελεσφόρον.

Rudentum injectionibus
Naves arenoſas
Praeteriit, cum in Ilium
Profectus eſt navalis exercitus.

ANTISTROPHE 1.

Percipio ipſis oculis
Reditum, ipſemet mihi teſtis exiſtens.
Hanc ſine lyra tamen modulatur
Naeniam Erinnys:
Intus a ſeipſo didicit
Animus non habens omnino
Gratam ſpei fiduciam.
Quippe praecordia haud fallunt
In juſtis cogitationibus exitum habituris
Vertiginibus circumactum cor.
Opto autem ut de meo timore
Aliquid falſum eſſe contingat,
Adeo ut ratum nuſquam ſiet.

STROPHE 2.

Omnino ei longae
Sanitatis ante ſatietatem
Terminus eſt; namque morbus
Vicinus intergerinus urget;
Et fortuna hominis ſecundum
Curſum tenens impegit *aliquando*
Ad ſcopulum latentem.
Quin cum praecipuas opes
Quae poſſidentur ignavia projecerit
Ex funda,
Non periit tota domus *licet*
Calamitatis admodum plena,
Neque penitus depreſſit navem.
Saepe namque donum divinum
Amplum et
Ex ſulcis annuis
Extinxit morbum famelicum.

ΣΤΡΟΦΗ ϛ.

Μάλα γάρ τοι τᾶς πολλᾶς
Υγιείας ἀκόρεστον
Τέρμα. νόσος γὰρ * *
Γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει,
Καὶ πότμος εὐθυπορῶν
Ανδρὸς ἔπαισεν * *
Αφαντον ἕρμα.
Καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων
Κτησίων ὄκνος βαλὼν,
Σφενδόνας ἀπ᾽ εὐμέτρȣ,
Οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος ·
Πημονᾶς γέμων ἄγαν,
Οὐ δ᾽ ἐπόντισε σκάφος.
Πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς
Αμφιλαφής τε καὶ
Εξ ἀλόκων ἐπετειᾶν
Νῆστιν ὤλεσεν νόσον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ϛ.

Τὸ δ' ἐπὶ γᾶν ἅπαξ * πεσὸν
Θανάσιμον προπάροιθ' ἀν-
δρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν
Πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;
Οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ
Τῶν φθιμένων ἀνάγειν
Ζεὺς αὖτ' ἔπαυσεν [ἐπ' εὐλαβείᾳ γε.]
Εἰ δὲ μὴ τεταγμένα
Μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν
Εἷργε μὴ πλέον φέρειν,
Προφθάσασα καρδία
Γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει.
Νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει
Θυμαλγής τε, καὶ ὀυδὲν ἐπ-
ελπομένα ποτὲ
Καίριον ἐκτολυπεύσειν,
Ζωπυρȣμένας φρενός.

Κ. Εἴσω κομίζȣ καὶ σύ· Κασάνδραν λέγω·

ANTISTROPHE 2.

Semel autem lapſum in terram
Mortemque ferentem, *dum manat*, ante virum
Nigrum ſanguinem quis rurſus
Revocaverit incantans ?
Neque illum qui certum ſciebat, *Aeſculapium*,
A mortuis ſuſcitare
Jupiter prohibuiſſet poſtea.
Niſi autem deſtinatum
Fatumque decretum Deorum
Impediret quo minus plura praedicaret,
Cor antevertens
Linguam iſta effudiſſet.
Nunc autem in tenebris *cor* fremit
Animo dolens, et nihil
Sperans amplius
Tempeſtivum ſe perfecturum,
Mente inflammata.

C. Ingredere et tu ; Caſandram dico ;

Quoniam te ſtatuit Jupiter placide in aedibus
Ut particeps eſſes lavacrorum, una cum multis
Servis, collocata juxta aram Jovis Fortunatoris.
Egredere ex hac eſſeda, neque faſtidioſa ſis.
Nam et Alcmenae filium tradunt olim,
Cum venditus eſſet, ſuſtinuiſſe etiam jugum vi.
Quod ſi neceſſitas hujus caſus inciderit,
Apud dominos pridem opulentos gratiae multum eſt.
Qui vero cum nunquam ſperaſſent meſſuerunt
Pulchre, crudeles prorſus ſervis, etiam praeter normam.
Habes a nobis, *dicta ſc.* quae fieri ſolent.
CH. Tibi autem referre deſiſtit claro ſermone.
Cum vero ſies intra retia fatalia, obſequeris,
Si modo obſequaris; forſan vero haud perſuadeare.
C. At niſi ſit, hirundinis inſtar,
Ignota voce barbaraque praedita,
Intus perſuadebo ipſi ſermonis efficacia.
CH. Sequere; loquitur ut in hoc rerum ſtatu optima.
Obſequere, deſerens ſedem hanc curulem.
C. Non mihi otium eſt cum hac prae foribus
Manente tempus terere; namque ad aram penetralem
Siſtuntur dudum oves ad ignita ſacrificia,

Επεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις
Κοινωνὸν εἶναι χερνίϐων, πολλῶν μέτα
Δȣ́λων, σταθεῖσαν κτησίȣ βωμοῦ πέλας.
Εκϐαιν' ἀπήνης τῆσδε· μηδ' ὑπερφρόνει.
Καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Αλκμήνης ποτὲ
Πραθέντα τλῆναι, καὶ ζυγῶν θίγειν βίᾳ.
Εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιῤῥέποι τύχης,
Αρχαιοπλȣ́των δεσποτῶν πολλὴ χάρις.
Οἳ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς,
Ωμοί τε δȣ́λοις πάντα, καὶ παρὰ στάθμην.
Εχεις παρ' ἡμῶν οἷάπερ νομίζεται.
Χ. Σοί τοι λέγȣσα παύεται σαφῆ λόγον.
Εντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων,
Πείθοι' ἂν εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως.
Κ. Αλλ' εἴπερ ἐστὶ μὴ, χελιδόνος δίκην,
Αγνῶτα φωνὴν βάρϐαρον κεκτημένη,
Εσω φρενῶν λέγȣσα πείθω νιν λόγῳ.
Χ. Επȣ. τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει.
Πείθȣ, λιπȣ̃σα τόνδ' ἁμαξήρη θρόνον.
Κ. Οὔτοι θυραίαν τήνδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα
Τρίϐειν· τὰ μὲν γὰρ ἑστίας μεσομφάλȣ
Εστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρὸς,

Ως οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν.
Σὺ δ' εἴτι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει.
Εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον,
Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί.
Χ. Ερμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ
Δεῖσθαι· τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου.
Κ. Η μαίνεταί γε καὶ κακῶν κλύει φρενῶν,
Ητις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον
Ηκει· χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν,
Πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος.
Οὐ μὴν πλέω ῥίψασ' ἀτιμωθήσομαι.
Χ. Εγὼ δ', ἐποικτείρω γάρ, οὐ θυμώσομαι.
Ιθ', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐρημώσασ' ὄχον,
Εἴκουσ' ἀνάγκῃ τῇδε καίνισον ζυγόν.
ΚΑ. Οτοτοτοτοῖ ποποῖ δᾶ.
Απολλον, Απολλον.
Χ. Τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου;
Οὐ γὰρ τοιοῦτος ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν.
ΚΑ. Οτοτοτοτοῖ ποποῖ δᾶ.
Απολλον, Απολλον.
Χ. Η δ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ
Οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν.

Ut qui nunquam ſperaverimus tale nos adepturos
Beneficium. Tu autem ſi quid horum facies, ne moram
Necte. Sin ignara ſis ſermonemque haud capias,
Pro voce barbara fare manu.
CH. Hoſpita videtur interprete claro indigere;
Mores vero ſunt quales ferae recens-captae.
CL. Immo inſanit et mentis laeſae cluit,
Quae relicta civitate recens-capta
Venit: lupatum vero neſcit ferre
Antequam cruentum deſpumaverit fervorem.
Non tamen projiciens plura vituperabor.
CH. Ego quidem, nam miſeret me ejus, non iraſcar.
Vade, o miſella, hunc currum deſerens,
Cedens neceſſitati huic novum jugum indue.
CA. Otototototoi! proh dii! proh terra!
Apollo, Apollo!
CH. Quid haec ejaculata es ad Loxiam?
Non enim talis eſt ut lamentatori ſubveniat.
CA. Otototototoi! proh dii! proh terra!
Apollo, Apollo!
CH. Certe rurſus male-ominans deum invocat,
Cui minime convenit aſſiſtere in luctibus.

CA. Apollo, Apollo!
Agyieu Apollo mihi fuiſti;
Perdidiſti enim me plane jam ſecundo.
CH. Vaticinatura videtur de ſui ipſius malis,
Manet divina vis relicta in mente ſerva.
CA. Apollo, Apollo!
Agyieu Apollo mi!
Ah! quo me tandem duxiſti? ad qualem domum?
CH. Ad Atridarum; ſi tu hoc neſcias,
Egomet tibi dico; non me argues mendacii.

STROPHE I.

CA. Porro *in domum* diis inviſam, multorum conſciam
Mutuae caedis malorum, invicem ſcelerum et
Suſpendiorum, viri macellum et ſolum reſperſum
Sanguine. CH. Sagax videtur hoſpita canis inſtar
Eſſe, et praeſagit eam quam inveniet caedem.

ANTISTROPHE I.

CA. Hiſce enim teſtimoniis perſuadeor;

ΚΑ. Απολλον, Απολλον.
Αγυιεῦ τ' ἀπόλλων ἐμός.
Απώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον.
Χ. Χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὑτῆς κακῶν.
Μένει τὸ θεῖον δȣλίᾳ * παρὸν φρενί.
ΚΑ. Απολλον, Απολλον.
Αγυιεῦ τ' ἀπόλλων ἐμός.
Α ποῖ ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν σἐγην;
Χ. Πρὸς τὴν Ατρειδῶν· εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς,
Εγὼ λέγω σοι· καὶ τάδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη.

ΣΤΡΟΦΗ α.

ΚΑ. Μισόθεον μὲν οὖν, πολλὰ συνίστορα
Αὐτόφονα κακὰ, κάρτάναι,
Ανδρὸς σφαγεῖον καὶ πέδον ῥαντήριον.
Χ. Εοικεν εὔρις ἡ ξένη κυνὸς δίκην
Εἶναι, ματεύει δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

ΚΑ. Μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' * ἐπιπείθομαι·

Κλαιόμενα τάδε βρέφη, σφαγὰς,
Οπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεϐρωμένας.
Χ. * Η μὴν κλέος σȣ͂ μαντικὸν πεπυσμένοι
Ηἴσμεν, προφήτας δ' ȣ̓́τινας μαστεύομεν.

ΣΤΡΟΦΗ ϛ.

ΚΑ. Ιὼ ποποῖ, τί ποτε μήδεται;
Τί τόδε νέον ἄχθος μέγα,
Μέγ' ἐν δόμοισι τοῖσδε μήδεται κακὸν
Αφερτον φίλοισιν, δυσίατον· ἀλκὰ δ'
Εκὰς ἀποστατεῖ;
Χ. Τȣ́των ἄϊδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων.
Εκεῖνα δ' ἔγνων· πᾶσα γὰρ πόλις βοᾷ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ϛ.

ΚΑ. Ιὼ τάλαινα, τόδε γὰρ τελεῖς,
Τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν
Λȣτροῖσι φαιδρύνασα; πῶς φράσω τέλος;
Τάχος γὰρ τόδ' ἔσται. προτείνει δὲ χεῖρ' ἐκ
Χερὸς ὀρεγομένα.

Video plorantes hoſce infantulos, lanienas,
Et carnes aſſas a patre comeſtas.
CH. Audivimus gloriam tuam fatidicam,
Audivimus, nec vates ullos quaerimus.

STROPHE 2.

CA. Heu, proh dii! quid tandem molitur?
Quaenam haec nova magna miſeria
Magnum in hiſce aedibus molitur malum
Amicis intolerabile, immedicabile; robur autem, *i. e.*
Ultorem, longe ablegat?
CH. Iſtorum inſcius ſum vaticiniorum:
Haec vero cognovi; tota enim clamat civitas.

ANTISTROPHE 2.

CA. Heu, miſera! hoccine efficis,
Maritum conſortem tori
Poſtquam balneis foviſti? quomodo enarrem exitum?
Cito hoc peragetur: extenditur manus
Poſt manum appetens, *feriendi.*

CH. Nondum intellexi; adhuc enim prae aenigmatum
Oraculis obſcuris haeſito.

STROPHE 3.

CA. Heu! heu! papae! papae! quid hoc apparet?
Num rete quoddam Orci?
Quam potius rete eſt conſors tori, concors cauſa
Caedis? ſimultas inexplebilis erga hoc genus
Exululet victimae morti deſtinatae ergo.

STROPHE 4.

CH. Qualem hancce furiam per aedes jubes
Altum clamorem tollere? haud me ſerenat ſermo.
Sed adverſus cor cucurrit crocopallore
Sanguine ſtilla, qualis bello cadentes
Comitatur in occaſu vitae *oculorum* radios.
Subita calamitas exoritur.

ANTISTROPHE 3.

CA. Heu! heu! ecce, ecce! cohibe a vacca

Χ. Οὔπω ξυνῆκα· νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων
Επαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ.

ΣΤΡΟΦΗ γ.

ΚΑ. Ε, ἒ, παπαῖ, παπαῖ, τί τόδε φαίνεται;
Η δίκτυόν τι γ' Αἴδȣ;
Αλλ' ἄρκυς ἡ ξύνευνος, ἡ ξυναιτία
Φόνȣ. στάσις δ' ἀκόρεστος γένει
Κατολολυξάτω θύματος λευσίμȣ.

ΣΤΡΟΦΗ δ.

Χ. Ποίαν Εριννὺν τήνδε δώμασιν κέλει
Εποͅρθιάζειν; οὔ με φαιδρύνει λόγος.
Επὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς
Σταγὼν, ἅτε καὶ δορία † πτώσιμος
Ξυνανύτει βίȣ δύντος αὐγαῖς.
Ταχεῖα δ' ἄτα πέλει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

ΚΑ. Α, ἅ· ἰδȣ̀, ἰδȣ́· ἄπεχε τῆς βοὸς

Τὸν ταῦρον· ἐν πέπλοισι
Μελάγκερων λαβοῦσα μηχανήματι
Τύπτει· πιτνεῖ δ' ἐνύδρῳ τεύχει.
Δολοφόνου λέβητος τύχαν σοὶ λέγω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ.

Χ. Οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος
Εἶναι, κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε.
Ἀπὸ δὲ θεσφάτων τὶς ἀγαθὰ φάτις
Βροτοῖς στέλλεται; κακῶν γὰρ δία
Πολυετεῖς τέχναι θεσπιῳδὸν
Φόβον φέρουσιν μαθεῖν.

ΣΤΡΟΦΗ ε.

ΚΑ Ἰώ, ἰώ, ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι.
Τὸ γὰρ ἐμὸν θροῶ πάθος ἐπεγχέασα.
Ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες;
Οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην. τί γάρ;

Taurum: veſtibus involvens
Nigricornem machina
Percutit; cadit vero in aquali vaſe.
Inſidioſae lebetis caſum ut intelligas velim.

ANTISTROPHE 4.

CH. Haud glorier oraculorum ſummus eſſe
Interpres, malo autem alicui hoc adſimilo.
Ex oraculis quidem bonus aliquando nuntius
Mortalibus advenit. At malorum
Annoſae artes vatum
Metus afferunt ſenſum.

STROPHE 5.

CA. Heu! heu miſerae infelices fortunae!
Meum enim admiſcens fatum lamentor.
Quid me huc miſeram duxiſti?
Non ob aliud niſi commorituram. quorſum enim?

Μελοτυπεῖς, ὁμȣ͂ τ' ὀρθίοις ἐν νόμοις;
Πόθεν ὅρȣς ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ
Κακοῤῥήμονας;

ΣΤΡΟΦΗ ζ.

Κ. Ἰὼ γάμοι, γάμοι Πάριδος, ὀλέθριοι
Φίλων. ἰὼ Σκαμάνδρȣ πάτριον ποτόν,
Τότε μὲν ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας τάλαιν'
Ηνυτόμαν τροφαῖς·
Νῦν δ' ἀμφὶ Κωκυτόν τε κἀχερȣσίȣς
Ὄχθȣς ἔοικα θεσπιῳδήσειν τάχα.

ΣΤΡΟΦΗ η.

Χ. Τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω,
Νεογνὸς ἀνθρώπων μάθοι.
Πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ,
Δυσαλγεῖ τύχᾳ μινυρὰ κακὰ θρεομένας,
Θραύματ' ἐμοὶ κλύειν.

Modularis, et ſimul cum cantibus acutis?
Unde praecepta divinatricis artis habes
Tam male-ominantia?

STROPHE 7.

CA. Heu nuptiae, nuptiae Paridis exitiales
Amicis! eheu Scamandri patria unda!
Olim juxta tuas ripas miſera
Adoleſcebam alimentis;
Nunc vero circa Cocytum et Acheruſias
Ripas videor mox vaticinatura.

STROPHE 8.

CH. Quid hoc verbum ſit quod tam clare protuliſti
Vel nuper editus infans intelligere poſſit.
Percu'ſus vero ſum timore cruento,
Dolenda fortuna querula mala lamentantis,
uae me auditu vulnerant.

ANTISTROPHE 7.

CA. Eheu labores, labores civitatis prorſus
Perditae! eheu antemoenialia ſacrificia patris,
Quae multos jugularunt pecudes paſcuarias! remedium
Autem nullum protulerunt,
Quominus urbs ita affecta eſſet ut eſt.
Ego vero calorem *vitalem* in ſolum effundam cito.

ANTISTROPHE 8.

CH. Conſentanea prioribus haec locuta es.
Quiſnam te furere
Daemon facit praegravis irruens,
Ita ut modulere paſſiones luctuoſas mortiferas?
Quis autem terminus erit ignoro.

CA. Atqui oraculum non amplius per velamina
Vos aſpiciet, novae nuptae inſtar:
Quin clarum prae oriente Sole videtur,
Spirans ſe illaturum ut inſtar fluctus

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ζ.

Κ. Ἰὼ πόνοι, πόνοι πόλεος ὀλομένας
Τοπᾶν. ἰὼ πρόπυργοι θυσίαι πατρὸς
Πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων· ἄκος δ'
Οὐδὲν ἐπήρκεσαν,
Τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν.
Ἐγὼ δὲ θερμόνȣς τάχ' ἐμπέδῳ βαλῶ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ η.

Χ. Ἑπόμενα προτέροισι τάδ' ἐφημίσω.
Καὶ τίς σε καὶ κακοφρονεῖν
Τίθησι δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπιτνῶν,
Μελίζειν πάθη γοερὰ θανατηφόρα;
Τέρμα δ' ἀμηχανῶ.

ΚΑ. Καὶ μὴν ὁ χρησμὸς ȣκέτ' ἐκ καλυμμάτων
Ἔσται δεδορκὼς, νεογάμȣ νύμφης δίκην·
Λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίȣ πρὸς ἀντολὰς,
Πνέων ἐσήξειν ὥςτε κύματος δίκην

Κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ
Μεῖζον· φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων.
Καὶ μαρτυρεῖτε συνδρόμως ἴχνος κακῶν
Ρινηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων.
Τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορὸς
Ξύμφθογγος, οὐκ εὔφωνος· οὐ γὰρ εὖ λέγει.
Καὶ μὴν πεπωκώς γ', ὡς θρασύνεσθαι πλέον,
Βρότειον αἷμα, κῶμος ἐν δόμοις μένει,
Δύσπεμπτος ἔξω, ξυγγόνων Εριννύων.
Υμνοῦσι δ' ὕμνον δώμασιν προσήμεναι
Πρώταρχον ἄτην· ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν
Εὐνὰς ἀδελφοῦ τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς.
Ημαρτον, ἢ θηρῶ τι τοξότης τὶς ὥς;
Η ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων;
Εκμαρτύρησον προὐμόσας τό μ' εἰδέναι
Λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων.
Χ. Καὶ πῶς ἂν ὅρκος,* πῆγμα γενναίως παγὲν,
Παιώνιον γένοιτο; θαυμάζω δέ σου,
Πόντου πέραν τραφεῖσαν, ἀλλόθρουν πόλιν,
Κυρεῖν λέγουσαν ὥσπερ εἰ παρεστάτεις.
ΚΑ. Μάντις μ' Απόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει.
Προτοῦ μὲν αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε.

Audiatis clare hoc malo malum multo majus. Docebo
Autem vos jam non per aenigmata. Et vos mihi
Teſtimonium perhibete, eodem curſu veſtigium
Malorum ſubodoranti quae antehac perpetrata ſunt.
Hoc enim tectum nunquam deſeret grex *furiarum*
Conſona, ſed non ſuaviſona; non enim fauſta loquitur
Et jam inebriatus, quo audentior evadat,
Humano Comus cruore domi manet,
Aegre ſeparandus a cognatis diis furialibus.
Hymnum autem illae canunt adhaerentes aedibus
Principialem noxam; viciſſim quoque deſpuerunt
Infenſae in eum qui lectos fratris conculcaverit.
Aberravine, an ſcopum attingo veluti ſagittarius?
An ſum quaſi vates falſus, januarum pulſator nugax?
Teſtare verbis praejurans quod ipſa ſciam
Antiqua harum aedium piacula.
C. At quinam juramenti compages valide pacta
Emolumento erit? te vero miror,
Trans mare educatam in urbe aliena lingua utente,
Poſſe loqui ac ſi hic praeſens adfuiſſes.
CA. Apollo vates me huic deſtinavit muneri:
Ante quidem pudor mihi erat haec loqui.

C. Nunquid, Deus licet, amore percitus?
Nam unuſquiſque feliciter agens luxuriatur magis.
CA. Quin procus fuit meae valde inhians formae.
C. An ad liberorum opus conveniſtis lege?
CA. Poſtquam aſſenſiſſem, Apollinem fefelli.
C. Num quando jam artibus entheis imbuta eſſes?
CA. Immo jam civibus omnia praedixeram mala.
C. Quomodo igitur regi Loxiae eras in odio?
CA. Nulli perſuaſi quicquam poſtquam ita deliqueram.
C. Nobis tamen videris fide digna vaticinata eſſe.
CA. Heu, heu! proh! proh mala!
Me rurſus gravis prophetiae labor
Exagitat, prooemiis conturbans infauſtis.
Videtin' hoſce inſidentes aedibus
Juvenes, ſomniorum ſpectris ſimiles?
Pueri mortui quaſi ab amicis,
Manus implentes cibo proprio carnium,
Cumque inteſtinis viſcera, ferculum miſerabile,
Apparent habentes, quae deguſtavit pater.
Propter haec aliquem dico meditari poenas
Leonem imbellem in lecto verſantem
Domi-deſidem, hei mihi! reduci hero

Χ. Μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος;
Αϐρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον.
ΚΑ. Αλλ᾽ ἦν παλαιστὴς, κάρτ᾽ ἐμοὶ πνέων χάριν.
Χ. Η καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἤλθετον νόμῳ;
ΚΑ. Ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην.
Χ. Ηδη τέχναισιν ἐνθέοις ᾑρημένη;
ΚΑ. Ηδη πολίταις πάντ᾽ ἐθέσπιζον πάθη.
Χ. Πῶς * δῆτ᾽ ἄνατος ἦσθα Λοξίȣ κότῳ.
ΚΑ. Επειθον ȣ̓δέν᾽ ȣ̓δὲν, ὡς τάδ᾽ ἤπλακον.
Χ. Ημῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς.
ΚΑ. Ιȣ̀, ἰȣ̀, ὢ ὢ κακά.
Υπ᾽ αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος
Στροϐεῖ, ταράσσων φροιμίοις † ἐφημίοις.
Ορᾶτε τȣ́σδε τȣ̀ς δόμοις ἐφημένȣς
Νέȣς, ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασι;
Παῖδες θανόντες ὡσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων,
Χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς,
Ξὺν ἐντέροις τε σπλάγχν᾽, ἐποίκτιστον γέμος,
Πρέπȣσ᾽ ἔχοντες, ὧν πατὴρ ἐγεύσατο.
Εκ τῶνδε ποινάς φημι βȣλεύειν τινὰ
Λέοντ᾽ ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον
Οἰκȣρὸν, οἴμοι, τῷ μολόντι δεσπότῃ

Εμῷ. φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δȣ́λιον ζυγόν.
Νεῶν τ' ἔπαρχος Ιλίȣ τ' ἀναστάτης
Οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς
Λέξασα, κἀκτείνασα φαιδρόνȣς, δίκην
Ατης λαθραίȣ, τεύξεται κακῇ τύχῃ.
Τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς· ἄρσενος φονεύς
Εστιν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος,
Τύχοιμ' ἂν; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινὰ
Οἰκȣ͂σαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην,
Θύȣσαν Αΐδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' † ἀρὰν
Φίλοις πνέȣσαν; ὡς δ' ἐπωλολύξατο
Η παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ.
Δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ.
Καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω· τί γάρ;
Τὸ μέλλον ἥξει. καὶ σύ μ' ἐν * τάχει παρὼν,
Αγαν γ' ἀληθόμαντιν, οἰκτείρας, ἐρεῖς.
Χ. Τὴν μὲν Θυέστȣ δαῖτα παιδείων κρεῶν
Ξυνῆκα καὶ πέφρικα· καὶ φόβος μ' ἔχει,
Κλύοντ' ἀληθῶς ȣ̓δὲν ἐξῃκασμένα.
Τὰ δ' ἀλλ' ἀκȣ́σας, ἐκ δρόμȣ πεσὼν τρέχω.
ΚΑ. Αγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον.
Χ. Εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα.

Meo; *hero, inquam,* nam neceſſe eſt ut ſervile feram
Jugum. Navium praefectus, Ilii everſor,
Haud novit qualia lingua execrandae canis
Dicens, et interficiens animo ſereno,
More caedis occultae, faciet cum mala fortuna.
Talia audet foemina; interfectrix eſt
Viri: quod illam monſtrum invìſum appellans
Vere appellaverim? amphiſbaenam, aut Scyllam
Aliquam habitantem in rupibus, nautis exitium
Aut furentem orci matrem, odium implacabile
Amicis ſpirantem? ut vero exultavit
Facinoroſa illa, quaſi in acie fugata!
Videtur autem laetari de marito reduce.
Quod ſi nihil horum ſimiliter perſuadeam, quid tum?
Quod futurum eſt eveniet: et tu miſerans illorum vices
Vatem me dices ſtatim veracem nimis.
C. Thyeſtae quidem convivium ex liberorum carnibus
Agnovi atque horrui; horror etiam me occupat
Cum audiam vere non ex conjectura prolata
Caetera autem dum audio e curſu devians curro.
CA. Agamemnonis aio te viſurum mortem.
C. Bene ominare, o miſera, os oblini.

CA. At medicus nullus huic morbo praeeſt. C. Non,
Si res ita acciderit; ſed ne unquam accidat, *opto*,
CA. Tu quidem deprecare, iis vero interficere curae
Erit. C. Quonam a viro hocce paratur ſcelus?
CA. Certe valde aberraſti a vaticiniis
meis.
C. Perpetraturi haud intellexi dolum. CA. Atqui
Ego ſatis ſermonem Graecum calleo. C. Et haec ex
Pythii mente eventura pariter, et perpeſſu gravia.
CA. Proh dii! qualis calor corpus meum invadit!
Ototoi, Lycie Apollo! heu me, me!
Haec bipes Leaena commiſta
Lupo, Leonis generoſi abſentia,
Me miſeram interimet: et quaſi pharmacum parans
Mulier, me etiam pretium imponet potioni *vel, poculo*,
Forte, gloriatur gladium in maritum acuens,
Pro mea abductione ſe repenſuram caedem.
Quid igitur circa me haec deridicula geſto,
Et ſceptra, et fatidicas circa collum corollas?
Equidem ante fatum meum haec diſperdam.
Ite in interitum ruentia; ita vicem rependam:
Aliud quoddam damnum, *alium quem damno afficietis*,

ΚΑ. Αλλ' οὔτι Παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.
Χ. Οὐκ, εἴπερ ἔσται γ'· ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως.
ΚΑ. Σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει.
Χ. Τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος πορσύνεται;
ΚΑ. Η κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν
ἐμῶν.
Χ. Τοῦ γὰρ τελοῦντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν.
ΚΑ. Καὶ μὴν ἄγαν γ' Ελλην' *ἐπίστασαι φάτιν.
Χ. Καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα· δυσμαθῆ δ' ὅμως.
ΚΑ. Παπαῖ, οἷον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι;
Οτοτοῖ, Λύκει' Απολλον· οἲ ἐγὼ, ἐγώ.
Αὕτη δίπους λέαινα συγκοιμωμένη
Λύκῳ, λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ,
Κτενεῖ με τὴν τάλαιναν· ὡς δὲ φάρμακον
Τεύχουσα κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσει κότῳ.
Επεύχεται θήγουσα φωτὶ φάσγανον,
Εμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.
Τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε,
Καὶ σκῆπτρα, καὶ μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη;
Σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.
Ιτ' ἐς φθόρον πεσόντ'· † ἀγαθῷ δ' ἀμείψομαι·
Αλλην τιν' * ἄτης ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.

Ιδȣ̀ δ' Απόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ
Χρηστηρίαν ἐσθῆτ'. ἐπώπτευσας δέ με
Κἀν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μετὰ
Φίλων, ὑπ' ἐχθρῶν, οὐ διχοῤῥόπως μάτην.
Καλȣμένη δὲ φοιτὰς ὡς ἀγύρτρια,
Πτωχὸς, τάλαινα, λιμόθνης ἠνεσχόμην.
Καὶ νῦν ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ,
Απήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμȣς τύχας.
Βωμȣ̃ πατρῴȣ δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει,
Θερμῷ κοπείσῃ φοινίῳ προσφάγματι.
Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.
Ηξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,
Μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός·
Φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος
Κάτεισιν, ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις·
Αξει νιν ὑπτίασμα κειμένȣ πατρός.
Τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὧδ' ἀναστένω,
Επεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ιλίȣ πόλιν,
Πράξασαν ὡς ἔπραξεν· οἳ δ' εἶχον πόλιν
Οὕτως ἀπαλλάσσȣσιν ἐν θεῶν κρίσει;
Ιοῦσα πράξω, τλήσομαι τὸ κατθανεῖν.
Ομώμοται γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας·

Mei vice acquirite. En vero ipſe Apollo me exuit
Fatidica veſte: vidiſti autem me
Etiam in hiſce ornamentis irriſam, una cum
Amicis, ab inimicis, ſine controverſia immerito.
Quando autem appellabar inſana uti circulatrix,
Mendica, miſera, fame-peritura id ſuſtinui.
Et jam me vates vatem conficiens
Abegit in has exitiales miſerias.
Arae paternae loco truncus manet culinarius,
Cum mactanda fuero calida cruenta hoſtia
Non tamen inulti a diis moriemur.
Veniet enim alius noſtrum viciſſim ultor,
Matricida progenies, vindicator patris:
Exul autem erro et ab hoc ſolo ejectitius
Adveniet haſce clades conſummaturus amicis,
Inhoſpitalem reſupinationem jacentis patris.
Quid igitur ipſa decola ita ingemiſco,
Poſtquam prius vidi urbem Ilii
Agentem ſicut egerit; eos autem qui civitatem
Obtinuerunt, talem exitum habentes deorum
Arbitrio? pergens ulterius ſuſtinebo mori.
Juratum enim per deos juramentum magnum:

Orci januas haſce ego alloquor,
Comprecorque ut tempeſtivam ſortiar plagam,
Ut ſine lucta, ſanguine facilem laturo mortem
Effluente, hunc concludam oculum.
C. O multum miſera, multum etiam prudens
Mulier! *orationem* proſecuta es in longum. quod ſi
Vere tuam mortem noſti, quomodo, inſtar divinitus
Impulſae juvencae, ad aram audacter proficiſceris?
CA. Non eſt amplius fuga, o hoſpites.
C. At qui poſtremus eſt, tempore honoratur.
CA. Adeſt dies, parum lucrabor fuga.
C. At ſcito te eſſe miſeram cum ſis animo confidenti.
CA. Felicium nemo haec audit.
C. At mori glorioſe commendationi eſt.
CA. Heu, pater, tibi et generoſis liberis!
C. Quaenam res eſt? quis te avertit metus?
CA. Heu, heu!
C. Quid adeo refugis? niſi aliquis ſit mentis horror.
CA. Caedem haec domus olet ſanguinariam.
C. Et quomodo haec odorata es ex victimis focariis?
CA. Talis nidor qualis ex ſepulchris exiſtit.
C. Haud dicis decus Syrium in aedibus.

Αδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω·
Επεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
Ως ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
Απορρυέντων, ὄμμα συμβάλω τόδε.
Χ. Ω πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ
Γύναι· μακρὰν ἔτεινας. εἰ δ' ἐτητύμως
Μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα, πῶς, θεηλάτου
Βοὸς δίκην, πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς;
ΚΑ. Οὐκ ἔστ' ἄλυξις, † οὐ ξένοι χρόνῳ πλέω.
Χ. Ο δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται.
ΚΑ. Ηκει τόδ' ἦμαρ· σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ.
Χ. Αλλ' ἴσθι τλήμων οὖσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός.
ΚΑ. † Οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων.
Χ. Αλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ.
ΚΑ. Ιὼ, πάτερ, σοῦ τῶν τε γενναίων τέκνων.
Χ. Τί δ' ἐστὶ χρῆμα, τίς σ' ἀποστρέφει φόβος;
ΚΑ. Φεῦ, φεῦ.
Χ. Τί τοῦτ' ἔφευξας; εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος.
ΚΑ. Φόνον * δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ.
Χ. Καὶ πῶς τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων;
ΚΑ. Ομοιος ἀτμὸς, ὥσπερ ἐκ τάφου, πρέπει.
Χ. Οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις.

Κ. Αλλ' εἶμι κἀν δόμοισι κωκύσȣσ' ἐμὴν
Αγαμέμνονός τε μοῖραν. ἀρκείτω βίος.
Ιὼ, ξένοι.
Οὔτοι δυσοίζω, θάμνον ὡς ὄρνις, φόϐῳ·
Αλλ' ὡς θανούσῃ μαρτυρεῖτέ μοι τόδε,
Οταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ,
Ανήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ.
Επιξενȣ̃μαι ταῦτα δ' ὡς θανȣμένη.
Χ. Ω τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτȣ μόρȣ.
ΚΑ. Απαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω
Εμὸν τὸν αὐτῆς. ἡλίῳ δ' ἐπεύχομαι
Πρὸς ὕστατον φῶς, τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις,
Εχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ·
Δȣλης θανȣσης εὐμαροῦς χειρώματος.
Ιὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν
Σκιά τις ἂν τρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχεῖ,
Βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν.
Καὶ ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ.

Χ. Τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ
Πᾶσι βροτοῖσιν· † δακτυλοδεικτῶν δ'
Οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων.

CH. Quinetiam in aedibus gemitura meam
Agamemnoniſque mortem. Hactenus vixiſſe ſatis
Eſto. Heu, hoſpites!
Haud averſor virgultum uti avis prae timore;
Verum ut mortuae mihi hoc teſtificemini,
Mulier cum pro me muliere mortua erit,
Virque pro viro malam habente uxorem cadat.
Haec dona hoſpitalia vobis relinquam ut jam moritura.
C. O infelix, miſeror praeviſum fatum tuum.
CH. Simul adhuc dicere extremum teſtamentum aut
Threnum velim mei ipſius: Solem autem obteſtor
Uſque ad extremam lucem, una cum ultoribus meis,
Inimicos caedis meae autores ut ulciſcantur ſimul;
Serva perempta facili victoria.
O res humanas! quas cum ſecundae ſint
Vel umbra quaelibet everterit: ſin adverſae fuerint,
Applicata madens ſpongia imaginem delet.
Atque haec prae illis miſeror multo magis.

C. Bene agendi nulla ſatietas eſt
Cunctis mortalibus; digito monſtratum *virum*
Beatum nemo vetans arcet ab aedibus.

Attamen ne intres talia vociferans.
Et huic quidem ut urbem Priami
Caperet conceſſere coelites:
A numine honoratus domum venit.
Nunc vero ſi priorem ſanguinem luet,
Et morientibus moriens, aliarum
Mortium poenas nimis adimplebit.
Quis mortalium gloriari poterit, innoxio
Genio ſe natum eſſe, haec cum audiverit?

A. Ohime! lethali intus percuſſus ſum vulnere.
S. Tace: quis clamat vulnus lethaliter vulneratus?
A. Ohime! iterum ſecundo ictu ſauciatus.
S. Patrari facinus mihi videtur regis ex ejulatu.
At tuta communicemus conſilia.
S. Ego quidem vobis meam dico ſententiam,
Ut huc ad aedes clamore cives convocemus. S. mihi
Autem quam celerrime irruere optimum videtur,
Ac rem propalare recens madente gladio.
S. Et ego ejuſdem ſententiae particeps ſuffragor

Μηκέτι δ' εἰσέλθῃς τάδε φωνῶν.
Καὶ τῷδε πόλιν μὲν ἑλεῖν ἔδοσαν
Μάκαρες Πριάμȣ·
Θεοτίμητος δ' οἴκαδ' ἱκάνει.
Νῦν δ' εἰ προτέρων αἷμ' ἀποτίσει,
Καὶ τοῖσι θανοῦσι θανὼν, ἄλλων
Ποινὰς θανάτων ἄγαν ἐπικρανεῖ.
Τίς ἂν ἔυξαιτο βροτῶν, ἀσινεῖ
Δαίμονι φῦναι, τάδ' ἀκȣ́ων;

Α. Ὤμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.
Η. Σῖγα· τίς πληγὴν ἀϋτεῖ καιρίως ȣ̓τασμένος;
Α. Ὤμοι, μάλ' αὖθις δευτέραν πεπληγμένος.
Η. Τοὖργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι βασιλέως οἰμώγματι.
Ἀλλὰ *κοινωσαίμεθ' ἄν πως ἀσφαλῆ βȣλεύματα.
Η. Ἐγὼ μὲν ὑμῖν τὴν ἐμὴν γνώμην λέγω,
Πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν.
Η. Ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστα γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ,
Καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεοῤῥύτῳ ξίφει.
Η. Κἀγὼ τοιȣ́τȣ γνώματος κοινωνὸς ὢν

Ψηφίζομαι τι δρᾷν. τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή.
Η. Ορᾷν πάρεστι· φροιμιάζονται γὰρ ὡς
Τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει.
Η. Χρονίζομεν γάρ. οἱ δὲ μελλούσης κλέος
Πέδον πατοῦντες, οὐ καθεύδουσιν χερί.
Η. Οὐκ οἶδα βουλῆς ἧς τινὸς τυχὼν λέγω.
Τοῦ δρῶντός ἐστι καὶ τὸ βουλεῦσαι πέρι.
Η. Κἀγὼ τοιοῦτός εἰμ', ἐπεὶ δυσμηχανῶ
Λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν.
Η. Η καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν
Δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις;
Η. Αλλ' οὐκ ἀνεκτὸν, ἀλλὰ κατθανεῖν κράτει.
Πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος.
Η. Η γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων
Μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος;
Η. Σάφ' εἰδότας χρὴ τῶνδε μυθοῦσθαι πέρι.
Τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα.
Η. Ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύομαι,
Τρανῶς Ατρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως.
Κ. Πολλῶν πάροιθε καιρίως εἰρημένων,
Τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι.
Πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις

Aliquid faciendum; ſc. neutiquam cunctandum eſſe.
S. Diſpicere liceat: exordiuntur enim quaſi
Tyrannidis ſigna molientes urbi.
S. Enimvero nos cunctamur; iſti autem futurae rei
Inſiſtentes, non facile dormiunt.
S. Haud novi quid cujus conſilii me eſſe dicam:
Agentis eſt etiam conſilium dare.
S. Et ego talis ſum: ſiquidem fruſtra conor
Mortuum ſermonibus reſuſcitare.
S. An et vitam prorogantes ita cedemus
Domos inceſtantibus his principibus?
S. At non ſuſtinendum, quin praeſtat mori:
Tolerabilior enim mors tyrannide.
S. An ex indiciis ejulatuum
Hariolabimur virum periiſſe?
S. *Iis* qui certo ſciunt de his diſſerendum eſt:
Nam conjectare et certo ſcire diſtant.
S. Hanc ſententiam approbare omnino perſuadeor,
Ut palam viſamus Atridem quomodo ſe habeat.
C. Multis jamdudum tempeſtive dictis,
Contraria fari non me pudebit.
Qui enim aliquis parans hoſtibus hoſtilia, qui amici

Videntur eſſe, cladem inevitabilem
Inſtrueret, cacumen exuperatu majus?
Hoc vero certamen mihi non incogitatum
Veteris victoriae venit, demum cum tempore:
Stetitque ubi ego ſuaſi re perfecta.
Ita quidem rem confeci, neque id inficiabor,
Ut neque effugiat neque propulſet mortem.
Inextricabile verriculum, quaſi piſcium,
Circumjicio, malas veſtis divitias.
Eum autem bis ferio, et duobus ejulatibus
Solvuntur illi membra; et lapſo
Tertiam ſuperaddo plagam, ſubterranei
Plutonis mortuorum-ſervatoris munus optabile.
Ita ille animam ſuam cadens evomit,
Efflanſque celeri ſanguinem fuſum caede
Me ferit purpurea gutta cruenti roris,
Non minus laetantem quam Jovis madore
Terram, cum ſeminalis flos in puerperiis calicis.
Haec cum ita ſint, *vos o* decus Argivorum
Gaudete, ſi gaudere velitis; ego quidem *ut gaudeatis*
Opto. Et ſi deceret libare ſuper mortuo,
Etiam haec jure facta eſſent; quippe cum ultra fas

Δοκȣ͂σιν εἶναι, πημονὴν ἀρκύστατον
Φράξειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος;
Εμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι
Νίκης παλαιᾶς ἦλθε, σὺν χρόνῳ γε μήν·
Εστηκα δ' ἔνθ' ἔπεσ' † ἐπ' ἐξειργασμένοις.
Οὕτω δ' ἔπραξα, καὶ τάδ' οὐκ ἀρνήσομαι,
Ως μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον.
Απειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων,
Περιστιχίζω, πλοῦτον εἵματος κακόν.
Παίω δέ νιν δίς· κἀν δυοῖν οἰμώγμασι
Μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα· καὶ πεπτωκότι
Τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς
Α'δȣ νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν.
Οὕτω τὸν αὐτȣ͂ θυμὸν ὁρμαίνει πεσών·
Κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν,
Βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσȣ,
Χαίρȣσαν ȣ̓δὲν ἧσσον, ἢ Διὸς † νότῳ
Γᾶν, εἰ σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.
Ως ὧδ' ἐχόντων, πρέσβος Αργείων τόδε,
Χαίροιτ' ἂν, εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι.
Εἰ δ' ἦν πρεπόντων ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ,
Τάδ' ἂν δικαίως ἦν. ὑπερδίκως μὲν ȣ͂ν

Τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε
Πλήσας ἀραίων, αὐτὸς ἐκπίνει μολών.
Χ. Θαυμάζομέν σου γλῶσσαν ὡς θρασύστομος,
Ητις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.
Κ. Πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος,
Εγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας
Λέγω· σὺ δ' αἰνεῖν, εἴτε με ψέγειν θέλεις,
Ομοιον. οὗτός ἐστιν Αγαμέμνων, ἐμὸς
Πόσις, νεκρὸς δὲ τῆσδε δεξιᾶς χερός·
Εργον δικαίας τέκτονος. τάδ' ὧδ' ἔχει.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Τί κακὸν, ὦ γύναι, χθονοτρεφὲς
Εδανὸν ἢ ποτὸν πασαμένα, ῥυσᾶς
Εξ ἁλὸς ὄρμενον τόδ' ἐπέθου θύος
Δημοθρόους τ' ἀράς; ἀπέδικες, ἀπέταμες·
Απολις δ' ἔσει, μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς.

Κ. Νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοὶ,
Καὶ μῖσος ἀστῶν, δημόθρους τ' ἔχειν ἀράς,
Οὐδὲν τόδ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων·

Tantorum pateram in aedibus malorum iſte
Impleſſet execrabilium, ipſe reverſus ebibit.
CH. Miramur linguam tuam quam audaciloqua ſit,
Quae talem de viro effutis ſermonem.
C. Tentatis me mulierem ut excordem:
Ego autem intrepido corde ſcientibus
Dico. Tu quidem ſive adprobare, ſive me culpare
Velis, idem eſt. Hiece eſt Agamemnon, maritus
Meus, hac dextra mortuus.
Facinus juſtae artificis. Haec ita ſe habent.

STROPHE.

CH. Quid malum, o mulier, terra-genitum
Eſculentem aut poculentum guſtans, fluido
Vel mari ortum, hanc paraſti hoſtiam
Et populares diras? ſauciaſti, abſcidiſti:
Urbe ejectitia eris, ingens odium civibus.

C. Nunc quidem decernis ab urbe exilium mihi,
Et odium civium, populareſque ut diras habeam;
Nihilque adverſum hunc virum affers,

Qui non praeferens fatum ejus, ac ſi pecus fuiſſet,
Ovibus abundantibus herboſis in paſcuis,
Sacrificavit natam ſuam, mihi chariſſimum
Partum, placatricem flatuum Threiciorum.
Nonne hunc te virum oportuit e patria pellere
Pro mercede piaculorum? tu autem noſtrum audiens
Facinus, judex ſeverus factus es. Pronuntio tamen
Tibi me haec minari, ad hoc me paratam eſſe,
Si tu ſimiliter me manu viceris,
Mihi imperabis; ſin aliter decernat deus,
Scies edoctus ſero licet ſapere.

ANTISTROPHE.

CH. Magna meditaris, et contemptu plena
Protuliſti, velut caedem ſpiranti fortuna
Mens tibi furit; ſtilla in oculis
Sanguinis apparet indecora. Adhuc oportet te
Amicis orbam plagam plaga pendere.

C. Et audis hoc mei juramenti fas:
Per peractam filiae meae ultionem,

Ος οὐ προτιμῶν, ὡσπερεὶ βοτȣ̃ μόρον,
Μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν,
Εθυσεν αὑτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ
Ωδῖν', ἐπῳδὸν Θρηκίων * ἀημάτων.
Οὐ τȣ̃τον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν,
Μιασμάτων ἄποιν'; ἐπήκοος δ' ἐμῶν
Εργων, δικαστὴς τραχὺς εἶ. λέγω δέ σοι
Τοιαῦτ' ἀπειλεῖν, ὡς παρεσκευασμένης
Εκ τῶν ὁμοίων χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ
Αρχειν· ἐὰν δὲ τȣ̃μπαλιν κραίνῃ θεὸς,
Γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Μεγαλόμητις εἶ, περίφρονα δ'
Ελακες. ὥσπερ οὖν φονολιβεῖ τύχᾳ
Φρὴν ἐπιμαίνεται. λίπος ἐπ' ὀμμάτων
Αἵματος εὐπρέπειαν † τίετον. ἔτι σὲ χρὴ
Στερομέναν φίλων τύμμα τύμματι τῖσαι.

Κ. Καὶ τήνδ' ἀκούεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν·
Μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς δίκην,

Ατην, Ερινὺν θ', αἷσι τόνδ' ἔσφαξ' ἐγὼ,
Οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν,
Εως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς
Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί.
Οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπὶς οὐ μικρὰ θράσους.
Κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος,
Χρυσηΐδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ιλίῳ·
Η τ' αἰχμάλωτος ἥδε καὶ τερασκόπος,
Καὶ κοινόλεκτρος τοῦδε, θεσφατηλόγος
Πιστὴ ξύνευνος, ναυτίλων δὲ σελμάτων
Ισοτρίβης. ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην.
Ο μὲν γὰρ οὕτως· ἡ δέ τοι, κύκνου δίκην,
Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον,
Κεῖται φιλήτωρ τοῦδ', ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν
Εὐνῆς παρόψωνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς.

ΣΤΡΟΦΗ α.

Χ. Φεῦ, τίς ἂν ἐν τάχει, μὴ περιώδυνος,
Μηδὲ δεμνιοτήρης,
Μόλοι τὸν ἀεὶ φέρουσ' ἡμῖν
Μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον, δαμέντος

Per Aten ac Erinnyn, quibus ego hunc mactavi,
Non mihi ſuſpicio eſt timoris ſpecu ingredi,
Quamdiu accendat ignem in foco meo
Aegiſthus, ſicut antea mihi optime conſulens.
Ille enim nobis ſcutum haud parvum confidentiae.
Jacet mulieris hujus *i. e. mei* peſtis,
Chryſeidum ad Ilium deliciae;
Et haec captiva oraculaque effutiens,
Et huic conſors tori, divinatrix
Fida concubina, apud tranſtra nautica
Claſſearia verna: inhoneſte non ſe geſſerunt *ſc.*
Moriendo. Ille quidem ita: haec vero, cygni inſtar,
Extremum modulata funebrem leſſum,
Jacet hujus amaſia, mihi vero adduxit
Cupedias ad mei lecti delicias.

STROPHE I.

CH. Heu! aliqua repentina, non dolore afficiens,
Neque lectum ſervans,
Appulerit ſemper afferens nobis
Parca interminabilem ſomnum, caeſo

Cuſtode benigniſſimo *regni* et multa
Perpeſſo mulieris ergo;
Ob mulierem vero vitam perdidit.

O iniquam Helenam, una quae multas,
Multas admodum animas
Perdidiſti ad Trojam!
Nunc vero nobilem memorabilem *Agam. animam*
Defloraſti per caedem inexpiabilem.
Talis erat tunc in aedibus
Eris viri domitrix aerumna.
C. Nequaquam mortis ſortem exopta
Hiſce gravatus;
Neque in Helenam iram convertas,
Tanquam viriperdam, ac ſi una multorum
Virorum animas Graecorum perdens,
Intolerabilem dolorem effecerit.

ANTISTROPHE I.

CH. O Genie, qui gravis incumbis in has aedes
Et in geminos Tantalidas,

Φύλακος εὐμενεστάτυ, καὶ
Πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί·
Πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον.

Ἰὼ, παρα * * νόμυς Ἑλένα
Μία τὰς πολλὰς, τὰς πάνυ πολλὰς
Ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ.
Νῦν δὲ τελείαν πολύμναστον
Ἀπηνθίσω δι' αἷμ' ἄνιπτον.
Ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις
Ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς.
Κ. Μηδὲν θανάτυ μοῖραν ἐπεύχυ
Τοῖσδε βαρυνθείς·
Μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς,
Ὡς ἀνδρολέτειρ', ὡς μία πολλῶν
Ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασ',
Ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξε.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

Χ. Δαῖμον, ὃς * εμπίτνεις δώμασι καὶ διφυεῖσι Τανταλίδαισι,

Κράτος ἰσόψυχον γυναικῶν
Καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνοις.
Επὶ δὲ σώματος δίκαν μοι
Κόρακος ἐχθρȣ͂ σταθεῖσ᾽ ἐκνόμως
Υμνὸν ὑμνεῖν ἐπεύχεται.

Κ. Νῦν δ᾽ ὤρθωσας στόματος γνώμην,
Τὸν τριπάχυιον
Δαίμονα γέννας τῆσδε κικλήσκων.
Εκ τȣ͂ γὰρ ἔρως αἱματολοιχὸς
Νείρει τρέφεται, πρὶν καταλῆξαι
Τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχώρ.

ΣΤΡΟΦΗ ϛ.

Χ. Η μέγαν οἴκοις τοῖσδε
Δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς.
Φεῦ, φεῦ κακὸν αἶνον ἀτη-
ρᾶς τύχας ἀκορέστȣ·
Ιὼ, ἰὴ διαὶ Διὸς
Παναιτίȣ πανεργέτα.
Τί γὰρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς τελεῖται;

Robur par animis mulierum
Cor meum vellicans confirmas.
Super corpore vero inſtar
Corvi inviſi ſiſtens, nefarie
Hymnum canere gloriaris.

C. Nunc autem correxiſti oris ſententiam,
Illum tricubitalem
Genium hujus proſapiae incalans:
Ab illo enim amor ſanguinem effundendi
In viſceribus alitur, priuſquam ſedarit
Antiquum piaculum, ſanies recens.

STROPHE 2.

CH. Certe magnum hiſce aedibus
Genium et ira gravem laudas.
Heu! heu! mala laus damnoſae
Et inſatiabilis fortunae!
Eheu a Jove,
Omnium authore, omnium effectore!
Quid enim mortalibus abſque Jove perficitur?

Quid horum non a Deo eſt decretum?
Heu! heu!
Rex, rex, qui te deflebo?
Amica e mente quidnam dicam?
Jaces araneae in tela
Hac impia morte animam expirans,
Hei mihi, mihi hunc lectum in-
dignum! doloſo fato domitus
A manu ancipiti telo *inſtructa.*

C. Dicis meum eſſe hoc opus:
Sed ne dicas
Me Agamemnonis conjugem fuiſſe.
Aſſimilatus vero uxori mortui
Hujus priſcus torvus alaſtor,
Atrei diri epulatoris,
Hunc punivit,
Perfectae aetatis virum ſuper juvenibus mactans.

ANTISTROPHE 2

CH. Quod autem inſons es

Τί τῶνδ' οὐ θεόκραντόν ἐστιν;
Ιὼ, ἰὼ,
Βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
Φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω;
Κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
Ασεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων.
Ω μοι μοι κοίταν τάνδ' ἀνελεύ-
θερον, δολίῳ μόρῳ δαμεὶς
Εκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

Κ. Αὐχεῖς εἶναι τόδε τοὔργον ἐμόν.
Μηδ' ἐπιλεχθῇς
Αγαμεμνονίαν εἶναί μ' ἄλοχον.
Φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ
Τοῦδ', ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ
Ατρέως χαλεποῦ θοινατῆρος,
Τόνδ' ἀπέτισεν,
Τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β.

Χ. Ως μὲν ἀναίτιος εἶ

Τοῦδε φόνου, τίς ὁ μαρτυρήσων;
Πῶ, πῶ; πατρόθεν δὲ συλλή-
πτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ.
Βιάζεται δ' ὁμοσπόροις
Επιῤῥοαῖσιν αἱμάτων
Μέλας Αρης· ὅποι δὲ καὶ προβαίνων
Πάχνα κουροβόρῳ παρέξει.
Ιὼ, ἰὼ,
Βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
Φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω;
Κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
Ασεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων.
Ω μοί μοι κοίταν τάνδ' ἀνελεύ-
θερον, δολίῳ μόρῳ δαμεὶς
Εκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

Κ. Οὔτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον
Τῷδε γενέσθαι.
Οὐδὲ γὰρ οὗτος δολίαν ἄτην
Οἴκοισιν ἔθηκ'· ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ'
Ερνος ἀερθὲν, τὴν πολύκλαυτόν τ'
Ιφιγένειαν ἀνάξια δράσας,

Hujus caedis, quis teſtis *erit?*
Ubi, ubi eſt? ut patri adjutor
Fiat alaſtor.
Violatur vero cognatis
Sanguinis profluviis
Niger Mars *i. e. gladius*, ubi etiam progreſſus
Saniem nativoram praebebit.

Heu! heu!
Rex, rex, qui te deflebo?
Amica e mente quid dicam?
Jaces araneae in textura
Hac impia morte animam expirans,
Hei mihi, mihi hunc lectum in-
dignum! doloſo fato domitus
A manu ancipiti telo *inſtructa.*
C. Mortem haud indignam arbitror
Huic contigiſſe:
Neque enim ille inſidioſam cladem
Aedibus intulit; ſed meum ex ipſo
Germen ſublatum, multum defletam
Iphigeniam cum indigne affecerit,

Digna paſſus eſt, nihil in inferno
Glorietur, gladio inflicta
Morte luens quae prior perpetravit.

STROPHE 3.

CH. Incertus ſum animi, conſilii expers,
Solertem curam
Quonam dirigam, labente domo.
Timeo vero imbris cruenti ſonum domum
Labefactantem; deſinit enim guttatim cadere.
Vindictamque in rem aliam atque aliam acuit
Damnoſas ad alias aliaſque cotes fatum.

S. Heu, terra, terra!
Utinam me excepiſſes antequam hunc vidiſſem
Latera argentea habentis
Loculi nunc humile poſſidentem cubile.
Quis eum ſepeliet? quis lacrymabitur?
An tu hoc facere
Suſtinebis quae tuiipſius occidiſti virum,
Ut ejus animam lugeas, ingratam

Αξια πάσχων, μηδὲν ἐν Αἴδυ
Μεγαλαυχείτω, ξιφοδηλήτῳ
Θανάτῳ τίσας ἅπερ ἦρξεν.

ΣΤΡΟΦΗ γ.

Χ. Αμηχανῶ, φροντίδων στερηθεὶς,
Εὐπάλαμον μέριμναν,
Οπα τράπωμαι, πίτνοντος οἴκυ.
Δέδοικα δ' ὄμβρυ κτύπον δομοσφαλῆ
Τὸν αἱματηρόν· ψεκὰς δὲ λήγει.
Δίκη δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θήγει βλάβης,
Πρὸς ἄλλαις θηγάναισι μοῖρα.

Η. Ιὼ, γᾶ, γᾶ,
Εἴθ' ἔμ' ἐδέξω πρὶν τόνδ' ἐπιδεῖν
Αργυροτοίχυ
Δροίτας [νῦν] κατέχοντα χαμεύναν.
Τίς ὁ θάψων νιν; τίς ὁ θρηνήσων;
Η σὺ τόδ' ἔρξαι
Τλήσει, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὑτῆς,
Αποκωκύσαι ψυχὴν, ἄχαριν

Χάριν ἀντ' ἔργων
Μεγάλων ἀδίκως ἐπικρᾶναι;
Η. Τίς δ' ἐπιτύμβιος
Αἶνος ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ
Ξὺν δάκρυσιν ἰάπτων
Ἀληθείᾳ φρενῶν πονήσει;
Κ. Οὔ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν
Τοῦτο· πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε.
Καὶ καταθάψομεν
Οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων,
Ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως
Θυγάτηρ, ὡς χρὴ,
Πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον
Πόρθμευμ' ἀχέων,
Περὶ χεῖρε * βαλοῦσα φιλήσει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

Χ. Ονειδος ἥκει τόδ' ἀντ' ὀνείδους.
Δύσμαχα δ' ἔστι κρῖναι.
Φέρει φέροντ', ἐκτίνει δ' ὁ καίνων.
Μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διὸς

Gratiam pro facinore
Magno injuſtoque praeſtitura?
S. Quis ſepulchrale
Elogium in virum divinum
Cum lacrymis mittens
Mentis ſinceritate panget?
C. Haud tibi convenit curam dicere
Iſtam: per nos cecidit, interiit:
Et ſepeliemus
Non cum domeſticis luctibus,
Sed Iphigenia eum lubenter
Filia, uti decet,
Patri obvians ad rapidum
Trajectum moerorum, *Acherontis ſc.*
Manum circumjiciens oſculabitur.

ANTISTROPHE 3.

CH. Probrum viciſſim ſuccedit probro.
Difficilia vero ſunt haec judicatu.
Auferentem aufert, luit vero qui interſicit.
Et manet eum, in tempore manente Jove,

Ut patiatur qui fecit *malum :* nam legitimam
Prolem ſuam quis facile deturbaret domo?
Agglutinatur enim genus attiguum.

C. In hunc ſupervenit vere
Oraculum. Ego igitur
Velim, Genio Pliſthenidarum
Juramento dato, his quidem contenta eſſe,
Etſi toleratu difficilia ſint ; dum de caetero ille
Migrans ex hiſce aedibus aliam familiam
Conterat in-ſe-illatis mortibus.
Poſſeſſionum autem partem modicam modo habeam,
Mihi omnino ſufficit, cum ſe-invicem-perimentes
Inſanias domibus abegerim.

A. O lucem hilarem diei vindictam afferentis!
Jam tandem dicerem mortalium ultores
Deos deſuper ſpeculari terrae mala,
Cum viderim textis in peplis furiarum
Virum hunc jacentem grate mihi,
Manus paternae luentem dolos.
Atreus enim terrae hujus princeps, illius pater,

Παθεῖν τὸν ἔρξαντα. θέσμιον γὰρ
Τίς ἂν γονὰν ῥᾷον ἐκβάλοι δόμων;
Κεκόλληται γένος προσάψαι.

Κ. Ες τόνδ' ἐνέβη ξὺν ἀληθείᾳ
Χρησμόν· ἐγὼ δ' οὖν
Εθέλω δαίμονι τῷ Πλεισθενιδᾶν
Ορκους θεμένα, τάδε μὲν στέργειν,
Δύστλητά περ ὄνθ'. ὃ δὲ λοιπὸν, ἰόντ'
Εκ τῶνδε δόμων, ἄλλην γενεὰν
Τρίβειν θανάτοις αὐθένταισι.
Κτεάνων τε μέρος βαιὸν ἐχούσῃ
Πᾶν ἀπόχρη μοι * κἀλληλοφόνους
Μανίας μελάθρων ἀφελούσῃ.

ΑΙ. Ω φέγγος εὖφρον ἡμέρας δικηφόρου.
Φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους
Θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχη,
Ιδὼν ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ερινύων
Τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον φίλως ἐμοὶ,
Χερὸς πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανάς.
Ατρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατὴρ,

Πατέρα Θυέστην τὸν ἐμὸν, ὡς τορῶς φράσαι,
Αὑτȣ̃ τ' ἀδελφὸν, ἀμφίλεκτος ὢν κράτει,
Ηὐδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων.
Καὶ προστρόπαιος ἑστίας μολὼν πάλιν
Τλήμων Θυέστης, μοῖραν εὕρετ' ἀσφαλῆ,
Τὸ μὴ θανὼν πατρῷον αἱμάξαι πέδον
Αὐτοῦ. ξένια δὲ τοῦδε δύσθεος πατὴρ
Ατρεὺς, προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως, πατρὶ
Τῷ 'μῷ, κρεȣργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν
Δοκῶν, παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν.
Τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρȣς κτένας
Εθρυπτ' ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθήμενος.
Ασημα δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοίᾳ λαϐὼν,
Εσθει βορὰν ἄσωτον, ὡς ὁρᾷς, γένει.
Κἄπειτ' ἐπιγνȣ̀ς ἔργον οὐ καταίσιον,
Ωιμωξεν, ἀμπίπτει δ' ἄπο σφαγῆς ἐμῶν,
Μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται,
Λάκτισμα δείπνȣ ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ,
Οὕτως * ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένȣς γένος.
Εκ τῶνδέ σοι πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα.
Κἀγὼ δίκαιος τȣ̃δε τȣ̃ φόνȣ ῥαφεύς.
Τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ

Thyeſtem patrem meum, ut aperte dicam,
Et ipſius fratrem, litigans cum eo de imperio,
Exulare fecit ex urbe atque aedibus.
Et ſupplex ad domum rediens
Miſer Thyeſtes, ſortem invenit ſecuram,
Ne moriens cruentaret paternum ſolum.
Pro xeniis enim hujus pater impius
Atreus, alacriter potius quam amice, patri
Meo, viſcerationis diem hilariter agere
Simulans, exhibuit convivium carnium puerilium.
Pedum quidem plantas et manuum extremos pectines
Occuluit ſeorſim ab iis qui viritim aſſidebant.
Accipiens autem ſtatim ex ignorantia partes haud
Agnoſcendas, comedit cibum, ut vides, generi
Inſalutarem. Et poſtea agnoſcens facinus inhoneſtum
Valde ejulavit, reciditque caedem cupiens,
Mortem vero intolerabilem Pelopidis imprecatur,
Coenam calce cum diris juſte petens.
Ita periit univerſa Pliſthenis proſapia.
Ob hanc cauſam occiſum hunc videre tibi licet.
Et hujus caedis ego juſtus conſarcinator. Decimum
Tertium enim me *filium* ſimul cum aerumnoſo patre

Expellit cum eſſem parvulus in faſciis.
Educatum autem me reduxit juſtitia.
Atque hunc quidem virum ego tetigi etiam cum foris
Eſſem, omnem connectens atrocis conſilii artem.
Ita jam pulchrum eſt mihi vel mori,
Cum viderim illum vindictae in ſeptis.
CH. Aegiſthe, contumelia afficere in malis haud laudo.
Tu vero virum hunc quod voluntarie occideris ais,
Et quod ſolus miſerandam hanc conſulueris caedem.
Nego evitaturum in judicio caput tuum
A populo jactatas cum lapiatidone diras; hoc certo
Scito. A. Tune haec profers inferiori aſſidens
Remo, dum ii qui in tranſtro ſunt rerum potiuntur?
Scies, ſenex cum ſis, quod admoneri grave
Adultae aetatis viro, cum ut modeſte te geras ante
Dictum ſit. Vinculum autem et ſenecta, et famelicae
Calamitates, ad inſtruendum optimae animi
Medicae. ecquid haec videns nihil vides?
Ne contra ſtimulos calcitres, ne patiendo labores.
CH. Tune ergo, mulier, e bello nuper redeuntis
Domi manens lectum viri dehoneſtans, etiam
Viro imperatori hanc deſignaſti mortem?

Ξυνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις.
Τραφέντα δ' αὖθις ἡ δίκη κατήγαγεν.
Καὶ τοῦδε τἀνδρὸς ἡψάμην θυραῖος ὤν,
Πᾶσαν ξυνάψας μηχανὴν δυσβουλίας.
Οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοὶ,
Ιδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἕρκεσιν.
Χ. Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν † κακοῖσιν οὐ σέβω.
Σὺ δ' ἄνδρα τόνδε φὴς ἑκὼν κατακτανεῖν,
Μόνος δ' ἔποικτον τόνδε βουλεῦσαι φόνον.
Οὔ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα
Δημοῤῥιφεῖς, σάφ' ἴσθι, λευσίμους ἀράς.
ΑΙ. Σὺ ταῦτα φωνεῖς νερτέρᾳ προσήμενος
Κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός;
Γνώσει, γέρων ὤν, ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ
Τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον.
Δεσμὸς δὲ καὶ τὸ γῆρας, αἵ τε νήστιδες
Δύαι, διδάσκειν ἐξοχώταται φρενῶν
Ιατρομάντεις. οὐχ ὁρᾷς ὁρῶν τάδε;
Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ † πήσας μογῇς.
Χ. Γύναι, * σὺ τοῦδ' ἥκοντος ἐκ μάχης νέον
Οἰκουρὸς εὐνὴν ἀνδρὸς αἰσχύνουσ' ἅμα,
Ανδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον;

ΑΙ. Καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ.
Ορφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις.
Ο μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ,
Σὺ δ' ἐξορίνας ἠπίοις ὑλάγμασιν
Αξει· κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ.
Χ. Ως δὴ σύ μοι τύραννος Αργείων ἔσει,
Ος οὐκ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐβȣ́λευσας μόρον,
Δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως;
ΑΙ. Τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς·
Εγὼ δ' ὕποπτος ἐχθρὸς ἦ παλαιγενής·
Εκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων πειράσομαι
Αρχειν πολιτῶν· τὸν δὲ μὴ πειθάνορα
Ζεύξω βαρείαις ȣ̈τι μοι * σειρασφόρον
Κριθῶντα πῶλον· ἀλλ' ὁ δυσφιλεῖ σκότῳ
Λιμὸς ξύνοικος μαλθακόν σφ' ἐπόψεται.
Χ. Τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς
Οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες; ἀλλὰ σὺν, γυνὴ
Χώρας μίασμα καὶ θεῶν ἐγχωρίων
Εκτειν'. Ορέστης ἆρά που βλέπει φάος,
Οπως κατελθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ
Αμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς;

A. Et haec quidem verba planctuum principia.
Orpheo vero linguam habes contrariam:
Ille enim omnia attraxit vocis ſuavitate;
Tu vero irritans ſtolidis latratibus
Duceris, devictuſque manſuetior apparebis.
CH. Quomodo tu mihi rex Argivorum eris,
Qui, cum illi mortem deſtinaras,
Facinus ipſemet propria manu patrare non auſus es?
A. Quoniam dolo agere plane muliebre eſt opus:
Et ego ſuſpectus hoſtis antiquus fui.
Verum ex hujuſce viri facultatibus conabor
Civibus imperare; atque immorigerum
Vinciam gravibus catenis, ut non funalem ſe
Praebentem laſcivientem pullum: quin inviſis
Tenebris fames cohabitans eum manſuetum videbit.
CH. Quid vero virum hunc ex animi timiditate
Ipſemet non occidebas? at ſimul foemina
Regionis deorumque patriorum piaculum
Interfecit. Oreſtes num alicubi lucem videt,
Ut huc reverſus benevola fortuna duce,
Utriuſque fiat occiſor fortiſſimus?

A. At quoniam videris hoc facere atque dicere, cito cognoſces.

CH. Eia, amici manipulares, opus hoc non procul.

Eia, quilibet gladium diſtrictum praeparet.

AE. Atqui etiam ego gladio diſtricto haud renuo mori.

C. Suſcipientibus dicis te moriturum: fortunam autem interrogabimus.

C. Nequaquam, o chariſſime virorum, mala malis cumulemus.

Verum et haec multa infortunia egerere cupido eſt:

Calamitatum enim ſatis experti ſumus; neminem cruentemus.

Ite, o ſenes, domum veſtram fato deſti-natam

Antequam patiamini: conveniebat occaſioni nos facere id quod fecimus.

Si autem quid laborum fuerit, horum ſatis ha-beremus,

ΑΙ. Αλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνώσει τάχα.
Χ. Εἶα δή φίλοι λοχῖται, τοὔργον ἐχ ἑκὰς τόδε.
Εἶα δὴ, ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω.
ΑΙ. Αλλὰ μὴν κἀγὼ πρόκωπος ἐκ ἀναίνομαι θανεῖν.
Χ. Δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε· τὴν τύχην δ' ἐρέμεθα.
Κ. Μηδαμῶς, ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δράσωμεν κακά.
Αλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον * Θέρος·
Πημονῆς δ' ἅλις γ' ὑπάρχει· μηδὲν αἱματώμεθα.
Στείχεθ', οἱ γέροντες, ἤδη πρὸς δόμες πεπρωμένους
Πρὶν παθεῖν. ἔρξαντα καιρὸν χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν.
Εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο, τῶνδ' ἅλις γ' ἐχοίμεθ' ἂν,

Δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι.
Ωδ' ἔχει λόγος γυναικὸς, εἴτις ἀξιοῖ μαθεῖν.
Α. Αλλὰ τȣ́σδε μοι ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι,
Κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα δαίμονος πειρωμένους,
Σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν, τὸν κρατοῦντα * * *
Χ. Οὐκ ἂν Αργείων τόδ' εἴη, φῶτα προσσαίνειν κακόν.
ΑΙ. Αλλ' ἐγώ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἔτι.
Χ. Οὔκ, ἐὰν δαίμων Ορέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν.
ΑΙ. Οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτȣμένȣς.
Χ. Πρᾶσσε. πιαίνȣ, μιαίνων τὴν δίκην· ἐπεὶ πάρα.
ΑΙ. Ισθι μοι δώσων ἄποινα τῆσδε μωρίας χάριν.

Daemonis ira gravi infaeliciter percuſſi.

Sic ſe habet mulieris ſententia, ſi quis diſcere dignetur.

AE. Sed hos ſtultam linguam ita dilatare,

Et projicere ejuſmodi verba daemonas tentantes,

Moderata a ſententia depellere imperantem non eſt ferendum.

CH. Argivis abſit viro adblandiri malo.

AE. Verum ego extremis in diebus tibi adero.

CH. Minime, ſi Deus Oreſtem huc ut revertatur dirigat.

AE. Novi ego extorres viros ſpem depaſcentes.

CH. Facito, floreſce, contaminans juſtitiam; ſiquidem tibi copia eſt.

AE. Scito te daturum mihi poenas hujus ſtultitiae ergo.

CH. Gloriare confiſus, tanquam gallus prope gallinam.

C. Ne tanti facias inanes hos latratus;
Egomet
Et tu pulchre rem adminiſtrabimus, hiſce imperantes aedibus.

FINIS.

Χ. Κόμπασον θαρσῶν, ἀλέκτωρ * ὥστε θηλείας πέλας.

Κ. Μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων· ἐγὼ

Καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ορέστης.

CHOEPHOROE.

ORESTES.

Mercuri terreſtris, qui paterna inſpectas imperia,
Servator mihi ſis, et adjutor roganti;
Venio enim in hanc terram, et revertor *ab exilio.*
Ad oras tumuli haec renuntio patri,
Ut audiat et auſculet. * *
* * * * * *
* * comam Inacho nutritiam
Hanc ſecundam, hanc luctuoſam
* * * * * *
Quam ego rem video? quaenam haec caterva
Procedit mulierum, veſtibus pullis
Ornata? quali calamitati hoc aſſimilabo?
Funuſne aliquod novum domi accidit?
An patri meo haſce *foeminas* conjiciam
Inferias ferre, mortuorum delinimenta?
Haud aliter eſt; etenim Electram arbitror

Χ Ο Η Φ Ο Ρ Ο Ι.

Ο Ρ Ε Σ Τ Η Σ.

ΕΡΜΗ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
Σωτὴρ γενοῦ μοι, ξύμμαχός τ' αἰτȣμένῳ·
Ηκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι.
Τύμβȣ δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε * κηρύσσω πατρὶ
Κλύειν, ἀκοῦσαι. * *
* * * *
* * πλόκαμον Ινάχῳ θρεπτήριον,
Τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον
* * *

Τί χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις
Στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις
Πρέπȣσα; ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω;
Πότερα δόμοισι πτῶμα προσκυρεῖ νέον;
Η πατρὶ τῷ 'μῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω
Χοὰς φερȣ́σας νερτέροις † μειλίγμασιν;
Οὐδέν ποτ' ἄλλο· καὶ γὰρ Ηλέκτραν δοκῶ

Στείχειν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν πένθει λυγρῷ
Πρέπȣσαν. ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον
Πατρὸς, γενȣ̃ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί.
Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδὼν, ὡς ἂν σαφῶς
Μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή.

ΣΤΡΟΦΗ α.

Χ. Ιαλτὸς ἐκ δόμων ἔϐην
Χοὰς προπομπὸς ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ.
Πρέπει παρηῒς φοινίοις ἀμυγμοῖς,
Ονυχος ἄλοκι νεοτόμῳ·
Δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ.
Λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων
Λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν,
Πρόστερνοι στολμοὶ
Πέπλων ἀγελάστοις
Ξυμφοραῖς πεπληγμένων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

Τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόϐος,

Incedere, ſororem meam, luctu gravi
Conſpicuam. O Jupiter, da mihi ulciſci necem
Patris, et mihi adjutor eſto libens!
Pylade, conſiſtamus ſeorſum, ut ego certo
Diſcam quaenam haec ſit mulierum ſupplex pompa.

STROPHE 1.

CH. Miſſa, ex aedibus egreſſa ſum
Inferiarum praevia deductrix frequenti manuum
Colliſu. Rubet gena lacerationibus
Unguium ſulco recens-inciſo;
Cor vero perpetuo gemitibus paſcitur.
Liniperdae textilium veſtium
Laciniae ruptae crepuerunt prae dolore,
Pectorales ornatus
Peplorum, ob deflendas
Miſerias concuſſorum.

ANTISTROPHE 1.

Graviſonus enim horror comas erigens,

Domus nocturnus vates, in ſomno iram
Spirans, intempeſta nocte, clamorem
E penetralibus edidit terribiliter,
Foeminarum in cubicula graviter irruens.
Porro horum ſomniorum interpretes
Divinitus propalarunt, obteſtantes
Quod qui ſint ſubter terram conquerantur
Graviſſime,
Et interfectoribus indignentur.

STROPHE 2.

Talem gratiam ingratam,
Averruncatricem malorum,
Eheu terra, terra!
Procurans me mittit
Impia mulier *Clytaemneſtra*. Metuo autem
Verbum hoc proferre.
Quod enim pretium eſt fuſi in terram ſanguinis?
Eheu aerumnoſiſſima domus!
Eheu everſiones aedium!
Expertes Solis, hominibus inviſae

Δόμων ὀνειρόμαντις, ἐξ ὕπνȣ κότον
Πνέων, ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα
Μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ,
Γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πιτνῶν·
Κριταί τε τῶνδ' ὀνειράτων
Θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι
Μέμφεσθαι τȣ̀ς γᾶς
Νέρθεν περιθύμως,
Τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖν.

ΣΤΡΟΦΗ ϐ.

Τοιάνδε χάριν ἄχαριν,
Απότροπον κακῶν,
Ιὼ γαῖα, γαῖα,
Μωμένα μ' * ἰάλλει
Δύσθεος γυνά. φοβȣ̃-
μαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν.
Τί γὰρ λυτρὸν * πεσόντος αἵματος πέδῳ;
Ιὼ πανοιζὺς ἑστία.
Ιὼ κατασκαφαὶ δόμων.
Ανήλιοι, βροτοστυγεῖς

Δνόφοι καλύπτȣσι δόμȣς,
Δεσποτῶν θανάτοισι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ϐ.

Σέϐας δ' ἄμαχον. ἀδάμαντον,
Απόλεμον τὸ πρὶν,
Δι' ὤτων φρενός τε
Δαμίας περαῖνον,
Νῦν ἀφίσταται. φοϐεῖ-
ται δέ τις. τὸ δ' εὐτυχεῖν
Τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε, καὶ θεȣ̃ πλέον.
Ροπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκας
Ταχεῖα, τοῖς μὲν ἐν φάει,
Τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότȣ
Μένει, χρονίζοντ' ἄχη βρύει·
Τȣ̀ς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.

Δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ,
Τίτας φόνος πέπηγεν, οὐ διαῤῥυδᾶν.
Διαλγὴς ἄτη διαφέρει τὸν αἴτιον
Παναρκέτας νόσȣ βρύειν.

Tenebrae operiunt aedes,
Propter caedem dominorum.

ANTISTROPHE 2.

Majeſtas inexpugnabilis, indomita,
Olim indebellata,
Per aures mentemque
Populi permeans,
Nunc receſſit. Metuit vero
Quis? Proſpere agere
Hoc inter homines Deus eſt, et plus quam Deus.
Inclinatio juſtitiae animadvertit
Celeriter, aliquos ipſo die puniens
Quaedam *peccata,* in dubia crepuſculi
Luce tardos dolores germinant:
Alios autem aeterna coërcet nox.

Propter ſanguinem epotum a terra altrice
Ultrix caedes fixa eſt, non diffluens.
Noxa luctuoſa differt autorem
Ut graviſſimos morbos producat:

Hos autem aeterna coërcet nox.
Aperienti vero locos muliebres nullum
Remedium eſt: fluviique omnes uno alveo
Euntes deteſtandam
Caedem purgaturi, lavant fruſtra.
Mihi autem, neceſſitatem enim urbi communem
Dii intulerunt: etenim e domo
Paterna ſervilem induxerunt ſortem,
Stat juſta et injuſta,
Convenienter origini meae,
Eorum qui vi agunt laudare, acerbum mentis
Odium coërcenti. Lugeo tamen ſub veſtibus
Infauſtam domini
Sortem, occultis luctibus congelata.

E. Miniſtrae foeminae, diſpenſatrices domus,
Quoniam adeſtis hujus placationis una mecum
Deductrices, eſtote etiam de his conſultrices.
Super buſto fundens has ſepulchrales inferias,
Quomodo benevola loquar? quomodo patrem
Invocem? utrum dicam a chara uxore ad charum
Virum me ferre, a matre ſcilicet mea?

[Τȣ̀ς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.]
Οἴγοντι δ' ȣ̈τι νυμφικῶν ἑδωλίων
Ακος· πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδȣ̃
Βαίνοντες τὸν χερομυσῆ
Φόνον καθαίροντες ἴȣσαν ἄτην.
Εμοὶ δ', ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
Θεοὶ προσήνεγκαν. ἐκ γὰρ οἴκων
Πατρῴων δȣ́λιον ἐσᾶγον αἶσαν,
Δίκαια καὶ μὴ δίκαια,
Πρέποντ' ἀρχαῖς βίȣ,
Βίᾳ φερομένων αἰνέσαι, πικρὸν φρενῶν
Στύγος κρατȣ́σῃ. δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων
Ματαίοισι δεσποτᾶν
Τύχαις, κρυφαίοις πένθεσιν παχνȣμένη.

Η. Δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες,
Επεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ
Πομποὶ, γένεσθε τῶνδε σύμβȣλοι πέρι·
Τύμβῳ χέȣσα τάσδε κηδείȣς χοὰς,
Πῶς εὔφρον' εἴπω; πῶς κατεύξωμαι πατρί;
Πότερα λέγȣσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν
Γυναικὸς ἀνδρὶ, τῆς ἐμῆς μητρὸς πάρα;

Τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρσος, οὐδ' ἔχω τί φῶ,
Χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός.
Η τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς
Εστ', ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε
Στέφη, δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαξίαν;
Η σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο
Πατὴρ, τάδ' ἐκχέουσα, γάποτον χύσιν,
Στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν,
Δικοῦσα τεῦχος, ἀστρόφοισιν ὄμμασιν;
Τῆσδ' ἐστὲ βουλῆς, ὦ φίλαι, μεταίτιαι.
Κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν.
Μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας, φόβῳ τινός.
Τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει,
Καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός.
Λέγοις ἂν εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον.
Χ. Αἰδουμένη σοὶ, βωμὸν ὣς, τύμβον πατρὸς,
Λέξω, κελεύεις γὰρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.
Η. Λέγοις ἂν, ὥσπερ ᾐδέσω τάφον πατρός.
Χ. Φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν.
Η. Τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω;
Χ. Πρῶτον μὲν αὑτὴν, χὤστις Αἴγισθον στυγεῖ.
Η. Εμοί τε καὶ σοί γ' ἆρ' ἐπεύξομαι τάδε;

Hoc non auſa ſum, neque habeo quid dicam,
Effundens hoc libum ſuper buſtum patris.
Aut hoc potius dicam, prout mortalibus lex eſt,
Rependere par haec mittentibus
Serta, mercedem malorum dignam?
Aut tacendum inhonore, quandoquidem periit
Pater, haec effundens, effuſionem a terra bibendam,
Retro cedam, veluti quis effundens purgamenta,
Abjiciens vas, oculis irretortis?
Hujus eſte conſilii, o amicae, participes:
Commune enim exiſtimamus odium in aedibus.
Neque occultate in corde, timore cujuſquam.
Fatum enim et liberum *virum* manet,
Et eum qui ſub dominio eſt alienae manus.
Eloquere, ſi quid his habes amplius.
C. Reverita, ut altare, ſepulcrum patris,
Ex animo, jubes enim, ſententiam loquar.
E. Loquere igitur, ut revereris ſepulcrum patris.
C. Effundens, profer proſpera benevolis.
E. Quinam vero ſunt hi amici quos nominem?
C. Primum quidem teipſam, et quiſquis Aegiſthum
Odit. E. Mihi tibique igitur haec vota fecero?

C. Tu ipſa, jam ſatis gnara, haec proferas.
E. Quem igitur alium addam huic coetui?
C. Recordare Oreſtis, ipſe ſit licet procul.
E. Recte hoc, et non parum me prudentem
Reddidiſti. C. Nunc caedis recordata, authoribus.
E. Quid dicam ? ignaram inſtruens doce.
C. Ut adveniat illis Deus, aut mortalium aliquis.
E. Num judicem, aut vindicem dicis ?
C. Simpliciter dicas, qui viciſſim interficiat.
E. Et haec a me dicta pie a Diis poſtulabuntur ?
C. Quidni ? inimico rependere
mala.
E. *Adſis* Mercuri terreſtris, nuncians mihi
Subterraneos Deos meas audire
Preces, paternarum aedium inſpectores,
Ipſamque terram, quae omnia parit,
Et, nutriens, denuo horum fructum excipit.
Egoque, hanc patrem effundens mortalibus,
Dico, invocans patrem, Miſerere mei,
Charique Oreſtis, ut aedibus imperemus.
Nunc enim tanquam venditi erramus
A genitrice, quae *te* permutavit marito

Χ. Αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνȣσ' ἤδη φράσαι.
Η. Τίν' ȣ͂ν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει;
Χ. Μέμνησ' Ορέστȣ, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως.
Η. Εὖ τȣ͂το, κἀφρένωσας ȣ̓χ ἥκιστά με.
Χ. Τοῖς αἰτίοις νῦν, τοῦ φόνȣ μεμνημένη.
Η. Τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγȣμένη.
Χ. Ελθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον' ἢ βροτῶν τινά.
Η. Πότερα δικαστὴν, ἢ δικηφόρον λέγεις;
Χ. Απλῶς τι φράζȣσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ.
Η. Καὶ ταῦτα μȣ̓͂στιν εὐσεβῆ θεῶν πάρα;
Χ. Πῶς δ' οὔ; τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι
κακοῖς.
Η. * * * Ερμῆ χθόνιε, κηρύξας ἐμοὶ,
Τȣ̀ς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς
Εὐχὰς, πατρῴων * δωμάτων ἐπισκόπȣς,
Καὶ γαῖαν αὐτὴν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται,
Θρέψασά τ', αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει·
Κἀγὼ χέȣσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς,
Λέγω, καλοῦσα πατέρ', ἐποίκτειρόν τ' ἐμὲ,
Φίλον τ' Ορέστην, πῶς ἀνάξομεν δόμοις.
Πεπραμένοι * γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα
Πρὸς τῆς τεκȣ́σης, ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο

Αἴγισθον, ὅσπερ σȣ̃ φόνȣ μεταίτιος.
Κἀγὼ μὲν ἀντίδȣλος· ἐκ δὲ χρημάτων
Φεύγων Ορέστης ἐστὶν, οἱ δ᾽ ὑπερκόπως
Εν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίȣσιν μέγα.
Ελθεῖν δ᾽ Ορέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ
Κατεύχομαί σοι. καὶ σὺ κλῦθί μȣ, πάτερ·
Αὐτῇ τ᾽ ἐμοὶ δὸς, σωφρονεστέραν πολὺ
Μητρὸς γενέσθαι, χεῖρά τ᾽ εὐσεβεστέραν.
Ημῖν μὲν εὐχὰς τάσδε· τοῖς δ᾽ ἐναντίοις
Λέγω φανῆναί σȣ, † πάτερ, τιμάορον,
Καὶ τȣ̀ς κτανόντας ἀντικατθανεῖν δίκην.
Ταῦτ᾽ ἐν μέσῳ τίθημι τῆς κακῆς ἀρᾶς.
Κείνοις λέγȣσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν.
Ημῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω,
Ξὺν θεοῖσι, καὶ γῇ, καὶ δίκῃ νικηφόρῳ.
Τοιαῖσδ᾽ ἐπ᾽ εὐχαῖς τάσδ᾽ ἐπισπένδω χοάς.
Υμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος,
Παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας.

Χ. Ιετε δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον
Ολομένῳ δεσπότᾳ,
Πρὸς ἔρυμα τόδε κακῶν, κεδνῶν τ᾽

Aegiſtho, qui tuae caedis author eſt.
Et ego quidem pro ſerva habeor : ex poſſeſſionibus
Vero arcetur Oreſtes, hi autem magnifice,
In laboribus tuis, luxuriantur multum.
Huc ut veniat Oreſtes feliciter,
Rogo te : tu vero audi me, pater ;
Concede mihi, ut modeſtior multo ſim
Matre, et ut manus ſit magis pia.
Nobis quidem haec vota ; ſed adverſariis
Apparere dico te, Pater, ultorem,
Et interfectores viciſſim interſicere.
Hanc malam imprecationem in medio profero,
Illis optans hanc malam execrationem.
Nobis vero mittas fauſta deſuper,
Cum Diis, Terraque, et Vindicta victrice.
In haec vota has libo inferias.
Vos autem lamentis abundare aequum eſt,
Paeana ſuper mortuum accinentes.

C. Fundite lachrymas ſonoras perditas
Perdito domino,
Ad tumulum hunc, ad avertendum mala, bonaque

Impetranda piamentum,
Effuſis inferiis. Audi vero me, audi,
Venerande domine, ex obſcura mente.
Otototototototoi! eheu! quis, haſta armatus,
Vir, aedium liberator,
Scytha, in manibuſque
Retro-percutientia revera jacula
Concutiens Mars,
Gladioſque ad feriendum promptos vibrans?

E. Habet nunc quidem a terra epotas inferias pater,
Praeco maxime eorum qui ſupra et infra ſunt.
Novi autem hujus ſermonis eſtote participes.
C. Dicas; ſalit autem cor prae metu.
E. Detonſum video cincinnum ſuper buſto.
C. Cujus tandem viri, aut alte ſuccinctae virginis?
E. Hoc cuilibet facile eſt conjicere.
C. Quomodo ego ſenior a juniore diſcam?
E. Non quiſquam eſt praeter me, qui hunc detondit.
C. Inimici potius quibus convenit capillo lugere.
E. Etiam hic eſt ad aſpectum pene concolor.
C. Quibus capillis? hoc enim ſcire expeto.

Απότροπον ἄγος ἀπεύχετον,
Κεχυμένων χοᾶν. κλύε δέ μοι, κλύε,
Σέβας ὦ δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.
Οτοτοτοτοτοτοτοτοῖ· ἰώ· τίς δορυ-
σθενὴς ἀνὴρ, ἀναλυτὴρ δόμων,
Σκύθης, τά τ' ἐν
Χεροῖν παλίντον' ἐν ἔργῳ βέλη
'πιπάλλων Αρης,
Σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη;

Η. Εχει μὲν ἤδη γαπότȣς χοὰς πατὴρ,
Κήρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω.
Νέȣ δὲ μύθȣ τοῦδε κοινωνήσατε.
Χ. Λέγοις ἄν· ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.
Η. Ορῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ.
Χ. Τίνος ποτ' ἀνδρὸς, ἢ βαθυζώνȣ κόρης;
Η. Εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι.
Χ. Πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω;
Η. Οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν.
Χ. Εχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί.
Η. Καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος.
Χ. Ποίαις ἐθείραις; τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν.

Η. Αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν.
Χ. Μῶν οὖν Ορέστου κρύβδα δῶρον ἦ τόδε;
Η. Μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται.
Χ. Καὶ πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν;
Η. Επεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρί.
Χ. Οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε,
Εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί.
Η. Κἀμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον
Χολῆς, ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει·
Εξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι
Σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος,
Πλόκαμον ἰδούσῃ τόνδε· πῶς γὰρ ἐλπίσω
Αστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης;
Αλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο,
Εμή * γε μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον
Φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη.
Εγὼ δ' ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω,
Εἶναι τόδ' ἀγλάϊσμά μοι τοῦ φιλτάτου
Βροτῶν Ορέστου· σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος.
Φεῦ. εἴθ' εἶχε φωνὴν εὔφρον', ἀγγέλου δίκην,
Οπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην·
Αλλ' εὖ σαφηνῆ τόνδ' ἀποπτύξαι πλόκον,

E. Ipſis noſtris valde aſpectu ſimilis eſt.
C. Numquid igitur Oreſtis occulte hoc ſit donum?
E. Maxime ipſius cincinnis aſſimilatur.
C. At quomodo ipſe huc venire auſus eſt?
E. Miſit capillos juvenilem gratiam patri.
C. Non minus deflenda haec mihi dicis,
Si hanc regionem nunquam attigerit pede.
E. Et meo aſtitit cordi tempeſtas
Fellea, percuſſa etiam ſum quaſi jaculo penetranti;
Ex oculis vero ſitientes deciderunt mihi
Guttae ineffabiles inundationis hybernae,
Cincinnum intuenti hunc. Quomodo enim credam
Civium quenquam alium hujus dominum caeſariei?
Verum neque quae interfecit hunc totondit,
Mea quidem mater, quae animum Diis inviſum,
Liberis non nominandum poſſidet.
Ego autem quomodo clare pronunciem,
Eſſe hoc ornamentum chariſſimi mihi
Mortalium Oreſtis: ſpe autem laeta reddor.
Heu! Utinam haberet vocem laetam, inſtar nuncii,
Ut animi dubia amplius non diſtrahar;
Sed ipſe ſe perſpicue explicaret cincinnulus,

Utrum ab hoſtili capite detonſus fuetrt,
An conſangunineus cum eſſet una mecum lugeret,
In ornamentum ſepulcri, et honorem patris.
Sed Deos invocemus, qui norunt
Quali in tempeſtate, nautarum inſtar,
Agitamur : ſi vero oporte conſequi ſalutem,
Parvi ſeminis fiat magna radix.
Et quidem veſtigia, ſecundum judicium,
Pedum conſimilia, et meis aequalia ſunt.
Etenim duo haec ſunt pedum delineamenta,
Illius ipſius, et cujuſquam itineris ſocii.
Calces, tendinumque deſcriptiones, menſuratae,
In idem conveniunt meis veſtigiis.
Adeſt vero dolor, et animi conturbatio.
O. Precare ut reliqua, Diis perfectrices
Preces enuncians, recte ſuccedant.
E. Quid ergo nunc Divum auxilio aſſecuta ſum?
O. In conſpectum eorum venis quos nuper videre
Expetiſti. E. Quem vero mortalium noſti me vocare?
O. Novi te Oreſtem efflictim cupientem.
E. At quid aſſequor eorum quae petii ?
O. Ipſe ego ſum? ne quaere qui tibi ſit amicus magis.

Εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος,
Η ξυγγενὴς ὢν, εἶχε συμπενθεῖν ἐμοὶ,
Αγαλμα τύμβȣ τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός.
Αλλ' εἰδότας μὲν τȣ̀ς θεȣ̀ς καλȣ́μεθα,
Οἵοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην,
Στροβȣ́μεθ'· εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας,
Σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν.
Καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμήριον,
Ποδῶν ὅμοιοι, τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς.
Καὶ γὰρ δύ' ἐστὸν τώδε περιγραφὰ ποδοῖν.
Αὐτοῦ τ' ἐκείνȣ, καὶ ξυνεμπόρȣ τινός.
Πτέρναι, τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρȣ́μεναι
Εἰς ταυτὸ συμβαίνȣσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.
Πάρεστι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καταφθορά.
Ο. Εὔχȣ τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρȣς
Εὐχὰς ἐπαγγέλλȣσα, τυγχάνειν καλῶς.
Η. Επεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ;
Ο. Εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι.
Η. Καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλȣμένη βροτῶν;
Ο. Ξύνοιδ' Ορέστην πολλά σ' ἐκπαγλȣμένην.
Η. Καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω καλευγμάτων;
Ο. Οδ' εἰμί· μὴ μάτευ' ἐμοῦ μᾶλλον φίλον.

Η. Αλλ' ἦ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις.
Ο. Αὐτὸς κατ' αὐτοῦ γ' ἆρα μηχανοῤῥαφῶ.
Η. Αλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾷν θέλεις.
Ο. Κἀν τοῖς ἐμοῖς ἄρ', εἴπερ ἔν γε τοῖσι σοῖς.
Η. Ως ὄντ' Ορέστην * ταῦτ' ἐγώ σε πρȣ̀ννέπω.
Ο. Αὐτὸν † μὲν νῦν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ.
Κȣρὰν δ' ἰδȣ̃σα τήνδε κηδείȣ τριχὸς
Σαυτῆς ἀδελφοῦ ξυμμέτρȣ τῷ σῷ κάρᾳ,
Ιχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίϐοισι τοῖς ἐμοῖς,
Ανεπτερώθης, κἀδόκεις ὁρᾷν ἐμὲ·
Σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός·
Ιδȣ̀ δ' ὕφασμα τȣ̃το, σῆς ἔργον χερός·
Σπάθης τε πληγάς· εἰς δὲ θηρίων γραφήν.
Ενδον γενοῦ, χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας·
Τȣ̀ς φιλτάτȣς γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρȣ́ς.
Η. Ω φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός,
Δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίȣ,
Αλκῇ πεποιθὼς δῶμ' ἀνακτήσει πατρός.
Ω τερπνὸν ὄμμα τέσσαρας μοίρας ἔχον
Εμοί· προσαυδᾷν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον
Πατέρα τε, καὶ τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει
Στέργηθρον· ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται·

E. Verum dolum aliquem, o hoſpes, mihi nectis.
O. Ipſe ergo contra meipſum dolos machinor.
E. Sed meis in malis ridere vis.
O. In meis quoque, ſi modo in tuis.
E. Revera Oreſtem hiſce ego te alloquor?
O. Ipſum igitur intuens vix agnoſcis me.
Detonſam, autem, hanc videns ſepulchralem
Caeſariem in ſpem erecta es, et me videbaris aſpicere,
Acriterque luſtrans mea veſtigia:
Capilli tui cincinnum, fratris, tibi capite aequalis,
Detonſae caeſariei appone et compara.
Ecce veſtem hanc, tuae manus opus;
Inſtrumenti textorii plagas; et amplius, ferarum
Imagines. Cohibe te, neque gaudio attonitum reddas
Animum: amiciſſimos enim nobis triſtes eſſe ſenſi.
E. O dilectiſſima cura paternae domus,
Lachrymabilis ſpes ſeminis ſalutaris!
Robore fretus, domum recuperabis patris.
O jucundum lumen, quatuor mei portiones habens!
Te enim ut alloquar neceſſe jam habeo.
Amor meus erga patrem et matrem in te
Vergit, illa vero juſtiſſime odio habita eſt

Imo et Sororis crudeliter mactatae.
Fidus frater es, mihi honorem ferens:
Modo Robur et Vindicta, una cum tertio
Jove omnium maximo, adſint mihi.
O. Jupiter, Jupiter, horum ſpeculator eſto omnium:
Aſpice vero prolem orbam aquilae patris,
Qui occubuit inter plicas et ſpiras
Atrocis viperae. hos autem orbatos patre
Jejuna premit fames: non enim valent
Praedam paternam tentoriis inferre.
Ita et me et hanc, Electram dico,
Videre tibi eſt, prolem patre orbatam,
Utroſque eodem modo exules ab aedibus.
Tibi ſacra facientis, teque honorantis maxime,
Patris pullos hoſce perdens, unde
Habebis a ſimili manu lauti epuli praemium?
Neque, Aquilae prolem interficiens, iterum
Habebis quo mittas mortalibus ſigna perſuaſoria.
Neque imperii haec radix, a te funditus exſiccata
Aris *tuis* ſuppetiabitur, diebus quibus boves
Mactantur. Curam noſtrum hae; e parva tollas in
Magnam domum, quae videtur nunc plane cecidiſſe.

Καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρȣ·
Πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ', ἐμοὶ σέβας φέρων·
Μόνον Κράτος τε καὶ Δίκη ξὺν τῷ τρίτῳ
Πάντων μεγίστῳ Ζηνὶ συγγένοιτό μοι.
Ο. Ζεῦ, Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενȣ̃·
Ιδȣ̃ δὲ γένναν εὖνιν ἀετοῦ πατρὸς,
Θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι
Δεινῆς ἐχίδνης· τȣ̀ς δ' ἀπωρφανισμένȣς
Νῆστις πιέζει λιμός· οὐ γὰρ ἐντελὴς
Θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν.
Οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ηλέκτραν λέγω,
Ιδεῖν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον,
Αμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων.
Καὶ τοῦ θυτῆρος καί σε τιμῶντος μέγα
Πατρὸς νεοσσȣ̀ς τȣ́σδ' ἀποφθείρας, πόθεν
Εξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας;
Οὔτ' ἀετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας, πάλιν
Πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπειθῆ βροτοῖς.
Οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμὴν
Βωμοῖς ἀρήξει, βȣθύτοις ἐν ἤμασι.
Κόμιζ', ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν
Δόμον, δοκȣ̃ντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι.

Χ. Ω παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρὸς,
Σιγᾶθ'· ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα,
Γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγελεῖ τάδε
Πρὸς τοὺς κρατοῦντας· οὓς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε
Θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός.
Ο. Οὔτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς
Χρησμὸς, κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾷν,
Κἀξορθιάζων πολλὰ, καὶ δυσχειμέρους
Ατας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος,
Εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους,
Τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων,
Αποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον,
Αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε
Τίσειν μ' ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά.
Τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα
Βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε, τάσδε νῷν νόσους,
Σαρκῶν ἐπαμϐατῆρας ἀγρίαις γνάθοις
Λιχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν·
Λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ·
Αλλας τε φωνεῖ προσϐολὰς Ερινύων,
Εκ τῶν πατρῴων αἱμάτων τελουμένας.
Ορῶντα λαμπρὸν, ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν.

C. O liberi, o ſervatores domus paternae,
Silete: ne quis audiat, o filii,
Linguaeque cauſa cuncta haec enunciet
Imperantibus: quos o ſi videam aliquando ipſe
Mortuos in fuligine flammae picea!
O. Nunquam fallet Loxiae praevalidum
Oraculum, jubens ut hoc periculum pertranſirem,
Et ſublata voce multa efferens, et intolerabiles
Poenas, ſub hepate calido, minatus,
Niſi ulciſcerer patris interfectores,
Eodem omnino modo viciſſim interficere me jubens,
Praeſentaneis mulctis tauri inſtar efferatum.
Me vero dixit chara anima has
Poenas daturum, ſuſtinentem multa injucunda mala.
Haec enim e terra hoſtium ſolatia
Mortalibus enuncians dixit, hoſce nobis morbos;
Carnibus inſidentes ſaevis maxillis
Lepras exeſuras antiquam naturam;
Albos autem capillos una cum hac exoriri lue.
Alioſque memorat impetus Furiarum
A paterno ſanguine effectos.
Clare *ait* videre, in tenebris ſupercilia moventem.

Telum enim tenebroſum inferorum
Nobilium, qui ceciderunt ſceleratorum manu,
Rabies ſcilicet, et inanis nocturnus timor
Agit, turbat, et per urbem inſequitur
Aereo flagro laceratum corpus.
Atque his quidem neque poculi
Participes fieri fas eſt, neque libaminis,
Ab aris recedere, non viſam patris
Iram ſuſtinere oportet; nec cum quoquam habitare.
Omnibus vero deſpectum et inviſum tandem mori,
Male conditum, in exitialem mortem.
Talibus oraculis neceſſe eſt credere.
Quod ſi non credidero, hoc tamen patrandum eſt.
Multa enim in unum coincidunt deſideria,
Deique juſſa, et patris luctus gravis,
Et rerum premit inopia,
Et ne cives mortalium praeclariſſimi,
Trojae everſores glorioſo animo,
Duabus mulieribus ſint ſubditi.
Mens enim foeminea eſt: ſi vero non, ſtatim conſtabit.

C. At, o magnae Parcae, *date* ex Jovis decreto

Τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος
Ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων,
Καὶ λύσσα, καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος
Κινεῖ, ταράσσει, καὶ διωκάθει πόλεως
Χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.
Καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος
Εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λίβος,
Βωμῶν τ' ἀπείργειν, οὐχ ὁρωμένην πατρὸς
Μῆνιν δέχεσθαι, † οὔτε συλλύειν τινά.
Πάντων δ' ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ,
Κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ.
Τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι.
Κεἰ μὴ πέποιθα, τοὖργον ἐξεργαστέον.
Πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν συμπίτνουσιν ἵμεροι,
Θεοῦ τ' ἐφετμαὶ, καὶ πατρὸς πένθος μέγα,
Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία,
Τὸ μὴ πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν,
Τροίας ἀναστατῆρας εὐδόξῳ φρενὶ,
Δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν.
Θήλεια γὰρ φρήν· εἰ δὲ μὴ, τάχ' εἴσεται.

Χ. Ἀλλ' ὦ μεγάλαι μοῖραι, Διόθεν

Τῆδε τελευτᾷν,
Ηἷ τὸ δίκαιον μεταβαίνει.
Αντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ
Γλῶσσα τελείσθω· τοὐφειλόμενον
Πράσσουσα δίκη μέγ᾽ ἀϋτεῖ·
Αντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν
Πληγὴν τινέτω. δράσαντι παθεῖν,
Τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Ο. Ω πάτερ αἰνόπατερ, τί σοι
Φάμενος, ἢ τί ῥέξας
Τύχοιμ᾽ ἂν, ἕκαθεν οὐρίσας,
Ενθα σ᾽ ἔχουσιν εὐναὶ,
Σκότῳ φάος † ἰσόμοιρον;
Χάριτες δ᾽ ὁμοίως
Κέκληνται γόος εὐκλεὴς
Προσθιδόμοις Ατρείδαις.

Χ. Τέκνον, φρόνημα τοῦ
Θανόντος οὐ δαμάζει

Hac terminari negotium,
Qua jus tranſit.
Pro odioſa lingua odioſa
Lingua rependatur; debitum
Exigens Juſtitia altum clamat;
Pro mortifera plaga mortiferam
Plagam ſuſtineat; agentem pati,
Tri-ſeclus ſermo haec dicit.

STROPHE.

O. O pater, gravia perpeſſe pater, quid tibi
Loquar, aut quid faciam,
Secundo vento a longe huc accedens,
Ubi tuus eſt lectus *feralis*,
Lux tenebris par?
Gratiae vero pariter
Vocantur dolor celebris
Ab Atridis qui prius domos habuere.

C. Fili, animum
Defuncti non domat

Valida ignis maxilla,
Manifeſtat vero poſtea iras:
Lugetur autem mortuus,
Manifeſtus fit qui laeſit.
Patrumque et liberorum
Gemitus juſtus inveſtigat
Omnia, ab utraque parte conturbatus.

ANTISTROPHE.

E. Audi, o pater, per vices,
Multum lachrymabiles dolores.
Duorum liberorum lamentatio
Ad inferias ingemiſcit.
Buſtum vero et ſupplices excipit,
Pariterque exules.
Quid horum bene? quid ſine malis?
Non invicta eſt calamitas *noſtra.*

C. Verum adhuc ex hiſce Deus oracula qui dedit,
Apollo faciat ſonos jucundiores;
Et loco gemituum ſepulcralium,

Πυρὸς μαλερὰ γνάθος,
Φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς·
Οτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων,
Αναφαίνεται δ' ὁ βλάπτων.
Πατέρων τε καὶ τεκόντων
Γόος ἔνδικος ματεύει
Τὸ πᾶν, ἀμφιλαφὴς ταραχθείς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Η. Κλῦθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει
Πολυδάκρυτα πένθη.
Ο. Δίπαις * τοί σ' ἐπιτυμβίδιος
Θρῆνος ἀναστενάζει.
Τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται,
Φυγάδας θ' ὁμοίως.
Τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν;
Οὐκ ἀτρίακτος ἄτα;

Χ. Αλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων
Θείη κελάδȣς εὐφθογγοτέρȣς·
Αντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων,

Παίων μελάθροις ἐν βασιλείοις
Νεοκρᾶτα φίλον * κομίσειεν.

Η. Εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ
Πρός τινος Λυκίων, πάτερ,
Δορίτμητος κατηναρίσθης,
Λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισι,
Τέκνων τε κελεύθοις
Επιστρεπτὸν αἰῶνα κτίσας,
Πολύχωστον ἂν εἶχες
Τάφον διαποντίȣ γᾶς
Δώμασιν εὐφόρητον,
Φίλος φίλοισι τοῖς
Εκεῖ καλῶς θανοῦσι,
Κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων,
Σεμνότιμος ἀνάκτωρ,
Πρόπολός τε τῶν μεγίστων
Χθονίων ἐκεῖ τυράννων.
Βασιλεὺς γὰρ ἦς ὄφρ' ἔζης,
Μόριμον λάχος πιμπλάντων
Χεροῖν, πεισίμϐροτόν τε βάκτρον.
Μήδ' ὑπὸ Τρωΐας

Paean aedibus Regiis
Amicum recens-aſcitum reſtituat.

E. Si enim ſub Ilio
Ab aliquo Lyciorum, pater,
Haſta percuſſus occubuiſſes,
Linquens gloriam in aedibus,
Liberorumque viis
Deſiderandam vitam condens,
Amplum habuiſſes
Sepulcrum in tranſmarinis
Aedibus elatum,
Amicus inter amicos
Qui honeſte illic occubuerant,
In terra decorus,
Venerandus rex,
Summuſque maximorum
Terreſtrium ibi Regum.
Rex enim eras quamdiu vixiſti,
Fatalem ſortem obtinens
Manibus, populumque demulcens ſceptrum.
Neque ſub Trojae

Moenibus occiſus, pater,
Ab haſtato populo inter alios
Apud Scamandri fluentum ſepultus es.
Prius vero, qui eum interfecerunt,
Utinam occubuiſſent,
Ut in exitiale fatum
Poſtea ab aliquo inquirerem
Horum laborum expers.

C. Haec quidem, o nata, auro potiora,
Magnaque fortuna et valde ſpirante
Majora, loqueris : doles enim.
Verum gemini hujus flagelli
Sonus advenit : horum quidem auxiliatores
Sub terra ; horum vero qui dominantur,
Inviſorum horum, manus impurae ſunt :
Liberis vero *Agamemnonis* hoc maxime conſtat.

E. Hoc me penetravit tanquam ſagitta.
C. Jupiter, Jupiter, ab inferis immittens
Tarde-punientem vindictam
In mortalium miſeram et fraudulentam

Τείχεσσι φθίμενος, πάτερ,
Μετ' ἄλλῳ δορικμῆτι λαῷ
Παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τέθαψαι.
Πάρος δ', οἱ κτανόντες
Νιν, οὕτω δαμῆναι,
Θανατηφόρον αἶσαν
Πρόσσω τινὰ πυνθάνεσθαι
Τῶνδε πόνων ἄπειρον.

Χ. Ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
Μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβορέου
Μείζονα φωνεῖς· [ὀδυνᾶσαι γάρ.]
Ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης
Δοῦπος ἱκνεῖται· τῶν μὲν ἀρωγοὶ
Κατὰ γῆς ἤδη· τῶν δὲ κρατούντων
Χέρες οὐχ ὅσιαι στυγερῶν τούτων·
Παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.

Η. Τοῦτο διαμπερὲς ὦς ἵκετο ἅτε περ βέλος.
Χ. Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων
Ὑστερόποινον ἄταν
Βροτῶν τλήμονι καὶ πανούργῳ

Χειρὶ, τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται·
Εφυμνῆσαι γένοιτό μοι
Πευκήεντ' ὀλολυγμὸν
Ανδρὸς θεινομένου,
Γυναικός τ' ὀλλυμένας.
Τί γὰρ κεύθω φρενός;
Θεῖον ἔμπας ποτᾶται·
Πάροιθεν δὲ πρώρας,
Δριμὺς ἧται καρδίας,
Θυμὸς, ἔγκοτον στύγος.
Καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς
Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι;
Φεῦ, φεῦ, κάρανα δαΐξας,
Πιστὰ γένοιτο χώρᾳ.
Δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ.
Κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τετιμέναι.

Αλλὰ νόμος μὲν, φονίας σταγόνας
Χυμένας ἐς πέδον, ἄλλο προσαιτεῖν
Αἷμα. βοᾷ γὰρ λοιγὸν Ερινὺς
Παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων ἄτην
Ετέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ.

Manum, parentibus tamen tandem adveniet,
Mihi detur concinere
Amarum ejulatum
Viri interfecti,
Mulieriſque perditae.
Quid enim animi ſenſa occulto?
Fatum tamen circumvolitat.
Verum ante faciem,
Acerbumque cor,
Ira, infenſum odium.
Quando vero felix
Jupiter manum injiciet?
Heu! heu! ſuprema qui domas,
Teſtimonia certa fiant huic regioni.
Vindictam ſuper injuſtis expeto.
Audite vero a terreſtribus honoratae *Furiae*.

Quinetiam lex eſt, ex caede guttas
Fuſas in terram, alium requirere
Sanguinem. Inclamat enim exitium Erinnys,
A prius interfectis vindictam
Aliam vindictae addens.

Ubi, ubi eſtis inferorum poteſtates? *Furiae*,
Videte, praepotentes dirae interfectorum,
Videte Atridarum reliquias ad anguſtias
Redactas, et ab aedibus
Inhonore motas: quo quis ſe vertat, o Jupiter?
E. Subſilit iterum mihi charum cor,
Hunc audienti gemitum.
Et tunc quidem ſpei expers,
Viſcera mea conturbantur
Verbum hoc dum audio.
E contra, cum fortia
Strenuaque *proſers*, deſtillat dolor,
Ut res mihi proſperae videantur.
Quid vero dicemus? num dolores
Quos paſſi ſumus a genitrice?
Blandiri licet, haec autem non demulcentur.
Tanquam lupa crudelis,
Implacabilis eſt matris animus.
Icit ictum Martium, Ciſſiae
More bellatricis,
Firmiter ſcilicet inconcuſſos et circumductos videre
Licuit, frequentes manus ictus:

Πᾶ, πᾶ δὴ νερτέρων τυραννίδες;
Ιδετε πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων,
Ιδεσθ' Ατρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως
Εχοντα, καὶ δωμάτων
Ατιμα. πᾶ τίς τράποιτ' ἂν, ὦ Ζεῦ;
Η. Πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ,
Τόνδε κλύεσαν οἶκτον.
Καὶ τότε μὲν δύσελπις,
Σπλάγχνα δέ μȣ κελαινȣ̃ται
Πρὸς ἔπος κλύȣσῃ.
Οταν δ' αὖτ' ἐπαλκὲς
Θρασέ', ἀπέστασεν ἄχος,
Πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς.
Τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν; ἢ τά περ
Πάθομεν ἄχθεα πρός γε τῶν τεκομένων;
Πάρεστι σαίνειν, τὰ δ' ȣ̓́τι θέλγεται.
Λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων,
Ασαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.
Εκοψε κομμὸν Αρειον, εἴτε Κισσίας
Νόμοισι πολεμιστρίας,
Απριζκτοι πληκτά. πολύπλαγκτα δ' ἦν ἰδεῖν,
Επασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα·

Ανωθεν ἀνέκαθεν κτύπῳ δ' ἐπιῤῥοθεῖ
Κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα.
Ιὼ, ἰὼ, δαΐα
Πάντολμε μῆτερ, δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς
Ανευ πολιτᾶν ἄνακτ',
Ανευ δὲ πενθημάτων
Ετλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.
Ο. Τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι.
Πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἆρα τίσει,
Εκατι μὲν δαιμόνων,
Εκατι δ' ἀμᾶν χερῶν.
Επειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.
Η. Εμασχαλίσθης δέ θ', ὡς τότ' ἔδυ.
Επρασσε δ' ἅπερ νιν, ὧδε θάπτει·
Μόρον θεῖναι μωμένα
Αφερτον αἰῶνι σῷ.
Κλύεις πατρῴους * δύας ἀτίμους.
Λέγεις πατρῷον μόρον.
Εγὼ δ' ἀπεστάτουν
Ατιμος, οὐδὲν ἀξία.
Μυχοῦ δ' ἄφερκτος πολυσίνους κυνὸς δίκαν,
Ετοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη,

Ab alto a longe ſonitu ſtrepitum edidit
Pulſatum noſtrum et miſerrimum caput.
Eheu! eheu! inimica
Audaciſſima mulier, quae hoſtili funere
Sine civibus Regem,
Sine luctibus
Maritum indefletum ſepelire ſuſtinuiſti!
O. Inhonora ſunt cuncta quae memoraſti, hei mihi!
Patris vero ignominiam Vindicta puniet,
Auxilio quidem deorum,
Auxilioque noſtrarum manuum.
Deinde, cum interfecero, moriar.
E. Amputatae ſunt extremitates corporis, ut hoc
Quoque ſcias. Cum haec adverſus eum patraſſet, hic
Sepelit; mortem inferre cupiens
Non tolerandam aevo tuo.
Audis paterna opprobria,
Colligiſque paternam necem.
Ego vero ſeceſſi
Inhonora, nihili aeſtimata.
Conclavi excluſa inſtar canis noxiae,
Promptiores riſu effudi lacrymas,

Gaudens quod luctuoſum gemitum abſconderem.
Haec audiens animo
Inſculpe, per aures vero
Trajice ſermonem *hunc* in ſedatam animi baſin.
Haec enim ſic ſe habent:
Reliqua ipſe *Agamemnon* audire geſtit.
Convenit autem inflexibili robore advenire.
Te dico; adſis amicis, pater.
Ego quidem alloquor lugens;
Coetus vero totus ita acclamat,
Audi in lucem reverſus,
Et opitulare adverſus hoſtes.
Mars Marti coufertur, Vindicta Vindictae.
Eheu Dii, perficite juſte.
Tremor mihi ſubrepit audienti has preces
Fatum ab antiquo manet;
Precantibus autem adveniat.
Heu labor conſanguineus,
Et incongrua vindictae
Sanguinolenta plaga!
Heu gemendos intolerabiles luctus!
Eheu dolorem non ſedandum

Χαίρȣσα πολύδακρυν γόον κεκρυμμένα.
Τοιαῦτ' ἀκȣ́ων ἐν φρεσὶν
Γράφȣ, δί ὤτων δὲ συν-
τέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάσει.
Τὰ μὲν γὰρ ȣ̔̈τως ἔχει·
Τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν.
Πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν.
Σέ τοι λέγω, ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις.
Εγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα·
Στάσις δὲ πάγκοινος ὧδ' ἐπιῤῥοθεῖ,
Ακȣσον ἐς φάος μολὼν,
Ξὺν δὲ γενȣ̃ πρὸς ἐχθρȣ́ς.
Αρης Αρει ξυμβάλοι, Δίκα Δίκᾳ.
Ιὼ θεοὶ, κραίνετ' ἐνδίκως·
Τρόμος μ' ὑφέρπει κλύȣσαν εὐγμάτων.
Τὸ μόρσιμον μένει πάλαι,
Εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι.
Ιὼ πόνος ἐγγενὴς,
Καὶ παράμȣσος ἄτης
Αἱματόεσσα πλαγά.
Ιὼ δύστον' ἄφερτα κήδη·
Ιὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος

Δώμασιν ἔμμοτον.
Τῶν δ' ἑκὰς οὐδ' ἀπ' ἄλλων
Ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν
Αἰῶν' ἀναιρεῖν, αἱματηρὰν
Θεῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος.

Ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
Τῆσδε κατευχῆς, πέμπετ' ἀρωγὴν
Παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκην.

Ο. Πάτερ, τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανὼν,
Αἰτουμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.
Η. Κἀγὼ, πάτερ, τοιάνδε σου χρείαν ἔχω,
Φυγεῖν, μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον.
Οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν
Κτιζοίατ'· εἰ δὲ μὴ, παρ' εὐδείπνοις ἔσει
Ἄτιμος ἐν πυροῖσι κνισσωτοῖς χθονός.
Κἀγὼ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας
Οἴσω πατρῴων ἐκ δόμων γαμηλίους·
Πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον.
Ο. Ὦ γαῖ', ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην.
Η. Ὦ Περσέφασσα, †δὸς δέ τ' εὔμορφον κράτος.

Aedibus impactum
Ipſorum voluntate, non ab aliis,
Extra. Ut autem ab ipſis
In aeternum haec avertantur, ſanguineorum
Deorum ſub terra hic eſt hymnus.

Verum audientes, beati terreſtres *Dii*,
Hanc precationem, mittite opem
Liberis lubenter ad victoriam.

O. Pater, qui more non regio obiiſti,
Precanti mihi concede ut dominus ſim aedium tuarum.
E. Et ego, pater, tua hac ope indigeo,
Ut fugiam, ſplendidam Aegiſtho inferens mortem.
Sic enim legitimae tibi mortalium dapes
Fient ; ſi vero non, inter bene coenantes eris
Inhonorus in flagranti nidore terrae.
Et ego tibi libamina nuptialia meae haereditatis
Afferam ex paternis aedibus.
Omnium autem praecipue hoc buſtum colam.
O. O terra, da mihi ut pater inſpiciat pugnam.
E. O Proſerpina, des et praeclarum robur.

O. Memento balneorum quibus interfectus es, pater.
E. Memento etiam retis quo te interemerunt.
O. Catenis non ferreis captus es, pater.
E. In tegminibus turpiter excogitatis.
O. Numquid excitaris his opprobriis, pater ?
E. Numquid erectum tollis chariſſimum tuum caput?
Juſtitiam mitte quae auxilietur amicis;
Aut ſimilia invicem des ut damna accipiant,
Si quidem ſuperatus viciſſim ſuperare velis.
Et hunc extremum exaudi clamorem, pater,
Videns pullos hoſce tuo inſidentes tumulo;
Miſerere foeminae, proliſque pariter maſculae:
Et ne extinguas hoc ſemen Pelopidarum.
Sic enim, non moreris, ne mortuus quidem.
Liberi enim fama ſalutaris viro
Morienti: ſunt tanquam ſuberes qui ducunt rete,
A fundo contortum ſervantes linum.
Audi, pro te enim fiunt hi queſtus.
Ipſe vero ſervaris, hunc honorans ſermonem:
Et quidem inculpatum hunc ſermonem honora,
Honorem indeploratae tumuli fortunae.
Caetera autem, quoniam animo conſtituiſti perficere,

Ο. Μέμνησο λȣτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ.
Η. Μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον ᾧ σ' ἐκαίνισαν.
Ο. Πέδαις δ' ἀχαλκεύτοις ἐθηρεύθης, πάτερ.
Η. Αἰσχρῶς τε βȣλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.
Ο. Ἀρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν, πάτερ;
Η. Ἀρ' ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον τὸ σὸν κάρα;
Ἤτοι δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις·
Ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν,
Εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις.
Καὶ τῆσδ' ἄκȣσον λοισθίȣ βοῆς, πάτερ,
Ἰδὼν νεοσσȣ̀ς τȣ́σδ' ἐφημένȣς τάφῳ·
Οἴκτειρε θῆλυν, ἄρσενός θ' ὁμȣ̃ γόνον·
Καὶ μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.
Οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας, ȣ̓δέ περ θανών.
Παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι
Θανόντι· φελλοὶ δ' ὣς ἄγουσι δίκτυον,
Τὸν ἐκ βυθȣ̃ κλωστῆρα σώζοντες λίνου.
Ἄκȣ', ὑπὲρ σȣ̃ τοιάδ' ἐστ' ὀδύρματα.
Αὐτὸς δὲ σώζει τόνδε τιμήσας λόγου,
[Καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον]
Τίμημα τύμβȣ τῆς ἀνοιμώκτȣ τύχης.
Τὰ δ' ἄλλ', ἐπειδὴ δρᾷν κατώρθωσαι φρενὶ,

Ερδοις ἂν ἤδη, δαίμονος πειρώμενος.
Ο. Εσται· πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου,
Πόθεν χοὰς ἔπεμψεν, ἐκ τίνος λόγου
Μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος.
Θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις
Επέμπετ'· οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τάδε
Τὰ δῶρα, μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας.
Τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος
Ενὸς, μάτην ὁ μόχθος· ὧδ' ἔχει λόγος.
Θέλοντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε.
Χ. Οἶδ', ὦ τέκνον, παρῆ* γάρ· ἔκ τ' ὀνειράτων
Καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη
Χοὰς ἔπεμψε τάσδε δύσθεος γυνή.
Ο. Η καὶ πέπυσθε τοὔναρ, ὥστ' ὀρθῶς φράσαι;
Χ. Τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν, ὡς αὐτὴ λέγει.
Ο. Καὶ πῆ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος;
Χ. Εν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμῆσαι δίκην
Τινὸς βορᾶς χρήζοντα, νεογενὲς δάκος·
* Καὐτὴ προσέσχε μασθὸν ἐν τὠνείρατι.
Ο. Καὶ πῶς ἄτρωτον οὐκ ἄρ' ἦν ὑπὸ στυγός;
Χ. Ωστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι.
Ο. Οὔτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει.

Jam facias, Dei periculum faciens.
O. Sic erit; extra curſum autem non eſt, interrogare
Unde inferias miſit, quo verbo *mota*
Tardius demulcens inſanabile malum.
Mortuo vero, non id curanti, miſerum beneficium
Miſſum eſt: non habeo unde conjiciam qualia ſint
Haec munera, minora vero ſunt crimine.
Omnia enim ſi quis effuderit pro ſanguine
Unius, inanis eſt labor ; ita ſe res habet.
Cupienti, ſi modo noſti, haec narra mihi.
C. Novi, o fili, adfui enim ; et, ex inſomniis
Et noctivagis terriculis perculſa
Inferias haſce miſit, Diis inviſa mulier.
O. Numquid ſomnium etiam audiviſtis, ita ut recte
Referatis ? C. Parere Draconem viſa eſt, ut ipſa ait.
O. Ubi tandem finit et terminatur ſermo ?
C. In faſciis, inſtar pueri, accedere cibo
Aliquo indigentem, recens natum animal veneноſum.
Ipſa etiam adhibuit mammillam in ſomnio.
O. Invulnerata ergo non fuit a diro *illo animali.*
C. Adeo ut cum lacte grumum ſanguinis educeret
O. Non utique inane eſt viri viſum hoc.

C. Illa vero in ſomnis exclamavit territa.
Multae autem intrarunt, extinctae tenebris,
Lucernae in aedes dominae gratia.
Mittit vero poſtea haec funebria libamina,
Remedium fore ſperans mala ablaturum.
O. Sed terrae ſupplico huic, et buſto patris,
Ut ſomnium hoc a me perfectum reddatur.
Judico vero id congruenter ſe habere.
Si enim eundem mecum locum reliquit,
Serpenſque faſciis omnibus armatus fuit,
Et arripuit mammillam quae me nutriit,
Grumo vero ſanguinis miſcuit charum lac;
Illa autem exterrita huic malo ingemuit;
Oportet igitur ipſam quemadmodum enutrivit terribile
Hoc monſtrum, mori morte violenta. inſtar draconis
Vero ego ipſam interficiam, ut ſomnium hoc innuit.
De his vero prodigiorum interpretem te diligo.
C. Ita ſit. Caetera amicis ediſſere;
Hos unum quid ut faciant, hos ne quid faciant, jubens.
O. Brevis hic eſt ſermo. Hanc quidem introire volo:
Hortor vero ut occultet haec mea conſilia:
Ut, qui dolo interfecerint venerandum virum,

Χ. Ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη.
Πολλοὶ δ' ἀνῆλθον, ἐκτυφλωθέντες σκότῳ,
Λαμπτῆρες ἐν δόμοισι δεσποίνης χάριν·
Πέμπει τ' ἔπειτα τάσδε κηδείους χοὰς,
Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων.
Ο. Ἀλλ' εὔχομαι γῇ τῇδε, καὶ πατρὸς τάφῳ,
Τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον.
Κρίνω δέ τοί νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν.
Εἰ γὰρ τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλείπων ἐμοὶ,
Ὄφις τε πᾶσι σπαργάνοις ὡπλίζετο,
Καὶ μασθὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον,
Θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα·
Ἡ δ' ἀμφὶ τάρβει τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει·
Δεῖ τοί νιν, ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας,
Θανεῖν βιαίως· ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ
Κτενῶ νιν, ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε.
Τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱροῦμαι πέρι.
Χ. Γένοιτο δ' οὕτως. τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις·
Τοὺς μέν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μήτι δρᾷν, λέγων.
Ο. Ἁπλοῦς ὁ μῦθος· τήνδε μὲν στείχειν ἔσω·
Αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς·
Ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον,

Δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταὐτῷ βρόχῳ
Θανόντες, ᾗ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν,
Αναξ Απόλλων, μάντις ἀψευδὴς, τὸ πρίν.
Ξένῳ γὰρ εἰκὼς, παντελῆ σάγην ἔχων,
Ηξω ξὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐφ' ἑρκείους πύλας
Πυλάδῃ, ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.
Αμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα,
Γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω.
Καὶ δὴ θυρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ
Δέξαιτ', ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς.
Μενοῦμεν οὕτως, ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ
Δόμοις παραστείχοντα, καὶ τάδ' ἐννέπειν·
Τί δὴ πύλῃσι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε,
Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν ἔνδημος παρών;
Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἕρκειον πυλῶν,
Κἀκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρὸς,
Η καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα
Ερεῖ, σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ,
Πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν, Ποδαπὸς ὁ ξένος; νεκρὸν
Θήσω, ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.
Φόνου δ' Εριννὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη
Ακρατον αἷμα πίεται τρίτην πόσιν.

Dolo etiam capiantur eodem laqueo,
Morituri, quomodo et Loxias prius effatus eſt,
Rex Apollo, vates non mendax.
Hoſpiti enim ſimilis, perfectum habens ſagum,
Veniam cum hoc viro, Pylade, ad aulae portas,
Et hoſpes, ac veluti haſta partus, aedium.
Utrique autem vocem emittemus Parneſſidem,
Linguae Phocenſis ſonum imitantem.
Nec quidem janitorum quiſquam laeto animo
Recipiet *nos*, domus enim ex malis inſanit.
Manebimus hic, ut rem conjiciat quis,
Aedes praeteriens, et haec proferat;
Quid a janua ſupplicem arcetis,
Aegiſthus ſi domi praeſens ſcit?
Si igitur tranſiero limen januarum aulae,
Illumque in ſolio patris invenero,
Aut ſi, veniens poſtea, ad os
Loquetur, in conſpectum veniet, plane ſcias,
Priuſquam ipſe dicat, Cujas eſt hoſpes? mortuum
Siſtam, celeri feriens enſe.
Erinnys vero, quae a caede raro abeſt,
Immixti ſanguinis ebibet tertium hauſtum.

Tu igitur, tu *Electra*, quae in domo ſunt pulchre
Serva, ut bene parata haec eveniant.
Vos autem hortor linguam faventem ferre,
Silere, ubi oportebit, et opportuna loqui.
Hunc *Pyladem* caeterorum curam habere volo,
Gladiatoria certamina proſpera mihi reddentem.

STROPHE 1.

Multa quidem aër nutrit
Horrenda et terribilia;
Marinaeque ulnae animalia
Adverſa mortalibus
Producunt; naſcuntur etiam mediae *inter coelum et*
Terram lampades excelſae,
Volucreſque, et pedeſtria *animalia*,
Et ventoſarum
Procellarum iram conſidera.

ANTISTROPHE 1.

Sed audaciſſimam viri

Σὺ δ' ȣ̃ν σὺ μὲν φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς,
Οπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε.
Υμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν,
Σιγᾷν θ' ὅπȣ δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια.
Τὰ δ' ἄλλα τȣ́τῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω,
Ξιφηφόρȣς ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι.

ΣΤΡΟΦΗ α.

Χ. Πολλὰ μὲν γᾶ * τρέφει
Δεινὰ καὶ δειμάτων ἄχη,
Πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων
Ανταίων βροτοῖσι
Πλάθȣσι, βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι
Λαμπάδες * πεδάοροι,
Πτηνά τε καὶ πεδοβά-
μονα, κἀνεμοέντων
Αἰγίδων φράσαι κότον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

Αλλ' ὑπέρτολμον ἀν-

δρὸς φρόνημα τίς λέγοι,
Καὶ γυναικῶν φρεσὶν τλημόνων,
Καὶ παντόλμους
Ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν,
Ξυζύγους θ' ὁμαυλίας;
Θηλυκρατὴς ἀπέρω-
τος ἔρως παρανικᾷ
Κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.

ΣΤΡΟΦΗ ϛ.

Ἴστω δ', ὅστις οὐχ ὑποπτέροις
Φροντίσιν δαεὶς,
Τὰν ἁ παιδολύ-
μας τάλαινα Θεστιὰς μήσατο
Πυρδαῆ τινα πρόνοιαν,
Κάουσα παιδὸς δαφοινὸν
Δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν
Ματρόθεν κελάδησε,
Ξύμμετρόν † τε διὰ βίου
Μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ.

Mentem quis animo concipiat,
Et mulierum infelicium,
Et in omnia audaces
Amores mortalium, noxis aequales,
Conjugalesque cohabitationes?
Mulieribus imperans
Amor inamabilis vincit
Et beſtias et homines.

STROPHE 2.

Sciat quisquis non levibus
Curis edoctus eſt,
Qualem liberorum perditrix
Miſera Theſtii filia excogitavit
Comburentem quandam providentiam,
Exurens filii *ſui* cruentum
Torrem aequaevum, ex quo veniens
A matre clamaverat,
Et ejusdem menſurae, in diem
A fato decretum, per totam vitam.

ANTISTROPHE 2.

Sciat aliam quandam vulgo jactatam odiſſe
Sanguinolentam Scyllam,
Quae inimicorum gratia
Virum charum perdidit, Creticis
Aureis monilibus
Perſuaſa, donis Minois;
Niſum immortali capillo
Privavit, inconſulte
Impudens ſpirantem in ſomnis.
Invenit vero ipſum Mercurius.

STROPHE 3.

Quoniam autem recordati ſumus gravium
Laborum, *reminiſcamur*, inopportune vero, infelices
Nuptias, aedibus abominandas,
Foemineaque animi conſilia
Contra maritum bellicoſum,
Contra maritum, etiam hoſtibus formidandum et

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ϛ.

Αλλαν * δεῖ τιν' ἐν λόγοις στυγεῖν
Φοινίαν Σκύλλαν,
Ατ' ἐχθρῶν ὕπερ
Φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον, Κρητικοῖς
Χρυσεοδμήτοισιν ὅρμοις
Πεισθεῖσα δώροισι Μίνω,
Νίσον ἀθανάτας τριχὸς
Νοσφίσασα προβέλως
Πνέονθ' ἁ κυνόφρων ὕπνῳ.
Κιγχάνει δέ μιν Ερμῆς.

ΣΤΡΟΦΗ γ.

Επεί δ' ἐπεμνησάμεσθ' * ἀμειλίχων
Πόνων, ἀκαίρως δὲ, δυσφιλὲς γαμή-
λευμ', ἀπεύχετον δόμοις,
Γυναικοβέλες τε μήτιδας φρενῶν
Επ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ,
Επ' ἀνδρὶ δήοισιν ἐπικότῳ σέβας·

Τίων δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων
Γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

Κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον
Λόγῳ· γοᾶται δὲ δήπουθεν κατά-
πτυστον· εἴκασεν δέ τις
Τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν.
Θεοστυγήτῳ δ' ἄχει
Βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.
Σέβει γὰρ οὔτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς.
Τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω;

ΣΤΡΟΦΗ δ.

Τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων ξίφος
Διανταίαν ὀξυπευκὲς οὖται
Διαὶ Δίκας.
Τὸ μὴ θέμις γάρ, οὐ
Λὰξ πέδον πατούμενον.
Τὸ πᾶν Διὸς

Verendum: ignem aedium non caleſcentem,
Foemineam, minime audacem, haſtam.

ANTISTROPHE 3.

Malorum maxime verbis celebratur Lemnium:
Verum nimirum lugetur abominandum.
Comparet autem quis
Grave malum malis Lemniis.
Dolore enim Deo odioſo
Mortalium genus inhonorum periit.
Colit enim nemo quod Diis inviſum eſt.
Quid horum non recte colligo?

STROPHE 4.

Prope vero per pulmones gladius
Acutus Juſtitiae ex adverſo
Tranſit.
Quod enim juſtum non eſt, non
Pede terra calcata.
Omnem Jovis

Majeſtatem tranſgreſſi ſunt illicite,

ANTISTROPHE 4

Juſtitiae radix firmatur.
Ferrum tundit Fatum gladios fabricans:
Infert aedibus
Filium
Sanguinum antiquiorum.
Punit ſcelus
Tandem inclyta profundae mentis Erinnys.

O. Puer, puer, audi ſonum portarum aulae.
Quis intus? o puer; iterum quis, o puer, in domo?
Hac tertia vice famulum domorum voco,
Utrum hoſpitibus comis eſt Aegiſthus.
F. Recte, audio. cujus eſt hoſpes? unde?
O. Annuncia dominis aedium,
Ad quos venio, et novos fero rumores.
At feſtina, quoniam noctis currus properat
Tenebricoſus, jam tempus vero ut viatores demittant
Anchoram in aedibus hoſpites excipientibus.

Σέβας παρεκβάντες * οὐ θεμίστως.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ.

Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν.
Προσχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανȣργός·
Τέκνον δ' ἐπεισ-
φέρει δώμασιν,
Αἱμάτων παλαιτέρων
Τίνει μύσος
Χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων Εριννύς.

Ο. Παῖ, παῖ, θύρας ἄκȣσον ἑρκείας κτύπον.
Τίς ἔνδον; ὦ παῖ· παῖ, μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις;
Τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,
Εἴπερ φιλοξένη 'στιν Αἰγίσθȣ βία.
ΟΙ. Εἶεν, ἀκούω· ποδαπός ὁ ξένος; πόθεν;
Ο. Αγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων,
Πρὸς οὕσπερ ἥκω καὶ φέρω καινȣ̀ς λόγȣς.
Τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται
Σκοτεινὸν, ὥρα δ' ἐμπόρȣς μεθιέναι
Αγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.

Εξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος
Γυνὴ, τόπαρχος. ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον.
Αἰδὼς γὰρ ἐν λεχθεῖσιν οὐκ ἐπαργέμȣς
Λόγȣς τίθησιν· εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ
Πρὸς ἄνδρα, κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ.
Κ. Ξένοι, λέγοιτ' ἂν εἴτι δεῖ· πάρεστι γὰρ
Οποῖάπερ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα,
Καὶ θερμὰ λȣτρὰ, καὶ πόνων θελκτήρια,
Στρωμνὴ, δικαίων τ' ὀμμάτων παρȣσία.
Εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βȣλιώτερον,
Ανδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον, οἷς κοινώσομεν.
Ο. Ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων·
Στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκείᾳ σάγῃ
Ες Αργος, ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας,
Αγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνὴρ,
Εξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδὸν,
Στρόφιος ὁ Φωκεύς. πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ·
Επείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Αργος κίεις,
Πρὸς τȣ̀ς τεκόντας, πανδίκως μεμνημένος,
Τεθνεῶτ' Ορέστην εἰπὲ, μηδαμῶς λάθῃ.
Εἴτ' ȣ̓̃ν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων,
Εἴτ' οὖν μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον,

Exeat aliqua aedium praefecta
Mulier, loci domina: virum autem *exire* decorum
Magis pudor enim, in dictis haud obſcuris
Verba addit: audacter vir alloquitur
Virum, et obſervat manifeſtum ſignum.
C. Hoſpites, dicatis ſi qua re opus eſt; adſunt enim
Qualia has aedes decent,
Et calida lavacra, et laborum oblectamenta,
Lectus, juſtorumque oculorum praeſentia. Si quid
Aliud vero agere oportet quod conſilium requirit,
Virorum hoc eſt opus, quibus communicabimus.
O. Hoſpes quidem Daulienſis ſum, e Phocenſibus:
Proficiſcentem indutum proprio ſago
Argos, cum divertiſſem,
Ignotus ignoto mihi dixit vir obviam factus,
Quaerens a me quo tenderem, et indicans viam,
Strophius Phocenſis: hoc enim in confabulatione
Didici, ſiquidem, o hoſpes, ad Argos proficiſceris,
Parentibus, omnino recordatus,
Mortuum Oreſtem narra, ne oblivifcare.
Sive igitur ea opinio amicorum vincet, ut revehatur,
Seu ut inquilina, in aeternum hoſpes,

Sepeliatur, eorum mandata tranſmitte.
Nunc enim latera urnae aheneae
Cinerem operiunt viri merito deplorati.
Haec ſicut audivi, enarravi. Utrum vero
Dominos et affines alloquor,
Neſcio; attamen parentem noſſe oportuit.
E. Hei mihi! hic quaſi contra ſcopulum navigamus,
O ineluctabilis harum aedium imprecatio,
Ut multa inſpicis, etiam a longe res bene poſitas
Arcubus bene-collimantibus ſubjugans,
Amicis me miſerrimam privaſti.
Et nunc Oreſtes, bene enim ſibi conſuluerat,
Extra lutum lethale pedem ferens,
Spem quae in aedibus laetitiae ſummae
Nutrix fuit, praeſentem, in quaeſtionem adducit.
O. Ego quidem hoſpitibus adeo beatis
Bonorum cauſa negotiorum volui
Innoteſcere, et hoſpitio excipi. Quid enim
Hoſpiti hoſpites benigniores facit?
Impium hoc mihi reputabatur in animo
Tale negotium amicis non explicare,
Collaudantem, et hoſpitio exceptum,

Θάπτειν, ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν.
Νῦν γὰρ λέβητος χαλκέου πλευρώματα
Σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου.
Τοσαῦτ' ἀκούσας, εἶπον. εἰ δὲ τυγχάνω
Τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων,
Οὐκ οἶδα, τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι.
Η. Οἲ 'γὼ, κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὡς πορθούμεθα.
Ω δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων ἀρὰ,
Ως πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα,
Τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη,
Φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.
Καὶ νῦν Ορέστης, ἦν γὰρ * εὐβόλως ἔχων,
Εξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα,
Νῦν δ' ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς
Ιατρὸς ἐλπὶς ἦν, † παροῦσαν ἐγγράφει.
Ο. Εγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσι
Κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον
Γνωστὸς γενέσθαι, καὶ ξενωθῆναι· τί γὰρ
Ξένου ξένοισίν ἐστιν εὐμενέστερον;
Πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσὶ
Τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις,
Καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.

K. Οὔτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίως σέθεν,
Οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος.
Αλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν.
Αλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους
Μακρᾶς κελεύθου, τυγχάνειν τὰ πρόσφορα.
Αγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων,
Οπισθόπους δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρους·
Κἀκεῖ κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα.
Αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε.
Ημεῖς δὲ ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων
Κοινώσομέν τε κοὐ σπανίζοντες φίλων
Βουλευσόμεσθα τῆσδε συμφορᾶς πέρι.

X. Εἶεν, φίλιαι δμωΐδες οἴκων,
Πότε δὴ στομάτων
Δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ορέστῃ;
Ω πότνια χθὼν, καὶ πότνι' ἀκτὴ
Χώματος, ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ
Σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ,
Νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον·
Νῦν γὰρ ἀκμάζει πειθὼ δολίαν
Ξυγκαταβῆναι, χθόνιον δ' Ερμῆν

C. Non conſequeris quicquam minus te dignum,
Neque minus fueris domui charus.
Alius ſimiliter veniſſet idem narraturus.
Sed jam tempus eſt, ut hoſpites diurno labore
Confecti longi itineris, fruantur rebus commodis.
Duc ipſum in aedium cubicula virilia ad hoſpites
Accipiendos apta, pediſſequas etiam hoſce, et itineris
Comites; ibique conſequantur quae in aedibus
Commoda ſunt. Conſulo tibi haec agere tanquam
Eorum famulo. Nos autem iſthaec aedium dominis
Communicabimuſque, et amicis non deſtituti
Conſilium ſuper hac calamitate capiemus.

CH. Siet, charae famulae aedium,
Aliquando oris
Robur oſtendemus pro Oreſte.
O terra veneranda, et venerandus collis
Sepulchri, qui nunc ſuper navium rectorem
Corpus regiumja ces,
Nunc audi, nunc opem fer:
Nunc tempus inſtat, quo ſuada fallax
Auxilietur, et in certamen una deſcendat terreſtris

Mercurius, et nocturnus in hiſce dirigat
Certaminibus gladiatoriis.

F. Videtur hic hoſpes malum attuliſſe *aedibus,*
Hanc vero Nutricem Oreſtis flentem video.
Quo calcas, Giliſſa, aedium fores?
Dolor qui te comitatur ſine mercede eſt.
N. Domina quae hoſpites excipit Aegiſthum vocare
Quam citiſſime juſſit, ut apertius
Vir a viro hunc nuper allatum rumorem,
Adveniens audiat. coram famulis quidem
Poſuit riſum ſub triſtibus oculis
Occultans ob rem peractam. Bene
Illi, aedibus vero hiſce infaeliciſſime accidit,
Ob hanc famam quam clare nunciarunt hoſpites.
Certe ille audiens animo laetabitur:
Laete interroget de hiſtoria. O miſeram me!
Quam mihi antiqua permixta,
Dolores non ferendi in his Atrei aedibus,
Mentem mihi in pectore moeſtam reddiderunt!
Nunquam tamen talem jacturam ſuſtinui.
Caetera enim mala patienter exhauſi:

Καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι
Ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

Ο. Εοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακὸν,
Τροφὸν δ' Ορέστε τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην·
Ποῖ δὴ πατεῖς, Γείλισσα, δωμάτων πύλας;
Λύπη δ' ἄμισθος ἐστί σοι ξυνέμπορος.
Τ. Αἴγισθον, ἡ κρατῦσα † τὺς ξένυς, καλεῖν
Οπως τάχιστ' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον
Ανὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν
Ελθὼν πύθηται τήνδε. πρὸς μὲν οἰκέτας
Εθετο σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων,
Κεύθυσ' ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις, καλῶς
Κείνῃ, δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει,
Φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς.
Η δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον,
Εὖτ' ἂν πύθηται μῦθον. ὢ τάλαιν' ἐγώ·
Ως μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα,
Αλγη δύσοιστα τοῖσδ' ἐν Ατρέως δόμοις
Τυχόντ', ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα.
Αλλ' ὔτι πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην.
Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλυν κακά·

Φίλον δ' Ορέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβὴν,
Ον ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη,
Καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων,
Καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ
Τλάσῃ. τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ, ὡσπερεὶ βοτὸν,
Τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός·
Οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις,
Εἰ * λιμὸς, ἢ δίψη τὶς, ἢ λιψουρία
Εχει· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων
Τούτων πρόμαντις οὖσα. πολλὰ δ' οἴομαι,
Ψευσθεῖσα παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια,
Γναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος.
Εγὼ διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας
Εχουσ', Ορέστην † ἐξεδεξάμην πατρί.
Τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι.
Στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον
Οἴκων θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων.
Χ. Πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;
Τ. Η πῶς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.
Χ. Εἰ ξὺν λοχίταις, εἴτε καὶ μονοστιβῆ;
Τ. Αγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας.
Χ. Μὴ νῦν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει·

Verum charum Oreſtem, meae animae exercitationem,
Quem a matre excipiens enutrivi,
Et e nocturnis ſublatae vocis juſſis et
Multa et faſtidioſa, inutilia mihi quae ſuſtinui.
Quod enim non ſapit, tanquam brutum pecus,
Educare neceſſe, quomodo enim non? prudenti modo:
Non enim fatur puer adhuc in faſciis,
Seu fames, ſive ſitis, aut urinandi libido
Urgeat: tenera vero alvus liberorum horum
Contenta eſt vates exiſtens. Saepe vero, exiſtimo,
Errans pueri faſcias nitidas reddidi,
Lotrix nutrixque eundem habuiſtis finem.
Ego vero duplex hoc officium
Curans, Oreſtem excepi ad *enutriendum* patri.
Verum nunc mortuum eſſe audio miſera.
Vado autem ad virum, harum perniciem
Aedium, qui lubenter hos ſermones audiet.
C. Quomodo igitur jubet eum venire inſtructum?
N. Quomodo, inquam? dic rurſus, ut certius ſciam.
C. Utrum cum ſatellitibus, aut ſolum?
N. Adducere jubet haſtatos aſſeclas.
C. Tu ne haec indices huic a domino inviſo:

Sed ipſum venire, ut abſque timore audiat,
Quam citiſſime jube laeto animo.
Nuncii enim animo occultum rectum ſtatues.
N. Certe bene velle videris modo nunciatis.
CH. Sed, ſi Jupiter aliquando mutationem malorum
Dederit. N. Et quo pacto? Oreſtes, ſpes domus, periit.
CH. Nondum: haec falſus vates reſciſcat.
N. Quid dicis? numquid noſti quid praeter jam
Dicta? CH. Ito, nuncia, fac tibi imperata.
Diis curae ſint ea quorum curam ſuſcipiunt.
N. Vado, tuiſque obaudiam verbis.
Verum eveniat auſpicato, Deorum munere.

STROPHE.

CH. Nunc ſupplicanti mihi, Jupiter
Pater Deorum coeleſtium,
Concede ſortem fauſtam, ut conſequar, convenienter
Modeſtis recte poſtulantibus, videre *te*
Dijudicantem rem totam.
Dixi, o Jupiter: tu autem eum *Oreſtem* ſerves.
Eheu! eheu! ante inimicos vero

Αλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ,
Ανωχθ' ὅσον τάχιστα γαθούσῃ φρενί.
Εν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς * ὀρθοῦται λόγος.
Τ. Αλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις.
Χ. Αλλ'† εἰ τροπαίαν· Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ.
Τ. Καὶ πῶς; Ορέστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων.
Χ. Οὔπω· κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε.
Τ. Τί φής; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα;
Χ. Αγγελλ' ἰοῦσα, πρᾶσσε τἀπεσταλμένα.
Μέλει θεοῖσιν ὧνπερ ἂν μέλῃ πέρι.
Τ. Αλλ' εἶμι καὶ σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις.
Γένοιτο δ' ὡς ἄριστα σὺν θεῶν δόσει.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Νῦν παραιτουμένῃ μοι, πάτερ
Ζεῦ θεῶν ὀλυμπίων,
Δὸς τύχας, τυχεῖν δέ μοι κυρίως
Τὰ σώφροσιν εὖ μαιομένοις ἰδεῖν
Διαδικάσαι πᾶν ἔπος.
Ελακον, Ζεῦ· σὺ δέ νιν φυλάσσοις.
Ε ἒ, πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν

Τῶν ἔσω μελάθρων, ὦ Ζεῦ, θές.
Επεί μιν μέγαν ἄρας,
Δίδυμα καὶ τριπλᾶ
Παλίμποινα θέλων ἀμείψει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ισθι δ' ἀνδρὸς φίλȣ πῶλον εὖ-
νιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι
Πημάτων, ἐν δρόμῳ, προστιθεὶς
Μέτρον. τίς ἂν σωζόμενον ῥυθμὸν
Τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον,
Ανομένων πημάτων ὄρεγμα;
Οἵ τ' ἔσωθε δωμάτων
Πλȣταγαθῆ μυχὸν νομίζετε,
Κλύετε, σύμφρονες θεοί.
Αγετε, τῶν πάλαι πεπραγμένων
Λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις.

Γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι,
Τόδε καλῶς κτάμενον. ὦ
Μέγα ναίων στόμιον, εὖ

Intra interiora cubicula eum colloces.
Quoniam ſi eum magnum feceris,
Duplicem et triplicem
Remunerationem *illis* libens retribuet.

ANTISTROPHE.

Amici viri pullum orbum,
Junctum currui
Damnorum, in curſu adhibe
Moderamen. Quis *det* ſalvo temone
Hoc videre ſolum
Finitorum malorum deſiderium?
Quique interiorum aedium
Divitem receſſum adminiſtratis,
Audite, benevoli Dii.
Agite, olim venditorum
Solvite ſanguinem recenti vindicta.

Vetus caedes non amplius in aedibus pariat,
Hoc feliciter interfecto.
O qui magnum habitas profundi os, proſpere

Concedas *Oreſti* iterum aſpicere domum viri
Agamemnonis, et libere
Et ſplendide videre charis
Oculis obſcuras
Latebras. opituletur vero juſte
Filius Maiae faventiſſimus
Factum proſperum concedens.
Multa etiam alia revelabit volens,
Occulta. Captu vero difficile verbum proferens,
Noctem et tenebras ante oculos praefert ?
Interdiu etiam nihil manifeſtior.
Et tunc quidem divitias
Aedium liberas,
Foemineum, intenſum,
Simul ſtridulum dolorum
Cantum dimittemus
Urbi. Quae autem feliciter eveniunt,
Meum, meum hoc erit lucrum:
Vindicta vero longe abeſt ab amicis.
Tu autem confide, cum advenerit pars operis,
Inclamans facinus in patrem, ingemiſcenti
Ad te, fili, matris vocem,

Δὸς ἀνιδεῖν δόμον ἀνδρὸς,
Καί νιν ἐλευθερίως
Λαμπρῶς τ' ἰδεῖν φιλίοις
Ομμασι δνοφερὰς
Καλύπτρας ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως
Παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος
Πρᾶξιν ȣρίαν θέλων.
Πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρηΐζων,
Κρύπτ'. ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων,
Νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,
Καθ' ἡμέραν δ' ȣδὲν ἐμφανέστερος.
Καὶ τότε δὴ πλȣ̃τον
Δωμάτων λυτήριον,
Θῆλυν ȣριοστάταν
Ομȣ̃ κρεκτὸν γοή-
των νόμον μεθήσομεν
Πόλει· τὰ δ' εὖ,
Εμὸν, ἐμὸν κέρδος αέξεται τόδε·
Ατα δ' ἀποστατεῖ φίλων.
Σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἥκῃ μέρος ἔργων,
Επαΰσας πατρὸς ἔργῳ, θροȣ̃σα
Πρὸς σὲ, τέκνον, πατρὸς αὐδὰν,

Καὶ περαίνων ἐπίμομφον ἄταν,
Περσέως τ' ἐν φρεσὶν
Καρδίαν σχέθων,
Τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισι,
Τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσσων
Χάριτος ὀργὰς λυπρὰς, ἔνδοθεν
Φονίαν ἄταν τιθεὶς,
Τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρȣ.

Α. Ηκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος·
Νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς
Ξένȣς μολόντας οὐδαμῶς ἐφίμερον,
Μόρον δ' Ορέστȣ. καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις
Γένοιτ' ἂν ἄχθος * αἱματοσταγὲς φόνῳ
Τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ.
Πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω;
Η πρὸς γυναικῶν δειματȣ́μενοι λόγοι
Πεδάρσιοι θρώσκȣσι, θνήσκοντες μάτην;
Τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί;
ΑΓ. Ηκȣ́σαμεν μὲν, πυνθάνȣ δέ τῶν ξένων
Εσω παρελθών. οὐδὲν ἀγγέλων σθένος,
Ως αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι.

Et perfice querulam vindictam,
Perſeique in animo
Cor retine,
Iis autem et qui ſub terra ſunt benevoli,
Et qui ſuperius, reddens
Pro gratia triſtes iras, intus
Fatalem vindictam cohibens,
Authorem vero necis interime.

A. Venio quidem non invocatus, ſed a nuncio
Compellatus: novum rumorem vero audio quoſdam
Hoſpites adventantes ferre, minime optandum,
Mortem Oreſtis. Hoc ſpargere in aedibus,
Fiet onus terribile caedi
Priori ulceratae et mordenti.
Quomodo haec vera et viſa exiſtimem?
An potius mulieribus ex timore concepti rumores
Hi ſublimes exſiliunt, morituri ſtatim?
Quid ex his potes manifeſto eloqui?
N. Audivimus quidem: tu autem hoſpites interroga
Intus profectus. Non enim adeo valent nuncii,
Ac ſi vir ipſe de his interroget.

A. Videre et inquirere volo ex nuncio,
Utrum ipſe morienti prope aſtitit,
Aut ab obſcura fama edoctus refert.
Nequaquam mentem decipiet oculatam.

CH. Jupiter, Jupiter, quid dicam, unde incipiam,
Haec orans et ingemiſcens ?
Ob benevolentiam vero
Quomodo quae dico perficiam ?
Nunc enim futurae ſunt pollutae
Acies ſecurium homines-domantium,
Aut omnino afferre Agamemnoniae
Domui interitum in perpetuum,
Aut ignem et lucem tedarūm in libertatem
Magiſtratuſque populum regentes.
Habebit patrum amplas divitias.
In tale certamen ſolus exiſtens obſervator
Cum duobus futurus eſt divus Oreſtes
Venire. Sit vero in victoriam.
A. Hei! hei ! otototoi !
CH. Age, age potius ;
Quomodo habet ? quomodo imperant aedibus ?

Α. Ιδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον,
Εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρὼν,
Εἴτ' ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών.
Οὔτοι φρένα κλέψει' ἂν ὠμματωμένην.

Χ. Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω, πόθεν ἄρξωμαι,
Τάδ' ἐπευχομένη, κἀπιθοάζουσ',
Υπὸ δ' εὐνοίας
Πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι;
Νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσαι
Πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων,
Η πάνυ θήσειν Αγαμεμνονίων
Οἴκων ὄλεθρον διὰ παντὸς,
Η πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
Δαίων, * ἀρχαῖς τε πολισσονόμοις,
Εξει πατέρων μέγαν ὄλβον.
Τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος
Δισσοῖς μέλλει θεῖος Ορέστης
Αψειν. εἴη δ' ἐπὶ νίκῃ.
Α. Ε, ἒ, ὀτοτοτοῖ.
Χ. Εα, ἔα μάλα·
Πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις;

Αποσταθῶμεν πράγματος τελȣμένȣ·
Οπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτιαι κακῶν
Εἶναι. μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.
ΟΙΚ. Οἴμοι πανοίμοι δεσπότȣ τελȣμένȣ,
Οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.
Αἴγισθος ȣ̓κ ἔτ' ἐστίν. ἀλλ' ἀνοίξατε
Οπως τάχιστα, καὶ γυναικείας πύλας
Μοχλοῖς χαλᾶτε· καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ,
Οὐχ ὥστ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ· τί γάρ;
Ιȣ̀, ἰȣ̀· κωφοῖς ἀΰτῶ, καὶ καθεύδȣσιν μάτην
Ακραντα βάζω. ποῖ Κλυταιμνήστρα; τί δρᾷ;
Εοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυρȣ̃ πέλας
Αὐχὴν πεσεῖσθαι πρὸς δίκην πεπληγμένης.
Κ. Τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίνα βοὴν ἵστης δόμοις;
Ο. Τὸν ζῶντα καίνειν τȣ̀ς τεθνηκότας λόγῳ.
Κ. Οἲ 'γώ. ξυνῆκα τȣ̃πος ἐξ αἰνιγμάτων.
Δόλοις ὀλȣ́μεθ' ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν.
Δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν ὡς τάχος·
Εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα.
Ενταῦθα γὰρ δὴ τȣ̃δ' ἀφικόμην κακȣ̃.
Ο. Σὲ καὶ ματεύω· τῷδε δ' ἀρκȣ́ντως ἔχει.
Κ. Οἲ 'γώ. τέθνηκας φίλτατ', Αἰγίσθȣ βία.

Procul hinc ſtemus, re jam abſoluta,
Ut videamur horum inſontes malorum
Eſſe: pugnae enim conſtitutus eſt terminus.
FAM. Hei mihi valde! hei mihi domino interempto!
Hei mihi etiam iterum tertio alloquio!
Aegiſthus non eſt amplius. Verum apeiite
Quam citiſſime, et muliebres fores
Vectibus laxate: etiam valde robuſto opus eſt,
Non ut opem ferat interfecto: ut quid enim?
Heu! heu! ſurdis vociferor, et dormientibus fruſtra
Irrita loquor. Ubi eſt Clytaemneſtra? quid facit?
Videtur enim ipſius cervix prope ſub novaculae acie
Cadere, vindicta percuſſae. C. Quid
Rei eſt? Quem clamorem excitas in aedibus!
F. Vivum interfecere mortui fama.
C. Hei mihi! Intellexi dictum, etiam ex aenigmate.
Dolo interficimur quemadmodum interfecimus.
Det aliquis ſecurim homines-perdentem citiſſime,
Sciamus utrum vincimus, aut vincimur.
Ad hoc enim malum proceſſi.
O. Et te quaero. ille quod ſatis eſt habet.
C. Hei mihi! cecidiſti, dilectiſſime Aegiſthe.

O. Virum diligis? in eodem igitur ſepulchro
Jacebis. Mortuum non unquam prodes.
C. Inhibe *manum*, o fili, hanc vero reverere, fili,
Mammam, ad quam ſaepius dormituriens ſimul,
Gingivis emulxiſti nutritivum lac.
O. Pylade, quid faciam? matrem interficere timebo?
P. Ubi igitur reliqua Apollinis oracula
Delphis edita, et fida juramenta?
Omnes prius hoſtes quam Deos exiſtimes.
O. Judico te viciſſe, et admones me recte.
Sequere: juxta hunc ipſum interficere te volo:
Hunc enim, dum viveret, praetuliſti patri.
Moriens huic condormi; quoniam diligis
Virum hunc, eum autem quem oportuit dilexiſſe,
Odiſti. C. Ego nutrivi te; nunc autem ſeneſcere velim.
O. Quae patrem interfeciſti, una mecum habitabis?
C. Fatum horum, o fili, author eſt.
O. Et hanc igitur fatum paravit mortem.
C. Nihilne vereris maternas diras, fili?
O. Eadem, enim quae peperiſti me, projeciſti in
Infortunium. C. Nonne emiſi te ad aedes amicas?
O. Dupliciter venditus ſum, libero patre natus.

Ο. Φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοίγαρ ἐν ταὐτῷ τάφῳ
Κείσει. θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῷς ποτέ.
Κ. Επίσχες, ὦ παῖ, τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον,
Μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα,
Οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.
Ο. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κλανεῖν;
Π. Πȣ̃ δὴ * τὰ λοιπὰ Λοξίȣ μαντεύματα
Τὰ πυθόχρηστα; πιστὰ δ' εὐορκώματα;
Απαντας ἐχθρȣ̀ς τῶν θεῶν ἡγȣ̃ πλέον.
Ο. Κρίνω σὲ νικᾷν, καὶ παραινεῖς μοι καλῶς.
Επȣ, πρὸς αὐτὸν τόνδε σὲ σφάξαι θέλω.
Καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός·
Τȣ́τῳ θανοῦσα συγκάθευδ'· ἐπεὶ φιλεῖς
Τὸν ἄνδρα τȣ̃τον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν, στυγεῖς.
Κ. Εγώ σ' ἔθρεψα, νῦν δὲ γηράναι θέλω.
Ο. Πατροκτονȣ̃σα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;
Κ. Η μοῖρα τȣ́των, ὦ τέκνον, παραιτία.
Ο. Καὶ τόνδε τοίνυν μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον.
Κ. Οὐδὲν σεβίζει γενεθλίȣς ἀράς, τέκνον;
Ο. Τεκȣ̃σα γάρ μ' ἔῤῥιψας ἐς τὸ δυστυχές.
Κ. Οὔτοι σ' ἀπέῤῥιψ' εἰς δόμȣς δορυξένȣς;
Ο. Διχῶς ἐπράθην, ὢν ἐλευθέρȣ πατρός.

Κ. Ποῦ δῆθ' ὁ τιμὸς ὅντιν' ἀντεδεξάμην;
Ο. Αἰσχύνομαί σοι τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς.
Κ. Μὴ, ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.
Ο. Μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη.
Κ. Αλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον.
Ο. Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω.
Κ. Κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα.
Ο. Σύ τοι σεαυτὴν, οὐκ ἐγὼ, κατακτενεῖς.
Κ. Ορα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.
Ο. Τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεὶς τάδε;
Κ. Εοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην.
Ο. Πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε * σοὐρίζει μόρον.
Κ. Οἲ 'γὼ τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην.
Η κάρτα μάντις οὐ 'ξ ὀνειράτων φόβος.
Ο. Εκανες γ' ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε.
Χ. Στένωμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν.
Επεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε
Τλήμων Ορέστης, τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα,
Οφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν.

ΣΤΡΟΦΗ.

Εμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ,

C. Ubi tandem pretium quod viciſſim accepi?
O. Pudet hoc tibi aperte improperare.
C. Ne pudeat, ſed dic ſimiliter et patris tui vanam
Abſentiam. O. Ne incuſes laborantem intus ſedens.
C. Grave eſt mulieribus a viro arceri, fili.
O. Nutrit autem viri labor ſedentes intus.
C. Interfecturus videris, o fili, matrem.
O. Tu teipſam, non ego, interficies.
C. Vide ſis, cave matris iratas canes.
O. Patris vero quomodo effugiam, negligens haec.
C. Videor lamentari viva ad ſepulchrum fruſtra.
O. Patris enim fatum hanc tibi decernit mortem.
C. Hei mihi quae pariens hunc ſerpentem enutrivi!
Revera vates fuit iſte in ſomnis timor. O. Interfeciſti
Quem non oportuit, patere ergo quae non oportuit,
CH. Lugeamus igitur etiam horum calamitatem?
Duplicem. At quoniam multorum ſanguinum ad
Faſtigium venit miſer Oreſtes, hoc tamen optamus,
Ut oculus domus non omnino extinctus cadat.

STROPHE.

Tandem quidem advenit vindicta Priamidis,

Gravis poena.
Venit autem in domum Agamemnonis
Duplex leo, duplex Mars.
Pervenit ad ſummum
Oraculo admonitus exul.
Divinis conſiliis excitatus
Exclamet domus cauſa occupatae,
Refugii malorum, et poſſeſſionum perniciei,
Sub duorum inquinatorum
Infelici fortuna.

ANTISTROPHE.

Advenit vero illi cui cordi fuit occulta pugna,
Doloſa pugna.
Tetigit vero gladium manu vera
Jovis filia ; Juſtitiam autem eam
Appellamus,
Mortales qui ſumus, recte:
Exitialem ſpirans adverſus hoſtes iram.
Per quam Loxias Parnaſſius,
Magnum inhabitans receſſum in terrae margine,

Βαρύδικος ποινά.
Εμολε δ' ἐς δόμον τὸν Αγαμέμνονος
Διπλοῦς λέων, διπλοῦς Αρης.
Ελακε δ' ἐς τὸ πᾶν
Ο πυθοχρήστας φυγάς.
Θεόθεν * ἐν φραδαῖσιν ὡρμημένος
Επολολυξάτω δεσποσύνων δόμων,
Αναφυγὰς κακῶν, καὶ κτεάνων τριϐὰς,
Υπὸ δυοῖν μιαστόροιν,
Δυσοίμου τύχας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Εμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας,
Δολιόφρων ποινά.
Εθιγε δὴ μάχᾳ χερὸς ἐτήτυμος
Διὸς κόρα· δίκαν δέ νιν
Προσαγορεύομεν
Βροτοὶ τυχόντες καλῶς·
Ολέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον·
Τάπερ ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσιος,
Μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς ἐπ' ὄχθει·

Αξεν ἀδόλως δολίαν
Βλαπτομέναν ἐν χρόνοις
Θεῖσαν ἐποίχεται.

Κρατεῖταί πως τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ
Υπουργεῖν κακοῖς.
Αξιον δ' οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν,
Παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν, μέγα τ' ἀφῃρέθην
Ψάλιον οἴκων.
Αναγε μὰν δόμοις πολὺν ἄγαν χρόνον.
Χαμαιπετῆ σε κεῖσθ' ἀεὶ,
Τάχα παντελὴς χρόνος ἀμείψεται
Πρόθυρα δωμάτων, ὅταν ἀφ' ἑστίας
Μύσος πᾶν ἐλάσῃ καθαρμοῖς
Απαν ἐλατήριον. τύχα δ'
Εὐπροσώπῳ κοίτᾳ
Τὸ πᾶν ἰδεῖν, ἀκοῦσαι θρεομένοις,
Μετοικοδόμων
Πεσοῦνται πάλιν, παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν.

Ο. Ιδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα,
Πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας.

Inhoſpitalem, ſine fraude doloſam,
Tandem laeſam,
Perſequitur.

Firmiter ſtatuit Deus non
Opitulari malis.
Par eſt coeleſte imperium revereri,
Ad lucem videndam: praeterea ablatum illi fuit
Magnum aedium fraenum.
Diu exiſtimavi domi
Quod humi proſtratus in perpetuum jaceres.
Fortaſſe vero omnia perficiens tempus mutabit
Veſtibula aedium, quando a domo
Scelus omne expulerit purgamentis
Quod expellendum eſt. Fortuna autem
Fauſto ſitu
Omnia videre et audire cupientibus
Aedium incolis
Rurſus cadet. Adeſt tempus lucem videndi.

O. Videte regionis duplicem tyrannidem,
Patris *mei* interfectores, aedium everſores.

Venerandi quidem erant, in thronis ſedentes,
Amanteſque etiam nunc, ut conjicere affectus
Licet, et manet confirmatum juramentum.
Una jurarunt nefarie in mortem patris, unaque
Mori: evenere etiam haec ſecundum juramentum.
Videte denuo, horum auditores, malorum,
Artificium, vinculum miſero patri,
Compedeſque manuum et pedum pares.
Extendite, et circum-circa ſtantes
Integumentum virorum oſtendite, ut videat pater,
Non meus, ſed qui omnia haec inſpectat
Sol, impia matris meae opera.
Ut aliquando adſit mihi teſtis in judicio,
Quod juſte perpetravi hanc necem
Matris, Aegiſthi enim non memoro necem;
Habet enim adulteri, ut par eſt, poenam:
Quae in virum hoc concepit odium,
A quo liberorum onus ſub zona ſuſtinuit,
Dilectum pridem, nunc vero hoſtile, ut apparet,
Malum. quid tibi videtur? myraena ſeu vipera fuit,
Quae tactu alium putrefacit, non morſum,
Audaciae cauſa et injuſti animi.

Σεμνοὶ μὲν ἦσαν, ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι,
Φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθη
Πάρεστιν, ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασι.
Ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρὶ,
Καὶ ξυνθανεῖσθαι· καὶ τάδ' εὐόρκως ἔχει.
Ιδεσθε δ' αὖτε, τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν,
Τὸ μηχάνημα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρὶ,
Πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα.
Εκτείνατ' αὐτὸν, καὶ κύκλῳ παρασταδὸν,
Στέγαστρον ἀνδρῶν δείξαθ', ὡς ἴδῃ πατὴρ,
Οὐχ ὁὐμὸς, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε
Ηλιος, ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς.
Ως ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτὲ,
Ως τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον
Τὸν μητρός· Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον·
Εχει γὰρ, αἰσχυντῆρος, ὡς νόμου, δίκην·
Ητις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος,
Εξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος,
Φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρὸν, ὡς φαίνει, κακόν.
Τί σοι δοκεῖ; μύραινά γ' ἢ ἔχιδν' ἔφυ,
Σήπειν θίγουσ' ἂν ἄλλον, οὐ δεδηγμένον,
Τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος.

Τί νιν προσείπω, καὶ τύχω μάλ' εὐστομῶν;
Αγρευμα θηρὸς, ἢ νεκροῦ ποδένδυτον
Δροίτης κατασκήνωμα, δίκτυον μὲν οὖν.
Αρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πέπλους.
Τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φιλήτης ἀνὴρ,
Ξένων ἀπαιόλημα, κἀργυροστερῆ
Βίον νομίζων· τῷδέ τ' ἂν δολώματι
Πολλοὺς ἀναιρῶν, πολλὰ θερμαίνοι φρενί.
Τοιάδε μοι ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ
Γένοιτ'· ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις.

Χ. Αἶ, αἶ μελέων ἔργων·
Στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.
Ε, ἒ, μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

Ο. Εδρασεν ἢ οὐκ ἔδρασε; μαρτυρεῖ δέ μοι
Φάρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος.
Φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται,
Πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος.
Νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρὼν,
Πατροκτόνον θ' ὕφασμα προσφωνῶν τόδε,
Αλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος, γένος τε πᾶν,

Quid modo appellarem, quamvis diſertus forem?
Capturam ferae, aut mortui pedibus involutum
Loculi tegumentum; rete igitur eſt.
Reticulum appelles, et ad ligandos pedes veſtes.
Talem poſſideat vir fallax,
Hoſpites fallens, et pecuniae indigam
Vitam inſtituens: hoc qui dolo
Multos interficiens multa cruente animo volvat.
Talis mihi uxor in domo
Ne ſit: moriar potius Deorum arbitrio ſine liberis.

C. Hei, hei, triſtia opera!
Horrenda morte interemptus es.
Hei, hei! manenti dolor augeſcit.

Fecit, aut non fecit: teſtis autem mihi eſt
Veſtis haec, quam tinxit Aegiſthi enſis.
Caedis vero tinctura poſt tempus diutinum conjicitur.
Varios colores veſtis corrumpens.
Nunc ipſum laudo; nunc defleo aſtans,
Et parricidam veſtem hanc alloquens.
Lugeo quidem opera, et effectum, et totum genus,

Non-expetenda habens hujus victoriae inquinamenta.

Nemo hominum vitam innocuam
Omnino impunitus permutabit.
Ad laborem autem hic ſtatim ille vero *tandem* veniet

O. Viderit alius, ego novi quo res recidet,
Sicut cum equis auriga extra curſum.
Ita ferunt enim victum
Animi contumaces: in animo vero eſt timor
Et cantare paratus, et ſubſilire ira.
Modo autem dum mentis compos ſum, praedico
Amicis, et dico me interfeciſſe matrem non injuria.
Parricidam ſceleſtam, et eorum odium,
Et philtra hujus audaciae jacto
Pythium vatem Apollinem, qui oraculo edidit mihi
Haec agenti extra malum crimen fore,
Recuſanti vero non memoro qualem mulctam:
Arcu enim nemo damna *illa* attinget.
Et nunc aſpicite me, quomodo, inſtructus
Hoc oleae ramo et corona adibo
Apollinis ſolium, in umbilico orbis poſitum,

Αζηλα νίκης τῆσδ' ἔχων μιάσματα.

Χ. Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
Διὰ πάντ' ἄτιμος ἀμείψεται·
Ες μόχθον δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἥξει.

Ο. Αλλος γ' ἂν εἰδῆ, τοῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅπῃ τελεῖ,
Ωσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστρόφου δρόμου
Εξωτέρω. φέρουσι γὰρ νικώμενον
Φρένες δύσαρκτοι. πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος
Αἴδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ.
Εως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμὶ, κηρύσσω φίλοις,
Κτανεῖν τε φημὶ μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης.
Πατροκτόνον μίασμα, καὶ θεῶν στύγος,
Καὶ φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι
Τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν, χρήσαντ' ἐμοὶ,
Πράξαντι μὲν ταῦτ', ἐκτὸς αἰτίας κακῆς
Εἶναι, παρέντι δ' οὐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν.
Τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων προσίξεται.
Καὶ νῦν ὁρᾶτέ μ', ὡς παρεσκευασμένος
Ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει, προσίξομαι
Μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα Λοξίου πέδον,

Πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον,
Φεύγειν τόδ' αἷμα κοινὸν, οὐδ' ἐφ' ἑστίαν
Αλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο.
Τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι, πάντας Αργείους λέγω
Καὶ μαρτυρεῖν μὲν ὡς ἐπορσύνθη κακά.
Εγὼ δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος,
Ζῶν καὶ τεθνηκὼς τάσδε κληδόνας λιπών.
Χ. Αλλ'*εὖγε πράξας, μήτ' ἐπιζευχθῇς στόμα
Φήμαις πονηραῖς, μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά,
Ελευθερώσας πᾶσαν Αργείαν πόλιν,
Δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα·
Ο. Α ἆ. δμωαὶ γυναῖκες, αἵδε Γοργόνων δίκην
Φαιωχίτωνες, καὶ πεπλεκτανημέναι
Πυκνοῖς δράκουσιν· οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
Χ. Τίνες σε δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρὶ,
Στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φόβου νικῶ πολύ.
Ο. Οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί.
Σαφῶς γὰρ αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.
Χ. Ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χεροῖν ἔτι·
Εκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς ἐς φρένας πιτνεῖ.
Ο. Αναξ Απολλον, αἵδε πληθύουσι δὴ,
Κἀξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές.

Et ignis lucem dictam immortalem,
Ad fugiendum hunc ſanguinem communem: neque
Ad domum aliam divertere Apollo permiſit.
Hoc tempore velim, omnes Argivi mihi
Ut teſtes ſint, *quod* populus effugit mala.
Ego vero errabundus, ab hac terra exul,
Vivus mortuuſque, haec oracula linquens.
Sed cum bene fecerim, neque firmetur os
Famae malae, neque convicia feram,
Liberans totam Argivam urbem,
Duorum draconum facile abſcindens caput.
Ah! Ah! famulae mulieres, hae Gorgonum ſimiles
Pullatae, et implicatae
Plurimis ſerpentibus. Non diutius manebo ego.
C. Quae te phantaſiae, hominum chariſſime patri,
Exagitant? Siſte : ne valde timeas, victor.
O. Non ſunt mihi phantaſiae horum malorum.
Certo enim hae ſunt matris iratae canes.
C. Recens ſanguis adhuc in manibus eſt.
Hinc perturbatio tibi in animum cadit.
O. Rex Apollo, hae augentur quidem numero,
Et ex oculis diſtillant ſanguinem odioſum.

C. Intus purgatio eſt. Apollinem cum attigeris,
Liberum te ab his malis faciet.
O. Vos quidem has non videtis, ego autem video.
Exagitor vero, et diutius non manebo.
C. Verum fortunatus ſis, et qui te inſpectat Deus
Libens cuſtodiat in periculoſis calamitatibus.

Haec quidem aedibus Regiis
Tertia tempeſtas
Spirante vento procelloſo adfecta eſt.
Primum quidem liberis mortem inferentes
Dolores miſerique Thyeſtae:
Secundo viri Regia caedes.
In latrina vero caeſus periit Achivorum
Imperator.
Nunc vero tertius advenit ſoſpitator,
Aut fatum dicam?
Ubi finiet, ubi deſinet,
Recumbens vindictae robur?

F I N I S.

Χ. Εἴσω καθαρμός. Λοξίȣ δέ προσθίγων,
Ελεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.
Ο. Υμεῖς μὲν οὐχ ὁρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ·
Ελαύνομαι δὲ, κοὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
Χ. Αλλ' εὐτυχοίης, καί σ' ἐποπλεύων πρόφρων
Θεὸς φυλάσσοι καιρίοις ἐν ξυμφοραῖς.

Οδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις
Τρίτος αὖ χειμὼν
Πνεύσας γονίας ἐτελέσθη.
Παιδόβοροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν
Μόχθοι τάλανές τε Θυέστȣ.
Δεύτερον ἀνδρὸς βασίλεια πάθη·
Λȣτροδαΐκτος δ' ὤλετ' Αχαιῶν
Πολέμαρχος ἀνήρ.
Νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ·
Η μόρον εἴπω.
Ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει
Μετακοιμισθὲν μένος ἄτης;

ΤΕΛΟΣ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

Ὑπόθεσις τῆς τοῦ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ἣ ἐπιγράφεται

Ε Υ Μ Ε Ν Ι Δ Ε Σ.

ΟΡΕΣΤΗΣ ἐν Δελφοῖς περιεχόμενος ὑπὸ τῶν Ερινύων, βουλῇ Απόλλωνος παρεγίνετο εἰς Αθήνας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Αθηνᾶς· ἧς βουλῇ νικήσας, κατῆλθεν εἰς Αργος. τὰς δὲ Ερινύας πραΰνας, προσηγόρευσεν Εὐμενίδας. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΥΘΙΑΣ ΠΡΟΦΗΤΙΣ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΣ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΧΟΡΟΣ ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ.

ΑΘΗΝΑ.

ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ.

Προλογίζει ἡ προφῆτις.

EUMENIDES.

PYTHIAS.

EQUIDEM primum precibus hiſce veneror
Deorum primam vatem, Terram: poſt hanc vero,
Themin; haec nimirum a matre ſecunda huic
Inſedit oraculo, ut fertur. in tertia autem
Sorte, volente ea, nec invito quoquam,
Titanis, alia Terrae filia, ſedit
Phoebe; haec vero dedit natale donum
Phoebo, et nomen habet a Phoebe denominatum.
Linquens autem lacum, et Deliam petram,
Appellens ad littora Palladis naves excipientia,
Ad hanc terram acceſſit, et Parneſſi ſedem.
In pompa vero deducunt eum, et plurimum colunt
Vias exſcindentes filii Vulcani, terram
Horridam reddentes frugiferam.
Advenientem vero eum valde honorat populus,
Delphuſque rex regionis hujuſce gubernator.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

ΠΥΘΙΑΣ.

ΠΡΩΤΟΝ μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω θεῶν
Τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν· ἐκ δὲ τῆς Θέμιν,
Η δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἕζετο
Μαντεῖον, ὡς λόγος τίς. ἐν δὲ τῷ τρίτῳ
Λάχει, θελέσης, ἐδὲ πρὸς βίαν τινὸς,
Τιτανὶς, ἄλλη παῖς χθονὸς, καθέζετο
Φοίβη, δίδωσιν * ἡ γενέθλιον δόσιν
Φοίβῳ. τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον.
Λιπὼν δὲ λίμνην, Δηλίαν τε χοιράδα,
Κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρες τὰς Παλλάδος,
Ες τήνδε γαῖαν ἦλθε Παρνησε θ' ἕδρας.
Πέμπεσι δ' αὐτὸν καὶ σεβίζεσιν μέγα
Κελευθοποιοὶ παῖδες Ηφαίστε, χθόνα
Ανήμερον τιθέντες ἡμερωμένην.
Μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεὼς,
Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμήντης ἄναξ.

Τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα,
Ιζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις·
Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός.
Τȣ́τȣς ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεȣ́ς,
Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται.
Σέβω δὲ νύμφας, ἔνθα Κωρυκὶς πέτρα
Κοίλη, φίλορνις, δαιμόνων ἀναστροφή.
Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον, ȣ̓δ' ἀμνημονῶ,
Εξ ȣ̂γε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεὸς,
Λαγὼ δίκην Πενθεῖ καταῤῥάψας μόρον·
Πλείστȣ τε πηγὰς, καὶ Ποσειδῶνος κράτος
Καλȣ̂σα, καὶ τέλειον ὕψιστον Δία.
Επειτα μάντις εἰς θρόνȣς καθιζάνω.
Καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων, μακρῷ
Αριστα δοῖεν, κεἰ παρ' Ελλήνων τ ιιὲς,
Ιτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται.
Μαντεύομαι γὰρ, ὡς ἂν ἡγῆται θεός—
Η δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν
Πάλιν μ' ἔπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίȣ,
Ως μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν·
Τρέχω δὲ χερσὶν, οὐ ποδωκίᾳ σκελῶν·
Δείσασα γὰρ γραῦς, ȣ̓δέν· ἀντίπαις μὲν οὖν·

Jupiter autem animum ejus divina afflans arte,
Hunc quartum ſtatuit vatem in ſolio:
Joviſque patris propheta eſt Loxias.
Hos precibus initio invoco Deos.
Pallas autem Pronaea in ſermone celebratur.
Veneror etiam Nymphas, ubi Corycia petra
Cava, avium amans, Daemonum habitaculum.
Bacchus vero locum poſſidet, neque oblita ſum,
Ex quo Bacchis in praelio dux fuit Deus,
Inſtar leporis Penthei mortem inferens.
Pliſtique fontes, et Neptuni robur
Invocans, et perfectum altiſſimum Jovem.
Deinde vates in ſolio ſedeo.
Et nunc quidem ut conſequar priores introitus,
Quam auſpicatiſſime concedant, et ſi qui a Graecis
Adſunt, eant ſorte ſortientes, ut moris eſt:
Vaticinor enim, quemadmodum dirigit Deus.——
Atrocia profecto dicere, atrocia etiam oculis cernere,
Iterum me miſit ex aedibus Loxiae,
Ut neque ſuſtinere, neque attollere gradum valeam:
Manibus autem curro, non crurum velocitate.
Tremebunda enim anus, nihil, puero ſimilis,

Ego quidem ſerpo ad receſſum multis coronis
Redimitum. Video autem virum in umbilico Diis
Inviſum ſedentem, contaminatum, a cujus manibus
Stillat ſanguis, recens evaginatum gladium
Tenentem, et olivae praelongum ramum,
Lana praegrandi prudenter coronatum,
Albo villo. hic enim aperte eloquar.
Coram vero hocce viro admiranda cohors
Mulierum in ſoliis ſedens dormit:
Non mulieres, verum Gorgonas dico.
Sed neque Gorgonum formis aſſimilabo:
Vidi enim illas pictas Phineos
Coenam auferentes: hae quidem ſine pennis
Apparent, nigrae omnino abominandae.
Stertunt autem non fictis flatibus:
Ex oculis quoque diſtillant exoſam vim.
Ornatuſque talis, qualis neque recte ad Deorum
Imagines, aut in aedes hominum inferatur.
Gentem hujusce commercii nunquam vidi;
Nec terra aliqua glorietur hoc genus
Nutrire ſine damno, non ingemiſcere ob labores.
Abhinc jam harum aedium domino

Εγὼ μὲν ἕρπω πρὸς πολυστεφῆ μυχόν·
Ορῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῆ
Εδραν ἔχοντα, προστρόπαιον, αἵματι
Στάζοντα χεῖρας, καὶ νεοσπαδὲς ξίφος
Εχοντ', ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον,
Λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον,
Αργῆτι μαλλῷ. τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ.
Πρόσθεν δὲ τἀνδρὸς τοῦδε θαυμαστὸς λόχος
Εὕδει γυναικῶν ἐν θρόνοισιν ἥμενος·
Οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω.
Οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις·
Εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας
Δεῖπνον φερούσας· ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν
Αὗται, μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι·
Ρέγκουσι δ' οὐ πλαστοῖσι φυσιάμασιν·
Εκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ βίαν·
Καὶ κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα
Φέρειν δίκαιος, οὔτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας.
Τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας·
Οὐ δή τις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος
Τρέφουσ' ἀνατεὶ, μὴ μεταστένειν πόνων.
Τἀντεῦθεν ἤδη τῶνδε δεσπότῃ δόμων

Αὐτῷ μελέσθω Λοξίᾳ μεγασθενεῖ.
Ιατρόμαντις δ' ἐστὶ καὶ τερασκόπος,
Καὶ τοῖσιν ἄλλοις δωμάτων καθάρσιος.
Α. Οὔτοι προδώσω· διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ
Εγγὺς παρεστὼς, καὶ † πρόσω δ' ἀποστατῶν,
Εχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων.
Καὶ νῦν ἁλούσας τάσδε τὰς μάργους ὁρᾷς
Υπνῳ· πεσοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι,
Γραῖαι, παλαιαὶ παῖδες, αἷς οὐ μίγνυται
Θεῶν τις, οὐδ' ἄνθρωπος, οὐδὲ θήρ ποτε·
Κακῶν δ' ἕκατι κἀγένοντ'· ἐπεὶ κακὸν
Σκότον νέμονται, Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονὸς,
Μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ολυμπίων.
Ομως δὲ φεῦγε, μηδὲ μαλθακὸς γένῃ.
Ελῶσι γάρ σε καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς
Βεβῶτ' ἀνατεὶ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα,
Υπέρ τε πόντον, καὶ περιῤῥύτας πόλεις.
Καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος
Πόνον· μολὼν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν,
Ιζου παλαιὸν ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας,
Κἀκεῖ δικαστὰς τῶνδε καὶ θελκτηρίους
Μύθους ἔχοντες, μηχανὰς εὑρήσομεν,

Ipſi Loxiae praepotenti curae ſit.
Medico-vates eſt et portentorum interpres,
Aliiſque aedium expiator,
A. Non te prodam: uſque ad finem vero tibi cuſtos
Prope aſtans, longe quoque abſens,
Inimicis tuis non fiam mitis.
Et nunc quidem protervas haſce vides
Somno captas. cadent abominandae virgines,
Anus, filiae vetulae, quibuſcum haud commiſcetur
Deorum quiſquam, hominumve, aut ferarum:
Malorum vero cauſa fuere: unde et malas
Tenebras incolunt, Tartarumque ſubtus terra,
Odia hominum Deorumque coeleſtium.
Nihilominus fuge, neque labaſcat animus.
Exagitabunt enim te per continentem longam
Sine taedio errantem per terram,
Perque mare, et urbes circumfluas.
Ne ante fatigeris huncce demulcens
Laborem: accedens vero ad urbem Palladis
Sedeto, antiquum ulnis amplexus ſimulacrum:
Ibique horum judices deliniente ſque
Sermones habentes, artificium inveniemus,

Ut in aeternum ab his liber evadas laboribus.
Ego enim perſuaſi te ut maternum corpus interficeres.
O. Rex Apollo, noſti me injuriam non feciſſe;
Et quoniam noſti, ne me negligas.
Robur tuum ad faciendum ſat idoneum eſt.
A. Memineris, nec timor opprimat mentem tuam.
Tu vero, o Mercuri, fraternus ſanguis et ab eodem
Patre, ſerva eum : merito nomen obtinens,
Deductor eſto, hunc meum regens
Supplicem. veneratur Jupiter hanc venerationem
Provenientem mortalibus auſpicata fortuna.
CU. Dormitiſne? ohe, et quid opus eſt dormientibus?
Ego vero a vobis hic neglectui habita ſum
Inter caeteros, quod interfeci *Agamemnonem*
Probrum in mortuis non deficit.
Erro turpiter : vobiſque dico quod
Maxime incuſor ab hiſce.
Paſſa adeo atrocia ab amiciſſimis,
Deorum nemo mei gratia iraſcitur,
Interemptae a manibus matricidis.
Conemplare vulnera cordis mei.
Mens enim ſopita viſu perſpicacior eſt.

Ωστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων·
Καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρῷον δέμας.
Ο. Αναξ Απολλον, οἶσθα μὲν τὸ μὴ 'δικεῖν·
Επεὶ δ' ἐπίστᾳ, καὶ τὸ μὴ 'μελεῖν μάθε.
Σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν.
Α. Μέμνησο, μὴ φόβος σὲ νικάτω φρένας.
Σὺ δ', αὐτάδελφον αἷμα καὶ κοινȣ̃ πατρὸς,
Ερμῆ, φύλασσε· κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος,
Πομπαῖος ἴσθι, τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν
Ικέτην. σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκ νόμων σέβας,
Ορμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ.
Κ. ΕΙ. Εὕδοιτ' ἂν, ὠὴ, καὶ καθευδȣσῶν τί δεῖ;
Εγὼ δ' ὑφ' ὑμνων ὧδ' ἀπητιμασμένη
Αλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, ὡς μὲν ἔκτανον,
Ονειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται,
Αἰχρῶς δ' ἀλῶμαι. προὐννέπω δ' ὑμῖν ὅτι
Εχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο.
Παθȣ̃σα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλτάτων,
Οὐδεὶς ὑπὲρ μȣ δαιμόνων μηνίεται,
Κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων.
Ορα δὲ πληγὰς τάσδε, καρδία, σέθεν.
Εὕδȣσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται.

Εν ἡμέρᾳ δὲ * μοῖρα πρόσκοπος βροτῶν.
Η πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ελείξατε,
Χοάς τ' ἀοίνες, νηφάλια μειλίγματα,
Καὶ νυκτὶ σεμνὰ δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς
Εθυον, ὥραν ἐδειὸς κοινὴν θεῶν.
Καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατέμενα
Ο δ' ἐξαλύξας οἴχεται νεβροῦ δίκην,
Καὶ ταῦτα κέφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων
Ωρεσεν, ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα.
Ακέσαθ' ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς πέρι
Ψυχῆς, φρονήσατ', ὦ κατὰ χθονὸς θεαί.
Οναρ γὰρ ὑμᾶς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ.
(Χ. Μυγμός.)
Κ. Μύζοιτ' ἄν, ἁνὴρ δ' οἴχεται φεύγων πρόσω.
Φίλοις γάρ εἰσὶν οὐκ ἐμοῖς προσίκτορες.
(Χ. Μυγμός.)
Κ. Αγαν ὑπνώσσεις, κὲ κατοικτίζεις πάθος·
Φονεὺς δ' Ορέστης τῆσδε μητρὸς οἴχεται.
(Χ. Ωγμός.)
Κ. Ωζεις, ὑπνώσσεις, ὲκ ἀναστήσει τάχος;
Τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά;
(Χ. Ωγμός.)

Interdiu vero mortalium fatum non percipitur.
Multas profecto mearum liguriiſtis
Inferias abſque vino fuſas, ſobria placamenta,
Et noctu venerandas coenas ad focum ignis
Mactavi, tempore nemini Deorum communi.
Et haec omnia cerno pedibus calcata.
Hic vero exultans aufugit, hinnuli inſtar,
Et leviter e mediis retibus
Exſiliit, vobis irridens admodum.
Audiſtis quae dixi de anima mea;
Sapite, o ſub terra Deae:
In ſomnio enim vos nunc Clytemneſtra voco.
(CH. Ronchus.)
C. Stertatis, vir autem aufugit procul.
Amicis enim non meis ſunt ſupplices.
(CH. Ronchus.)
C. Valde ſomno capta es, nec deploras dolorem
Noſtrum. Oreſtes vero, hujuſce matris ſuae
Interfector, abiit. (CH. Stertor.)
C. Clamas, dormis, non exſurges ſtatim?
Quod unquam a te factum praeterquam malum?
(CH. Stertor.)

C. Somnus laborque proprii conjuratores
Dirae dracaenae robur abſtulerunt.
(CH. Ronchus duplex, acutus.)
Cape, cape, cape, cape, dic.
C. In ſomnio perſequeris feram, clangis autem veluti
Canis curam laboris perſequens.
Quid facis? exſurge, neque te vincat labor,
Neque ignores damnum ſomno facta ignava.
Doleas animo ob probra juſta.
Prudentibus enim inſtar ſtimulorum ſunt.
Neque ſanguineum ſpiritum promove
Vapore macerans ventris igne.
Perſequere, marceſcere *eum* fac ſecunda confectatione.
CH. Excita, excita, et tu hanc, et ego te.
Dormiſne? exſurge, et excute ſomnum.
Videamus ſiquid hujus prooemii fruſtraneum ſit.

STROPHE I.

Hei! hei! popax! injuriam paſſae ſumus, amicae:
Multa quidem paſſa ſum, et fruſtra, ego.
Paſſae ſumus injuriam graviſſimam, papae!

Κ. Υπνος πόνος τε κύριοι ξυνωμόται
Δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήραναν μένος.
(Χ. Μυγμὸς διπλȣ̃ς, ὀξύς.)
Λάϐε, λάϐε, λάϐε, λάϐε, φράζȣ.
Κ. Οναρ διώκεις θῆρα, κλαγγαίνεις δ' ἅπερ
Κύων μέριμναν οὔποτ' ἐκλιπὼν πόνȣ.
Τί δρᾷς; ἀνίστω, μή σε νικάτω πόνος,
Μηδ' ἀγνοήσῃς πῆμα μαλθαχθεῖσ' ὕπνῳ.
Αλγησον ἧπαρ ἐνδικοις ὀνείδεσι·
Τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντίκεντρα γίγνεται.
Σὺ δ' * αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπȣρίσασα τῷ,
Ατμῷ κατισχναίνȣσα νηδύος πυρί,
Επȣ, μάραινε δευτέροις διώγμασιν.
Χ. Εγειρ', ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δέ σε.
Εὕδεις; ἀνίστω, κἀπολακτίσασ' ὕπνον,
Ιδώμεθ' εἴτι τȣ̃δε φροιμίȣ ματᾷ.

ΣΤΡΟΦΗ α.

Ιοὺ, ἰοὺ, πόπαξ. ἐπάθομεν, φίλαι·
Η πολλὰ δὴ παθȣ̃σα καὶ μάτην ἐγώ.
Επάθομεν πάθος δυσαχὲς, ὦ πόποι,

Αφερτον κακόν.
Εξ ἀρκύων πέπτωκεν, οἴχεται δ' ὁ θήρ.
Υπνῳ κρατηθεῖσ' ἄγραν ὤλεσα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

Ιὼ, παῖ Διὸς, ἐπίκλοπος πέλῃ.
Νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω,
Τὸν ἱκέταν σέβων ἄθεον ἄνδρα καὶ
Τοκεῦσιν πικρὸν,
Τὸν μητραλοίαν δ' ἐξέκλεψας ὢν θεός.
Τί τῶνδ' ἐρεῖ τις δικαίως ἔχειν;

ΣΤΡΟΦΗ β.

Εμοὶ δ' ὄνειδος ἐξ ὀνειράτων μολὸν,
Ετυψεν δίκαν διφρηλάτȣ
Μεσολαβεῖ κέντρῳ·
Υπὸ φρένας, ὑπὸ λοβὸν
Πάρεστι μαστίκτορος,
Δαΐȣ δαμίȣ.
Βαρὺ τὸ περίβαρυ κρύος ἔχειν.

Malum non ferendum.
E retibus excidit, aufugit praeda.
Somno capta praedam perdidi.

ANTISTROPHE 1.

Eheu, Jovis fili, furax es.
Juvenis autem vetulas Deas deviciſti,
Supplicem venerans et in Deos impium
Et in parentes crudelem,
Matricidam furtim abſtuliſti Deus cum ſis.
Quid horum recte fieri quis dicet?

STROPHE 2.

Mihi autem probrum e ſomno veniens,
Percuſſit inſtar aurigae
Stimulo in medium adacto:
Sub praecordia, ſub jecur
Flagelliferi,
Inimici tortoris.
Grave valde grave frigus ſuſtineo.

ANTISTROPHE 2.

Talia perpetrant juniores Dii
Imperio potiti praeter jus.
Sanguinem ſtillantem thronum
A capite ad pedes
Licet terrae umbilicum
Videre, ſanguinis
Terribile piaculum libenter ſuſtinentem.

STROPHE 3.

Domeſtico vero, vates, tuo inquinamento
Receſſum contaminaſti, ipſe
A teipſo proruens, ipſe eum vocans,
Injuſtorum quidem Deorum ſimulacra honorans,
Ab antiquo vero genita fata perdens.

ANTISTROPHE.

In me quoque ſaevus, ſed hunc non ſolvet,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β.

Τοιαῦτα δρῶσιν οἱ νεώτεροι θεοὶ
Κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον·
Φονολιβῆ θρόνον
Περὶ πόδα, περὶ κάρα
Πάρεστι γᾶς ὀμφαλὸν
Προσδρακεῖν αἱμάτων
Βλοσυρὸν αἱρούμενον ἄγος ἔχειν.

ΣΤΡΟΦΗ γ.

Εφεστίῳ δὲ, * μάντις ὢν, μιάσματι
Μυχὸν ἔχρανας αὐ-
τόσσυτος, αὐτόκλητος,
Παρὰ νόμον θεῶν βρότεα μὲν τίων,
Παλαιγενεῖς δὲ μοίρας φθίσας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

Κἀμοί τε λυπρὸς, καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται,

Ὑπό τε γᾶν φυγὼν
Οὔ ποτ' ἐλευθερȣ̃ται.
Ποτιτρόπαιος ὢν δ', ἕτερον ἐν κάρᾳ
Μιάστορ' † ἐκείνȣ πάσεται.

Α. Ἔξω, κελεύω. τῶνδε δωμάτων τάχος
Χωρεῖτ', ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν·
Μὴ καὶ λαβȣ̃σα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν,
Χρυσηλάτȣ θώμιγγος ἐξορμώμενον,
Ἀνῇς ὑπ' ἄλγȣς μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρὸν,
Ἐμοῦσα θρόμβȣς ȣ̃ς ἀφείλκυσας φόνȣ.
Οὔτοι δόμοισι τοῖσδε χρίμπτεσθαι πρέπει·
Ἀλλ' οὗ καρανιστῆρες ὀφθαλμώρυχοι
Δίκαι, σφαγαί τε, σπέρματός τ' ἀποφθοραὶ
Παίδων, κακȣ̃ τε χλȣ̃νις, ἠδ' ἀκρωνία·
Λευσμόν τε καὶ μύζȣσιν οἰκτισμὸν πολὺν,
Ὑπὸ ῥάχιν παγέντες. ἆρ' ἀκȣ́ετε,
Οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς
Στέργηθρ' ἔχȣσαι. πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος
Μορφῆς. λέοντος ἄντρον αἱματοῤῥόφȣ
Οἰκεῖν τοιαύτας εἰκὸς, οὐ χρηστηρίοις
Ἐν τοῖσδε πλησίοισι τρίβεσθαι μύσος.

Sub terra fugiens,
Nunquam liberabitur.
Caedis autem reus cum ſit, alium in capite illius
Contaminatorem poſſidebit.

A. Statim, jubeo, his aedibus
Excedite, diſcedite a receſſibus fatidicis;
Ne accepto alato albo ſerpente,
Ab aureo nervo cum impetu prorumpente
Prae dolore emittas nigram, ex hominibus, ſpumam,
Evomens grumos quos e caede hauſiſti,
Aedibus hiſce accedere non convenit:
Verum ubi mortis capitalis authores, oculos effodientes
Vindictae, caedeſque, ſeminiſque liberorum
Abortus, teſtium exſectio, et partium extremarum
Amputatio lapidatioque; ubi muſſitant ejulatum
Multum ſub ſpina defixi: age, auditis
Qualis convivii, Diis abominandae,
Deſiderium habetis. quodammodo indicat modus
Formae *veſtrae*. antrum leonis ſanguinem ſorbentis
Inhabitare tales par eſt, non oraculis
In hiſce vicinis morari ſcelus.

Excedite abſque paſtore paſcentes:
Talem enim gregem Dii omnes averſantur.
E. Rex Apollo, auſculta mihi viciſſim.
Tu ipſe horum non particeps es,
Verum unus, unicus totius rei author es.
A. Quomodo? tam longe ſermonem extende.
E. Oraculo juſſiſti ut hoſpes matrem interficeret.
A. Oraculo juſſi ut poenas ſumeret in vindictam
Patris. E. Deinde pollicitus es te fauturum novo
Sanguini. A. Etiam juſſi ad has domos
reverti.
E. Et deductrices haſce probris inſectaris.
A. Non enim his aedibus accedere par eſt.
E. Verum hoc nobis mandatum eſt.
A. Quis hic honor, jacta praemium *hoc* amplum.
E. Matricidas ex aedibus arcemus
A. Quid enim? mulieris caedes quae maritum
Interfecit non habeatur pro caede conſanguinea.
Omnino inhonora et rem nihili feciſti
Junonis jugalis et Jovis foedera.
Venus etiam inhonora hoc ſermone abjicitur,
Unde mortalibus adveniunt deliciae chariſſimae.

Χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος αἰπολȣ́μεναι.
Ποίμνης τοιαύτης δ' ȣ̓͂τις εὐφιλὴς θεῶν.
Ε. Αναξ Απολλον, ἀντάκȣσον ἐν μέρει.
Αὐτὸς σὺ τȣ́των οὐ μεταίτιος πέλει,
Αλλ' εἷς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος.
Α. Πῶς δή; τοσȣ͂το μῆκος ἔκτεινον λόγȣ.
Ε. Εχρησας ὥστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν.
Α. Εχρησα ποινὰς τȣ͂ πατρὸς πέμψαι· τί μήν;
Ε. Κἄπειθ' ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέȣ.
Α. Καὶ προστραπέσθαι τȣ́σδ' ἐπέστελλον δόμους.
Ε. Καὶ τὰς προπομπȣ̀ς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς.
Α. Οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν.
Ε. Αλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῦτο προστεταγμένον.
Α. Τίς ἥδε τιμή, κόμπασον γέρας καλόν.
Ε. Τȣ̀ς μητραλοίας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.
Α. Τί γὰρ γυναικὸς ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ;
Ε. Οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος.
Α. Η κάρτ' ἄτιμα, καὶ παρ' οὐδὲν ἠρκέσω
Ηρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα.
Κύπρις δ' ἄτιμος τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ,
Οθεν βροτοῖσι γίγνεται τὰ φίλτατα.

Εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μόρσιμος,
Ορκȣ * 'στὶ μείζων, τῇ δίκῃ φρȣρȣμένη.
Εἰ τοῖσιν οὖν κτείνȣσιν ἀλλήλȣς χαλᾷς,
Τὸ μὴ γενέσθαι μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ·
Οὔ φημ' Ορέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν.
Τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμȣμένην,
Τὰ δ' ἐμφανῶς πράσσȣσαν ἡσυχαιτέραν.
Δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά.
Ε. Τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔ τι μὴ λίπω ποτέ.
Α. Σὺ δ' ȣ̃ν δίωκε, καὶ πόνον πλέον τίθȣ.
Ε. Τιμὰς σὺ μὴ ξυντεμνε τὰς ἐμὰς λόγῳ.
Α. Οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν.
Ε. Μέγας γὰρ ἔμπας παρὰ Διὸς θρόνοις λέγῃ·
Εγὼ δ', ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον δίκας,
Μέτειμι τόνδε φῶτα καὶ κυνηγέτις.
Α. Εγὼ δ' ἀρήξω, τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι·
Δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς πέλει
Τȣ̃ προστροπαίȣ μῆνις, ἣν προδῶ σφ' ἑκών.
Ο. Ανασσ' Αθάνα, Λοξίȣ κελεύσμασιν
Ηκω, δέχȣ δὲ πρευμενῶς ἀλάστορα,
Οὐ προστρόπαιον, ȣ̓δ' ἀφοίβαντον χέρα,
Αλλ' ἀμβλὺν ἤδη, προστετριμμένον τε πρὸς

Thorus enim viro et uxori fatalis eſt,
Majorque juramento, Juſtitia munita.
Tu igitur ſeſe invicem interficientibus poenas
Remittis, ita ut negligas, neque irae indulgeas:
Dico te injuſte Oreſtem perſequi.
Hoc enim novi te in animo verſare,
Alias vero manifeſto agentem, manſuetiorem.
At cauſam hanc Minerva Dea judicabit.
E. Virum iſtum non relinquam unquam.
A. Tu igitur perſequere, et plus laboris inſume.
E. Poenas meas ne tu differas verbis.
A. Nolo ſuſtinere ut tibi poenas det.
E. Magnus enim diceris apud ſolium Jovis. Ego
Vero, trahit enim ſecum maternus ſanguis vindictam,
Hunc virum perſequor, et inſtar venatricis ſequor.
A. At ego opitulabor, et ſupplicem liberabo:
Atrox enim inter homines et Deos
Eſt ira ſupplicis, ſi volens eum prodidero.
O. Regina Minerva, Apollinis juſſu
Advenio, propitie vero ſuſcipe
Non contaminatam neque impuram manum,
Sed jam languidum, incuſſum

Aliis aedibus viiſque mortalium ;
Similiter terram et mare pertranſiens,
Obſervans Apollinis juſſa oraculo data,
Acccedo domum et ſimulacrum tuum, o Dea.
Hic morabor, expectans cauſae finem.
C. Sit ita. hoc viri eſt manifeſtum ſignum.
Sequere conſilia indicis vocem non edentis.
Sicut enim canis vulneratum hinnulum,
Ex ſanguinis guttis indagamus.
Multis autem laboribus graviſſimis anhelant
Viſcera: terrae enim omnis peragratus eſt
locus,
Et ſupra mare ſine alis volans
Huc perſecuta veni, non tardior nave.
Et hic nunc hic reſedit.
Odor humani ſanguinis arridet mihi.

Vide, vide iterum,
Obſervate omnia.
Ne aufugiat
Matricida impunis.

Αλλοισιν οἴκοις, καὶ πορεύμασιν βροτῶν·
Ομοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν,
Σώζων ἐφετμὰς Λοξίȣ χρηστηρίȣς,
Πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν θεά.
Αὐτοῦ φυλάσσων ἀναμένω τέλος δίκης.
Χ. Εἶεν· τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ.
Επȣ δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτȣ φραδαῖς.
Τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν,
Πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν.
Πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ
Σπλάγχνον· χθονὸς γὰρ πᾶς πεποίμανται
τόπος,
Υπέρ τε πόντον ἀπτέροις πωτήμασιν
Ηλθον διώκȣσ', ȣ̓δὲν ὑστέρα νεώς.
Καὶ νῦν ὅδ' ἐνθάδ' ἐστὶ πȣ καταπτακών.
Οσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ.

Ορα, ὅρα μάλ' αὖ,
Λεύσσετον πάντα·
Μὴ λάθῃ φύγδα βὰς
Ο ματροφόνος ἀτίτας.

ΣΤΡΟΦΗ.

Οδ' αὖτε γοῦν ἀλκὰν ἔχων, περὶ βρέτει
Πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου,
Ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Τὸ δ' οὐ πάρεστιν· αἷμα μητρῷον χαμαὶ,
Δυσαγκόμιστον, παπαῖ·
Τὸ διερὸν πέδῳ χύμενον οἴχεται.

Αλλ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν
Ερυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον· ἀπὸ δὲ σοῦ
Βοσκὰν φεροίμαν πώματος δυσπότου·
Καὶ ζῶντά σ' ἰσχάνασ' ἀπάξομαι κάτω.
Αντιποίνους τίνης μητροφόνας δύας.
Οψει δὲ κεἴ τις ἄλλος* ἤλιτεν βροτῶν,
Η θεὸν ἢ ξένον
Τιν' ἀσεβῶν, ἢ τοκέας φίλους,
Εχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια.

STROPHE.

Hic rurſus robur non habens, ſimulacrum
Amplexus Deae immortalis,
Judicio ſe ſiſtet ob manuum facinus.

ANTISTROPHE.

Hoc autem fieri non queat: maternus ſanguis humi eſt,
Non tollendus, papae !
Liquidum terra fuſum periit.

Verum viciſſim oportet te dare, a vivo ut ſorbeam
Rubrum e membris libum, a te vero
Paſtum habeam hauſtus non hauriendi:
Et vivum te macerans deducam deorſum.
Viciſſim poenas lues ob maternum infortunium.
Ibi videbis quis mortalium injuria affecit alium,
Seu in Deum, ſive in hoſpitem aliquem
Impie agens, aut in charos parentes,
Unum quemque ferentem poenas facinori pares.

Pluto enim potens eſt mortalium Judex
Sub terra.
Omnia inſpectat animo memori.
O. Ego, malis edoctus, novi
Multa purgamenta, et loqui cum oporteat,
Et ſilere ſimiliter : hac vero in cauſa
Loqui conſtitutus ſum a ſapiente informatore.
Dormit enim et elangueſcit manus ſanguis,
Maternae caedis reatus eluitur.
Recens enim cum eſſet apud domum Dei
Phoebi, purgamentis porcellorum caeſorum ablatus
Eſt. Multus autem mihi fiat initio ſermo,
Qui adveni innocua praeſentia.
Tempus purgat omnia ſeneſcens ſimul.
Et nunc quidem e puro ore fauſte invoco
Reginam hujuſce regionis Minervam, ut mihi
In auxilium veniat : poſſidebit autem ſine haſta
Meque ipſum et terram et Argivum populum,
Fidum merito in perpetuum auxiliatorem.
Verum ſeu in locis regionis Libycae
Circa Tritonis fluentum, rivi ubi nata eſt,
Rectum ſtatuit aut coopertum pedem,

Μέγας γὰρ Αΐδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν,
Ενερθε χθονός,
Δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί.
Ο. Εγὼ, διδαχθεὶς ἐν κακοῖς, ἐπίσταμαι
Πολλὰς καθαρμὰς, καὶ λέγειν ὅπȣ δίκη,
Σιγᾷν θ' ὁμοίως· ἐν δὲ τῷδε πράγματι
Φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλȣ·
Βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερὸς,
Μητροκτόνον μίασμα δ' ἔκπλυτον πέλει.
Ποταίνιον γὰρ ὂν πρὸς ἑστίᾳ θεȣ̃
Φοίϐȣ, καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις.
Πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος,
Οσοις προσῆλθον ἀϐλαϐεῖ ξυνȣσίᾳ.
Χρόνος καθαιρεῖ πάντα γηράσκων ὁμȣ̃.
Καὶ νῦν ἀφ' ἁγνȣ̃ στόματος εὐφήμως καλῶ
Χώρας ἄνασσαν τῆσδ' Αθηναίαν, ἐμοὶ
Μολεῖν ἀρωγόν· κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς
Αὐτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Αργεῖον λεὼν,
Πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον.
Αλλ' εἴτε χώρας ἐν τόποις Λιϐυστικοῖς,
Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίȣ πόρȣ,
Τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα,

Φίλοις ἀρήγȣσ᾽, εἴτε Φλεγραίαν πλάκα,
Θρασὺς ταγȣ̈χος ὡς ἀνὴρ, ἐπισκοπεῖ·
Ελθοι, κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὢν θεὸς,
Οπως γένοιτο τῶνδ᾽ ἐμοὶ λυτήριος.
Χ. Οὔτοι σ᾽ Απόλλων ȣ̓δ᾽ Αθηναίας σθένος
Ρύσαιτ᾽ ἂν, ὥστε μὴ ȣ̓ παρημελημένον
Εῤῥειν, τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ᾽ ὅπȣ φρενῶν,
Αναίματον βόσκημα δαιμόνων σκιά.
Οὐδ᾽ ἀντιφωνεῖς, ἀλλ᾽ ἀποπτύεις λόγȣς,
Εμοὶ τραφείς τε καὶ καθιερωμένος.
Καὶ ζῶν με δαίσεις, ȣ̓δὲ πρὸς βωμῷ σφαγείς·
Υμνον δ᾽ ἀκȣ́σει τόνδε δέσμιον σέθεν.

Χ. Αγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν, ἐπεὶ
Μȣσαν στυγερὰν
Αποφαίνεσθαι δεδόκηκε,
Λέξαι τε λάχη τὰ κατ᾽ ἀνθρώπȣς
Ως ἐπινωμᾷ στάσις ἅμα,
Εὐθυδίκαι θ᾽ ἡδόμεθ᾽ εἶναι.
Τȣ̀ς μὲν καθαρὰς χεῖρας προσνέμοντας
Οὔτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ᾽ ἡμῶν,
Ασινὴς δ᾽ αἰῶνα διοιχνεῖ·

Amicis auxilium ferens, ſive Phlegraeam planitiem,
Ut dux fortis, inſpectat,
Veniat, audit enim etiam procul exiſtens Deus,
Ut horum averruncatrix mihi fiat.
C. Nec Apollo te aut Minervae robur
Liberet, ut neglectus
Non erres, ubi animo gaudeas ignorans,
Incruentum animal daemonum umbra.
Neque viciſſim loqueris, ſed exſpuis ſermones,
Mihi nutrituſque et ſacratus.
A. Etiam vivus me paſces, neque ad altare caeſus:
Hymnum vero audies hunc ligatorium tui.

C. Age autem, jungamus chorum, quoniam
Cantum exoſum
Oſtendere ſtatutum eſt,
Simulque proferre ut ſortes *noſtrus* inter homines
Disponit coetus ſimul;
Recti judices cupimus fore.
Puras manus habentibus
Nulla a nobis ira adrepit,
Illaeſus in aeternum manet.

Ei vero qui ſcelerate agens, quemadmodum hic *fecit*,
Sanguineas manus occultat,
Teſtes verae mortuis
Faventes, ultrices ſanguinis
Certo apparemus.

STROPHE 1.

Mater quae me peperiſti, o mater
Nox caecis et videntibus,
Poenas audi. Latonae enim filius
Inhonoram me facit,
Hunc auferens
Hinnulum, maternae caedis
Expiationem propriam.
Super mactatum vero
Hic cantus, delirium,
Inſania, amentia,
Hymnus Furiarum,
Ligatorius animorum, abſque lyra
Cantatus, exſiccans mortales.

Οστις δ' ἀλιτρῶν, ὥσπερ ὅδ' ἀνὴρ,
Χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει,
Μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανȣ͂σιν
Παραγιγνόμεναι, πράκτορες αἵματος
Αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν.

ΣΤΡΟΦΗ α.

Μᾶτερ ἅ μ' ἔτικτες, ὦ μᾶτερ
Νὺξ ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν,
Ποινᾶν κλῦθ'. ὁ Λατȣ͂ς γὰρ ἶ-
νις μ' ἄτιμον τίθησι,
Τόνδ' ἀφαιρȣ́μενος
Πτῶκα, ματρῷον ἅ-
γνισμα κύριον φόνȣ.
Επὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ,
Τόδε μέλος, παρακοπὰ,
Παραφορὰ φρενοδαλὶς,
Υμνος ἐξ Ερινύων,
Δέσμιος φρενῶν, ἀφόρ-
μικτος αὐονὰ βροτοῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

Τοῦτο γὰρ λάχος διανταία
Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν,
Θνατῶν * τοῖσιν αὐτουργίαι
Ξυμπέσωσιν μάταιοι,
Τοῖς ὁμαρτεῖν, ὄφρ' ἂν
Γᾶν ὑπέλθῃ· θανὼν δ'
Οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος.
Επὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
Τόδε μέλος, παρακοπὰ,
Παραφορὰ, φρενοδαλὶς,
Υμνος ἐξ Εριννύων,
Δέσμιος φρενῶν, ἀφόρ-
μικτος αὐονὰ βροτοῖς.

ΣΤΡΟΦΗ β.

Γιγνομέναισι λάχη
Τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη·
Αθανάτων δ' ἀπέχειν

ANTISTROPHE 1.

Hanc enim ſortem validum
Fatum ſtatuit firmiter
Manere, quibus caedium perpetratio
Inanis contigit,
Hoſce perſequamur, donec
Sub terra veniat: mortuus autem
Non admodum liber eſt.
Super mactatum vero
Hic cantus, delirium,
Inſania, amentia,
Hymnus Furiarum,
Ligatorius animorum, abſque lyra
Cantatus, exſiccans mortales.

STROPHE 2.

Natis nobis ſortes
Hae aſſignatae ſunt:
Ab immortalibus vero manus

Abſtinere, neque quis nobis eſt
Conviva communis.
Candidarum veſtium
Expers, exſors ſum:
Domuum enim ſuſcepi
Everſiones, quando Mars,
Mitis cum ſit, amicum interfeciat;
In hunc irruentes,
Quamvis validum, ſimiliter
Perdimus ob ſanguinem recentem.

ANTISTROPHE 2.

Feſtinamus autem auferre
Hanc curam a quoquam,
Deorum immunitatem
Meis precibus ſtatuere,
Nec in queſtionem venire.
Jupiter enim ſanguinem ſtillans
Abominandum hoc hominum genus ſermone
Suo non dignatus eſt.
Gloria etiam hominum, etiamſi ſub aethere

Χέρας, ȣ̓δέ τις ἐστὶ
Ξυνδαίτωρ μετάκοινος.
Παλλεύκων δὲ πέπλων
Αμοιρος, ἄκληρος ἐτύχθην.
Δωμάτων γὰρ εἱλόμαν
Ανατροπὰς, ὅταν Αρης,
Τιθασὸς ὢν, φίλον ἕλῃ·
Επὶ τὸν, ὦ, διόμεναι
Κρατερὸν ὄνθ', ὁμως *
Μαυρȣ͂μεν ὑφ' αἵματος νέȣ.

[stamp]

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ϛ.

Σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν
Τινὰ τάσδε μερίμνας·
Θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖ-
σι λιταῖς ἐπικραίνειν,
Μηδ' ἐς ἄγκρισιν ἐλθεῖν.
Ζεὺς γὰρ αἱματοσταγὲς
Αξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας
Ας ἀπηξιώσατο.
Μάλα γὰρ οὖν ἀλλομένα

Αγκαθεν βαρυπεσῆ
Καταφέρω ποδὸς ἀκμὰν,
Σφαλερὰ τανυδρόμοις
Κῶλα δύσφορον ἄταν.

ΣΤΡΟΦΗ γ.

Δόξαι τ᾽ ἀνδρῶν καὶ μάλ᾽ ὑπ᾽ αἰθέρι σεμναὶ,
Τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι
Ημετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν, ὀρχησ-
μοῖς τ᾽ ἐπιφθόνοις * ποδός.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

Πίπτων δ᾽ οὐκ οἶδεν τόδ᾽ ὑπ᾽ ἄφρονι λύμᾳ.
Τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται,
Καὶ δνοφεράν τιν᾽ ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶ-
ται πολύστονος φάτις.

ΣΤΡΟΦΗ δ.

Μένει γάρ· εὐμήχανοι

Veneranda, conſumpta
Sub terra deficit inhonora
Noſtro acceſſu pullato,
Saltibuſque pedum ſanguinolentis.

STROPHE 3.

Exſiliens enim a longe graviter cadens
Defero pedis robur,
Titubantia crura longo curſu defeſſis
Non ferendum damnum.

ANTISTROPHE 3.

Cadens autem ſub animi noxa hoc non intelligit:
Tales enim in virum tenebrae ſcelus advolarunt,
Et obſcuras quaſdam tenebras contra domum
Profert multum luctuoſa fama.

STROPHE 4.

Manet enim. promptae vero

Et perficae ſumus, et malorum
Memores graves,
Et a mortalibus difficulter demulcendae,
Infames incelebres proſequentes
Deorum ſortes dubia
Opaca lampade, non inveſtigandas
Tam a videntibus quam caecis.

ANTISTROPHE 4.

Quis igitur mortalium haec non veneretur
Et metuat,
Meam audiens legem
A fato conſtitutam a Diis
Datam perfectam? ſupereſt mihi
Praemium antiquum, neque
Ignominiam conſequor, quamvis ſub terra
Stationem obtinens, et tenebras Solis ex petres.

M. A longe exaudivi ego vocis clamorem,
Quam a Scamandro pervenientem,
Duces et primores Achivorum,

Δὲ καὶ τέλειοι, κακῶν
Τε μνήμονες σεμναὶ,
Καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς,
Ατιμ' ἀτίετα διόμεναι
Λάχη θεῶν διχοστατȣ̃ντ'
Ανηλίῳ λάμπᾳ, δυσοδοπαίπαλα
Δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ.

Τίς ȣ̃ν τάδ' οὐχ ἅζεταί
Τε καὶ δέδοικεν βροτῶν,
Εμȣ̃ κλύων θεσμὸν
Τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν
Δοθέντα τέλεον; ἔπι δέ μοι
Γέρας παλαιὸν, οὐδ'
Ατιμίας κυρῶ, καίπερ ὑπὸ χθόνα
Τάξιν ἔχȣσα, καὶ δυσήλιον κνέφας.

ΑΘ. Πρόσωθεν ἐξήκȣσα κληδόνος βοὴν,
Απὸ Σκαμάνδρȣ * γῆν καταφθατȣμένη,
Ην δῆτ' Αχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι,

Τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα,
Ενειμαν αὐτόπρεμνον εἰς τὸ πᾶν ἐμοὶ,
Εξαίρετον δώρημα Θησέως τόκοις·
Ενθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα,
Πτερῶν ἄτερ ῥοιβδοῦσα κόλπον αἰγίδος,
Πώλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον.
Καινὴν δ' ὁρῶσα τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς,
Ταρβῶ μὲν οὐδὲν, θαῦμα δ' ὄμμασιν πάρα,
Τίνες ποτ' ἐστέ· πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω·
Βρέτας τε τοὐμὸν τῷδ' ἐφημένῳ ξένῳ,
Υμᾶς θ' ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένει,
Οὔτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὁρωμένας,
Οὔτ' οὖν βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασι.
Λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς,
Πρόσω δικαίων ἠδ' ἀποστατεῖ θέμις.
Χ. Πεύσει τὰ πάντα συντόμως, Διὸς κόρη.
Ημεῖς γὰρ ἐσμεν νυκτὸς αἰανῆς τέκνα.
Αραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὕπαι κεκλήμεθα.
ΑΘ. Γένος μὲν οἶδα, κληδόνας τ' ἐπωνύμους.
Ε. Τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα.
ΑΘ. Μάθοιμ' ἂν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον.
Ε. Βροτοκτονοῦντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.

Captivae pecuniae ſortem magnam,
Attribuerunt quicquid eſt in aeternum mihi,
Selectum munus Theſeos poſteris;
Unde veni propere indefeſſo pede,
Abſque alis vento implens ſinum aegidis,
Pullos adultos adjungens currui.
Novum vero cernens hoc terrae commercium,
Nihil quidem timeo, admiratio vero oculis ineſt,
Qui tandem eſtis: omnes autem in commune alloquor;
Hunc etiam hoſpitem inſidentem ſimulacro meo,
Et vos nulli mortalium generi ſimiles,
Nec inter Deas a Diis viſas,
Neque mortalibus formis ſimiles.
Deformem vero proximos conviciari
Longe a recto eſt, et abeſt Juſtitia.
C. Audies cuncta breviter, o Jovis filia.
Nos ſumus Noctis aternae filiae:
Dirae vero vocamur in aedibus ſub terra.
M. Genus quidem novi, et unde nomen obtines.
E. Honores meos ſtatim audies.
M. Intelligam ſi quis aperte loquatur.
E. Homicidas ex aedibus arcemus.

M. Et hoc interfectori caedis eſt terminus?
E. Ubi gaudere nuſquam moris eſt.
M. Numquid et tale exilium huic inclamas?
E. Matricida enim fore dignatus eſt.
M. Nullius aliae neceſſitatis metuens iram?
E. Ubi enim tantus ſtimulus ac matrem interficere?
M Duobus praeſentibus dimidium ſermonis adeſt.
E. At juramentum neque in ſe recipere, neque dare vult.
M. Malis haberi juſta quam juſte agere.
E. Quo modo? dic: verborum prudentum non indiga
Es. M. Dico, iniqua vi juramenti haud vincere.
E. Verum examina, litem vero juſte dirime.
M. Numquid penes me erit cauſae finis?
E. Quidni? veneramur dignam e dignis.
M. Quid ad haec, hoſpes, reſpondere vis?
Referens vero patriam, et genus, et aerumnas
Tuas, deinde propulſa hanc querelam.
Si modo cauſa fretus, ſimulacrum hoc
Sedes amplexus prope domum meam
Venerandus ſupplex, inſtar Ixionis;
His omnibus reſponde quod mihi captu facile ſit.
O. Regina Minerva, primum ex poſtremis

ΑΘ. Καὶ τῷ κτανόντι πȣ̃ τὸ τέρμα τῆς φυγῆς;
Ε. Οπȣ τὸ χαίρειν μηδαμȣ̃ νομίζεται.
ΑΘ. Η ϗ τοιαύτας τῷδ' ἐπιῤῥοιζεῖ φυγάς;
Ε. Φονεὺς γὰρ εἶναι μητρὸς ἠξιώσατο.
ΑΘ. Αλλης ἀνάγκης ȣ̓́τινος τρέων κότον;
Ε. Πȣ̃ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν;
ΑΘ. Δυοῖν παρόντοιν, ἥμισυς λόγος πάρα.
Ε. Αλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἂν, ȣ̓ δȣ̃ναι θέλει.
ΑΘ. Κλύειν δικαίως μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις.
Ε. Πῶς δὴ, δίδαξον· τῶν σοφῶν γὰρ οὐ πένει.
ΑΘ. Ορκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾷν λέγω.
Ε. Αλλ' ἐξέλεγχε, κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην.
ΑΘ. Η κἀπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος;
Ε. Πῶς δ' οὔ; σέβȣσαι γ' ἀξίαν ἐπαξίων.
ΑΘ. Τί πρὸς τάδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις;
Λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ ξυμφορὰς
Τὰς σὰς, ἔπειτα τόνδ' ἀμυνάθȣ ψόγον·
Εἴπερ πεποιθὼς τῇ δίκῃ, βρέτας τόδε
Ησαι φυλάσσων ἑστίας ἀμῆς πέλας,
Σεμνὸς προσίκτωρ, ἐν τρόποις Ιξίονος·
Τȣ́τοις ἀμείβȣ πᾶσιν εὐμαθές τι μοι.
Ο. Ανασσ' Αθάνα, πρῶτον ἐκ τῶν ὑστάτων

Τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα.
Οὐκ εἰμὶ προστρόπαιος, ȣ̓δ' ἔχει μύσος
Πρὸς χειρὶ τῇ 'μῇ τὸ σὸν * ἐφημένη βρέτας.
Τεκμήριον δὲ τῶνδέ σοι λέξω μέγα·
Αφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος,
Εστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίȣ
Σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλȣ βοτȣ͂.
Πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερώμεθα
Οἴκοισι, καὶ βοτοῖσι, καὶ ῥυτοῖς πόροις.
Ταύτην μὲν ȣ̔́τω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω.
Γένος δὲ τȣ̉μὸν ὡς ἔχει, πεύσει τάχα.
Αργεῖός εἰμι, πάτερα δ' ἱστορεῖς καλῶς,
Αγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυβατῶν ἁρμόστορα·
Ξὺν ᾧ σὺ Τροίαν ἄπολιν Ιλίȣ πόλιν
Εθηκας. ȣ̔͂τος ἔφθιτ' οὐ καλῶς, μολὼν
Ες οἶκον· ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ
Μήτηρ κατέκτα, ποικίλοις ἀγρεύμασι
Κρύψασα· λȣτρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον.
Κἀγὼ κατελθὼν, τὸν πρὸ τȣ͂ φεύγων χρόνον,
Εκτεινα τὴν τεκȣ͂σαν, οὐκ ἀρνήσομαι,
Αντικτόνοις ποιναῖσι φιλτάτȣ πατρός.
Καὶ τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαίτιος,

Tuis verbis argumentum capiam magnum.
Non ſum contaminatus, neque inquinamentum
Contrahit a manu mea amplectenti ſimulacrum tuum.
Horum vero ſignum tibi proferam magnum:
Mutus ut ſit caedis reus, lex eſt,
Donec a viro ſanguinis expiatorio
Caede lactentis pecudis cruentetur.
Dudum in aliis aedibus haec mactavimus,
Et animalibus et fluentis liquidis.
Hanc curam ſic longe removeo.
Meum autem genus ut ſe habeat, ſtatim audies.
Argivus ſum, patrem vero noſti optime,
Agamemnonem, nautarum Ducem,
Quicum tu Trojam Ilii urbem funditus
Evertiſti. hic obiit inhonore, domum reverſus:
Ipſum vafra mea mater
Interfecit; et variis reticulis
Occultans, lavatrinarum teſtata eſt caedem.
Egoque reverſus, exulans antea temporis,
Interfeci matrem, neque id nego,
Poenis viciſſim lethalibus ob chariſſimi patris necem.
Et horum in commune Apollo particeps fuit,

Dolores praedicens ſtimuli inſtar pungentes cor,
Si horum quicquam non facerem adverſus caedis
Authores. Tu, utrum juſte necne, litem dirime.
Tecum enim agens omnino haec laudabo.
M. Res major eſt quam ut mortalium quis exiſtimet
Se poſſe dirimere : nec mihi quidem licet caedis
Llitem celeriter vindictam provocantis determinare.
Nihilominus et tu inſtructus
Supplex veniſti purus innoxius ad aedes *meas*
Simulque inculpatum te exiſtentem recipio in urbe.
Hae vero habentes portionem infelicem,
Nec conſecutae victoriam,
Retrocedant: venenum ex animis
Terra cadens, haud ferendus aeternus eſt morbus.
Haec quidem utramque partem manet;
Concoquere aegre maturanda poſſum.
Verum quandoquidem res huc pervenit,
Caedis Judices juramento obligatos ſeligens
Hanc legem in aeternum duraturam feram.
Vos autem teſtimonia et argumenta
Vocate in auxilium cauſae juramenta.
Secernens vero civium meorum optimos

Αλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ,
Εἰ μή τι τῶνδ' ἔρξαιμι τȣ̀ς ἐπαιτίȣς.
Σύ τ', εἰ δικαίως, εἴτε μὴ, κρῖνον δίκην·
Πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῆ τάδ' αἰνέσω.
ΑΘ. Τὸ πρᾶγμα μεῖζον ἤ τις οἴεται τόδε
Βροτὸς δικάζειν· ȣ̓δὲ μὴν ἐμοὶ θέμις
Φόνȣ διαιρεῖν ὀξυμηνίτȣ δίκας.
Αλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκὼς ὅμως
Ικέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις·
Ομως δ' ἄμομφον ὄντα σ' αἱρȣ̃μαι πόλει.
Αὗται δ' ἔχȣσαι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον,
Καὶ μὴ τυχȣ̃σαι πράγματος νικηφόρȣ,
Χωροῖεν αὖθις· ἰὸς ἐκ φρονημάτων
Πέδῳ πεσὼν ἄφερτος αἰανὴς νόσος.
Τοιαῦτα μὲν τάδ' ἐστὶν ἀμφότερα μένειν,
Πέμπειν δὲ δυσπήματ' ἀμηχάνως ἐμοί.
Επεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε,
Φόνων δικαστὰς ὁρκίων αἱρȣμένȣς,
Θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον.
Υμεῖς δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια
Καλεῖσθ' ἀρωγὰ τῆς δίκης ὁρκώματα.
Κρίνασα δ' ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα

Ηξω, διαιρεῖν τȣ̃το πρᾶγμ' ἐτητύμως·
Ορκον περῶντας μηδὲν ἔκδικον φρεσίν.

ΣΤΡΟΦΗ α.

Χ. Νῦν καταστροφαὶ νέων
Θεσμίων, εἰ κρατή-
σει δίκα τε καὶ βλάβα
Τȣ̃δε μητροκτόνȣ.
Πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐ-
χερείᾳ ξυναρμόσει βροτȣ́ς.
Πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότρωτα
Πάθεα προσμένει τοκεῦ-
σιν, μετά τ' αὖθις ἐν χρόνῳ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

Οὔτε γὰρ βροτοσκόπων
Μαινάδων τῶνδ' ἐφέρ-
ψει κοτος τις ἐργμάτων·
Πάντ' ἐφήσω μόρον.
Πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν,

Veniam, ad recte dirimendam hanc cauſam:
Juratos nihil iniquum proferre.

STROPHE I.

C. Nunc everſio novarum
Legum, ſi vicerit
Cauſa noxia
Hujuſce matricidae.
Omnes jam mortales hoc
Facilitati adaptabit. *ad idem aggrediendum promptos*
Faciet. Multi impuniti a liberis illati
Dolores manent parentibus,
Identidemque in poſterum erunt.

ANTISTROPHE I.

Neque Furiarum quae mortales inſpectant
Adrepet ira aliqua
Hiſce facinoribus:
Omne permittam fatum.
Audiet enim alius aliunde

Proferens proximorum aerumnas,
Initium et ſucceſſionem laborum
Non amplius quieta. miſer quis
Fruſtra conſolatur ſe.

STROHE 2.

Neque quis invocet nos
Calamitate percitus,
Hoc verbum inclamans
Eheu Juſtitia!
Eheu Furiarum throni!
Talem fortaſſe pater quis
Aut mater recens vulnerata
Ejulatum ejulet: quandoquidem
Cecidit domus Juſtitiae.

ANTISTROPHE 2.

Aliquando ſeveritatem
Et animorum inſpectionem
Incumbentem metuit.

Προφωνῶν τὰ τῶν πέλας κακὰ
Λῆξιν ὑπόδοσίν τε μόχθων
Οὐκέτ' οὐ βέβαια· τλά-
μων δὲ [τις] μάταν παρηγορεῖ.

ΣΤΡΟΦΗ ϛ.

Μηδέ τις κικλησκέτω
Ξυμφορᾷ τετυμμένος,
Τοῦτ' ἔπος θροούμενος,
Ιὼ δίκα,
Ιὼ, θρόνοι τ' ἐριννύων.
Ταῦτά τις τάχ' ἂν πατὴρ
Η τεκοῦσα νεοπαθὴς
Οἶκτον οἰκτίσαιτ'· ἐπει-
δὴ πιτνεῖ δόμος δίκας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ϛ.

Εσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὖ
Καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον
Δειμαίνει καθήμενον.

Ξυμφέρει
Σωφρονεῖν ὑπὸ στένει.
Τίς δὲ μηδὲν ἐν φάει
Καρδίας ἀνατρέφων,
Η πόλις βροτός θ' ὁμοί-
ως ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν;

ΣΤΡΟΦΗ γ.

Μήτ' ἄναρκτον βίον,
Μήτε δεσποτȣ́μενον
Αἰνέσης.
Παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν,
* Αλλᾳ δ' ἄλλ' ἐφορεύει.
Ξυμμετρον δ' ἔπος λέγω,
Δυσσεβίας μὲν ὕβρις
Τέκος ὡς ἐτύμως·
Εκ δ' ὑγιείας
Φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος
Καὶ πολύευκτος ὄλβος.

Proficuum eſt
Sana mente fore ob dolorum metum.
Quis vero nihil in luce
Cordis enutriens,
Sive urbs ſive homo ſimiliter,
Amplius veneretur Juſtitiam?

STROPHE 3.

Neque vitam legibus ſolutam,
Nec tyranno ſubditam
Laudes.
Medio omni robur Deus dedit:
Alia aliter inſpicit.
Compendioſe dico,
Impietatis filia eſt
Injuria quam certiſſime:
E ſanitate vero animi provenit
Omnibus chara et
Votis expetita felicitas.

ANTISTROPHE 3.

In ſumma vero dico,
Altare Juſtitiae reverere:
Neque ipſam,
Lucrum reſpiciens, impia
Pedis conculcatione ignominia afficias.
Vindicta enim aderit,
Firmus manet finis.
Ad haec vir parentes venerandos
Honoret admodum,
Et hoſpites honorantia
Aedium commercia
Revereatur.

STROPHE 4.

Porro vir qui non coactus
Juſtus fuerit, infelix non erit:
Funditus perire nunquam queat.
In contraria audacem legum violatorem dico,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

Ἐς τὸ πᾶν δέ τοι λέγω,
Βωμὸν αἴδεσαι δίκας·
Μηδέ νιν,
Κέρδος ἰδὼν, ἀθέῳ ποδὶ λὰξ ἀτί-
σῃς· ποινὰ γὰρ ἐπέσται·
Κύριον μένει τέλος.
Πρὸς τάδε τις τοκέων
Σέβας εὖ προτίων,
Καὶ ξενοτίμους
ἐπιστροφὰς δωμάτων
Αἰδόμενός τις ἔστω.

ΣΤΡΟΦΗ δ.

Ἐκ τῶνδ' ἄναγκας ἄτερ,
Δίκαιος ὢν, οὐκ ἄνολβος ἔσται·
Πανώλεθρος δ' οὔ ποτ' ἂν γένοιτο.
Τὸν ἀντίτολμον δὲ φαμὶ παραιβάδαν,

Τὰ πολλὰ παντόφυρτ' † ἄνευ δίκης,
Βιαίως ξὺν χρόνῳ καθήσειν,
Λαῖφος ὅταν λάβῃ πόνος,
Θραυομένας κεραίας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ.

Καλεῖ δ' ἀκȣ́οντας οὐ-
δέν· ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ·
Γελᾷ δ' ὁ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμȣργῷ, †
Τὸν ȣ̓́ποτ' αὐχȣ͂ντ' ἰδὼν ἀμηχάνοις
Δύαις λέπαδνον, οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν·
Δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον
Ἕρματι προσβαλὼν δίκας,
Ὤλετ' ἄκλαυστος, αἴστος.

ΑΘ. Κήρυσσε, κῆρυξ, καὶ στρατὸν κατειργάθου.
Ἥ τ' οὖν *** διάτορος Τυρσηνικὴ
Σάλπιγξ, βροτείȣ πνεύματος πληρȣμένη,
Ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ.
Πληρȣμένȣ γὰρ τȣ͂δε βȣλευτηρίȣ,

Omnia commiſcentem injuſte,
Violente tandem naufragium facere,
Cum velum invaſerit tempeſtas
Fracta antenna.

ANTISTROPHE 4.

Invocat autem non audientes:
Medio concutietur turbine:
Ridet Deus hominem audacem,
Nunquam hoc gloriantem, cernens inextricabili
Infortunio quaſi loro vinctum, nec ſcopulum praeter-greſſum: priorem felicitatem
Scopulo Vindictae impingens,
In perpetuum periit indefletus ignotus.

M. Promulga, praeco, et mulititudinem cohibe.
Aures penetrans Tyrrhena
Tuba, humano ſpiritu impleta,
Intentam vocem proferat multitudini.
Repleto enim hocce concilio,

Tacere praeſtat, et leges meas ediſcere
Totam urbem in perpetuum :
Et ut horum recte dijudicetur cauſa.
C. Rex Apollo, quae habes, retine.
Dic quid tibi cum hac re.
A. Teſtimonium ferens veni : eſt enim aedium
Supplex hic vir, aedium mearum
Domeſticus: hujuſce autem caedis expiatorius ſum ego
Simulque cauſam ipſe ago ; verum incuſor
Hujuſce maternae caedis . tu vero introduc
Ut noſti, hanc confirmans cauſam.
M. Veſtrum eſt loqui, introduco vero cauſam.
Actor primus initio loquens
Fiat totius rei verus informator.
E. Multae quidem ſumus, compendio vero loquemur.
Reſponde autem verbum verbo viciſſim adaptans.
Dic primum utrum matrem interfeciſti.
O. Interfeci. hoc nullatenus nego.
E. Unum quidem hoc eſt trium egregiorum facinorum.
O. Non jacenti (*devicto*) hunc jactanter profers
Sermonem. E. Oportet ut dicas quomodo interfeciſti?
O. Dicam. manu gladio armata collo vulnus infligens.

Σιγᾷν ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θεσμὲς ἐμὲς,
Πόλιν τε πᾶσαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον·
Καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη.
Χ. Αναξ Απολλον, ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει.
Τί τῦδε σοὶ μέτεστι πράγματος, λέγε.
Α. Καὶ μαρτυρήσων ἦλθον· ἔστι γὰρ δόμων
Ικέτης ὅδ' ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος
Εμῶν· φόνυ δὲ τῦδ' ἐγὼ καθάρσιος,
Καὶ ξυνδικήσων αὐτός· αἰτίαν δ' ἔχω
Τῆς τῦδε μητρὸς τῦ φόνυ. σὺ δ' εἴσαγε
Οπως ἐπίστᾳ, τήνδε κύρωσαν δίκην.
ΑΘ. Υμῶν ὁ μῦθος, εἰσάγω δὲ τὴν δίκην.
Ο γὰρ διώκων, πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων,
Γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος.
Ε. Πολλαὶ μέν ἐσμεν, λέξομεν δὲ συντόμως.
Επος δ' ἀμείβυ πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς.
Τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας.
Ο. Εκτεινα· τύτυ δ' ὔτις ἄρνησις πέλει.
Ε. Εν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.
Ο. Οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον.
Ε. Εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες.
Ο. Λέξω. ξιφυλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμών.

Ε. Πρὸς τȣ̃ δ' ἐπείσθης; καὶ τίνος βȣλεύμασι;
Ο. Τοῖς τȣ̃δε θεσφάτοισι· μαρτυρεῖ δέ μοι.
Ε. Ο μάντις ἐξηγεῖτο σοὶ μητροκτονεῖν;
Ο. Καὶ δευρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι.
Ε. Αλλ', εἴ σε μάρψει ψῆφος, ἄλλ' ἐρεῖς
τάχα.
Ο. Πέποιθ', ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφȣ πέμπει πατήρ.
Ε. Νεκροῖσι νῦν πέποιθε μητέρα κτανών.
Ο. Δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτων.
Ε. Πῶς δή; δίδαξον τȣ̀ς δικάζοντας τάδε.
Ο. Ανδροκτονȣ̃σα πατέρ' ἐμὸν κατέκτανε.
Ε. Τοὶ γὰρ σὺ μὲν ζῇς, ἡ δ' ἐλευθέρα φόνȣ.
Ο. Τί δ' ȣ̓κ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυγῇ;
Ε. Οὐκ ἦν ὅμαιμος φωτὸς ὃν κατέκτανεν.
Ο. Εγὼ δὲ μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι;
Ε. Πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντὸς, ὦ μιαιφόνε,
Ζώνης; ἀπεύχει μητρὸς αἷμα φίλτατον;
Ο. Ηδη σὺ μαρτύρησον. ἐξηγȣ̃ δέ μοι,
Απολλον, εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον.
Δρᾶσαι γὰρ ὥσπερ ἐστὶν οὐκ ἀρνȣ́μεθα·
Αλλ' εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ
Δοκεῖ τόδ' αιμα, κρῖνον, ὡς τȣ́τοις φράσω.

E. Ab hoc perſuaſus es? et cujus conſiliis ?

O. Hujuſce oraculis . teſtis mihi adeſt.

E. Vateſne tibi author fuit ut matrem interficeres ?

O. Adhuc quidem de fortuna mea non conqueror.

E. Verum ſi te corripuerit calculus, fortaſſe aliud dices.

O. Credo, ſed a tumulo auxilia mittet pater.

E. Matrem interficiens mortuis confiſus eſt.

O. Duorum enim inquinamentorum concurſum habuit.

E. Quomodo? doce eos qui in his jus dicunt.

O. Maritum interficiens patrem meque interfecit.

E. Tu quidem vivis, illa autem a caede libera.

O. Quid ergo eam vivam in exilium non fugaſti?

E. Non erat conſanguinea viri quem interfecit.

O. Egone vero ſum matris meae conſanguineus?

E. Quomodo enim nutriit te, o homicida, intra
Zonam? abominaris chariſſimum maternum
Sanguinem? O. Jam tu teſtimonium fer: indica
Autem mihi, Apollo, ſi ipſam juſte interfeci.
Feciſſe enim, ut res eſt, non negamus;
Verum utrum juſte necne tuo animo
Videatur haec caedes facta, judica, ut hiſce referam.

A. Referam vobis hanc Minervae
Legem vere, vates cum ſim non mentiar.
Nunquam dixi quid fatidicis in ſedibus
De viro, muliere, aut urbe,
Quod Jupiter coeleſtium pater non praecepit.
Hoc quidem jus quantum valeas ediſce.
Vobis autem praecipio patris conſilio obſequi.
Juramentum enim non praevalet Jovi.
C. Jupiter, ut tu ais, hoc oraculum protulit,
Ut diceres Oreſti huic, quod patris necem
Ulciſcens matris poenas nullatenus ſuſtineret?
A. Non enim idem eſt, virum illuſtrem mori,
A Jove conceſſis ſceptris nobilitatum,
Idque a muliere, non validis
Arcubus longe-jaculantibus, tanquam Amazonis.
Verum, ut audies, Minerva, voſque qui ſedetis
Ad hanc litem calculo dirimendam,
A bello eum, adeptum
Pleraque meliora benevolis, recipiens
Lavatrina, abſoluto lavacro, ad finem
Veſtem prope ſtetit, ferit autem
Virum illigans vario, inextricabili peplo.

Α. Λέξω πρὸς ὑμᾶς τόνδ᾽ Ἀθηναίας μέγαν
Θεσμὸν δικαίως, μάντις ὢν δ᾽ οὐ ψεύσομαι.
Οὐπώποτ᾽ εἶπον μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις,
Οὐκ ἀνδρὸς, οὐ γυναικὸς, οὐ πόλεως πέρι,
Ὃ μὴ ᾽κέλευσε Ζεὺς Ὀλυμπίων πατήρ.
Τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ᾽, ὅσον σθένει μαθεῖν.
Βουλῇ πιφαύσκω δ᾽ ὔμμ᾽ ἐπισπέσθαι πατρός.
Ὅρκος γὰρ οὔτι Ζηνὸς ἰσχύει πλέον.
Χ. Ζεὺς, ὡς λέγεις σὺ, τόνδε χρησμὸν ὤπασε,
Φράζειν Ὀρέστῃ τῷδε, τὸν πατρὸς φόνον
Πράξαντα, μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν;
Α. Οὐ γάρ τι ταυτὸν, ἄνδρα γενναῖον θανεῖν
Διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον,
Καὶ ταῦτα πρὸς γυναικὸς, οὔ τι θουρίοις
Τόξοις ἑκηβόλοισιν, ὥστ᾽ Ἀμαζόνος·
Ἀλλ᾽ ὡς ἀκούσει Παλλὰς, οἵ τ᾽ ἐφήμενοι
Ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι.
Ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἠμποληκότα
Τὰ πλεῖστ᾽ ἀμείνον᾽ εὔφροσιν δεδεγμένη
Δρύτῃ, περῶντι λουτρὰ, κἀπὶ τέρματι
Φᾶρος παρεσκήνησεν, ἐν δ᾽ ἀτέρμονι
Κόπτει πεδήσασ᾽ ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.

Ανδρὸς μὲν ὑμῖν οὗτος εἴρηται μόρος
Τοῦ παντοσέμνου, τοῦ στρατηλάτου νεῶν.
Ταύτην τοιαύτην εἶπον, ὡς δηχθῇ λεὼς,
Οσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην.
Χ. Πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον, τῷ σῷ λόγῳ·
Αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον.
Πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις;
Ὑμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
Α. Ω παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν,
Πέδας μὲν ἂν λύσειεν, ἔστι τοῦδ' ἄκος,
Καὶ κάρτα πολλὴ μηχανὴ λυτήριος.
Ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις
Απαξ θανόντος, οὔτις ἐστ' ἀνάστασις.
Τούτων ἐπῳδὰς οὐκ ἐποίησεν πατὴρ
Οὑμὸς, τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω
Στρέφων τίθησιν, οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει.
Χ. Πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδικεῖς ὅρα·
Τὸ μητρὸς αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδῳ,
Επειτ' ἐν Αργει δώματ' οἰκήσει πατρός;
Ποίοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις;
Ποία δὲ χέρνιψ φρατόρων προσδέξεται;
Α. Καὶ τοῦτο λέξω, καὶ μάθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ.

Hoc viri, fatum vobis relatum eſt, venerandi viri,
Navarchae. Hanc talem retuli, ut mordeatur
(*Ad indignationem moveatur,*) populus, qui conſtitutus
Eſt ad confirmandam hanc cauſam. C. Patris
Fatum praefert Jupiter, ut videtur ex tuo ſermone:
Ipſe autem compedibus vinxit patrem vetulum
Saturnum. Quomodo haec hiſce non contraria dicis?
Vos autem haec ut audiatis conteſtor.
A. O abominanda animalia, Deorum odia!
Compedes quidem ſolvat, eſt hujuſce rei remedium,
Et plurimum artificium liberatorium:
Poſtquam vero viri ſanguinem attraxerit pulvis
Semel morientis, nulla amplius fit reſurrectio.
Horum incantamenta non conceſſit pater
Meus, alia vero omnia ſurſum deorſum
Verſat, non omnino anhelans.
C. Vide quomodo patrocinaris huic reo.
Matris ſanguinem conſanguineum effundens terra
Deinde Argis paternas aedes incolet?
Quibus uſus altaribus publicis?
Quae contribulium pelvis hunc recipiet?
A. Et hoc quoque dicam, et attende quam recte dicam.

Mater non eſt partus appelatti
Procreatrix, verum nutrix foetus recens ſati.
Procreat ille qui rigat, haec vero ut hoſpes hoſpiti
Servavit germen quibus ne noceat Deus,
Signum hujuſce ſermonis monſtrabo tibi.
Pater quidem fiat ſine matre: vicinus
Teſtis adeſt filia coeleſtis Jovis,
Non in tenebris alvi enutrita,
Quale tamen germen nulla Dearum pariat.
Ego vero, Minerva, aliaque quemadmodum novero,
Urbem tuam et populum faciam magnum,
Et hunc miſi tuarum aedium incolam,
Fidus ut fiat in perpetuum.
Et hunc poſſideas foederatum, o Dea,
Et poſteros: et haec in aeternum maneant
Horum foedera ut amplectantur poſteri.
M. Jam his praecipio ex animo ferre
Calculum juſtum, jam dictum eſt ſatis.
C. Nobis quidem jam omnis emiſſa eſt ſagitta:
Maneo ut audiam quomodo certamen hoc dijudicabitur.
M. Quid enim? quomodo a vobis irreprehenſa
ſim?

Οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένȣ τέκνȣ
Τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρȣ·
Τίκτει δ' ὁ θρώσκων, ἡ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη
Εσωσεν ἔρνος, οἷσι μὴ βλάψῃ θεός.
Τεκμήριον δὲ τȣ̃δέ σοι δείξω λόγȣ.
Πατὴρ μὲν ἂν γένοιτ' ἄνευ μητρός· πέλας
Μάρτυς πάρεστι παῖς Ολυμπίȣ Διός,
Οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη·
Αλλ' οἷον ἔρνος ὅτις ἂν τέκοι θεός.
Εγὼ δὲ, Παλλὰς, τἄλλα θ' ὡς ἐπίσταμαι,
Τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν,
Καὶ τόνδ' ἔπεμψα σῶν δόμων ἐφέστιον,
Οπως γένοιτο πιστὸς εἰς τὸ πᾶν χρόνȣ,
Καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον, θεὰ,
Καὶ τȣ̀ς ἔπειτα, καὶ τάδ' αἰανῶς μένοι
Στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τȣ̀ς ἐπισπόρȣς.
ΑΘ. Ηδη κελεύω τȣ́σδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν
Ψῆφον δικαίαν, ὡς ἅλις λελεγμένων.
Χ. Ημῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος.
Μένω δ' ἀκȣ̃σαι πῶς ἀγὼν κριθήσεται.
ΑΘ. Τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ;

Χ. Ηκȣ́σαθ' ὧν ἠκȣ́σατ', ἐν δὲ καρδίᾳ
Ψῆφον φέροντες, ὅρκον αἰδεῖσθε, ξένοι.
ΑΘ. Κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμὸν, Αττικὸς λεὼς,
Πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτȣ̃.
Εσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγέως στρατῷ
Αεὶ-δικαστῶν τοῦτο βȣλευτήριον.
Πάγον δ' Αρειον τόνδ' Αμαζόνων ἕδραν,
Σκηνάς θ', ὅτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον
Στρατηλατοῦσαι, καὶ πόλιν νεόπτολιν
Τήνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε·
Αρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος
Πέτρα, πάγος τ' Αρειος· ἐν δὲ τῷ σέβας
Αστῶν, φόβος τε συγγενὴς τὸ μὴ 'δικεῖν
Σχήσει, τό, τ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς,
Αὐτῶν πολιτῶν μὴ 'πικαινȣ́ντων νόμȣς,
Κακαῖς ἐπιῤῥοαῖσι· βορβόρῳ θ' ὕδωρ
Λαμπρὸν μιαίνων, ȣ̓́ ποθ' εὑρήσεις ποτόν.
Τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον
Αστοῖς περιστέλλȣσα βουλεύω σέβειν,
Καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν.
Τίς γὰρ δεδοικὼς μηδὲν, ἔνδικος βροτῶν;
Τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας,

C. Audiviſtis, quae audiviſtis, in pectore vero
Sententiam ferentesjuramentumrevereremini, hoſpites.
M. Audiatis jam legem populus Atticus,
Primae cauſae fuſi ſanguinis judices.
Manebit autem in poſterum populo Aegei,
Semper Judicum haec erit curia.
Areopagum vero hunc, Amazonum ſedem,
Tentoriaque, quando venerunt ob iram in Theſeum
Bellum inferentes, et urbi huic
Turribus altis ſuperbae turres oppoſuerunt:
Marti autem ſacrificarunt, unde nomen obtinet
Petra, et Areopagus: in hoc majeſtas
Civium timorque geminus ut injuria non fiat
Coercebit, dieque et noctu ſimul,
Ipſis civibus novitias non introducentibus leges
Malis acceſſionibus: coeno aquam
Limpidam inquinans, nunquam invenies potum.
Neque legibus ſolutam, neque tyrannis ſubditam
Retinentibus civibus meis conſulo venerari,
Et ſeveritatem omnem extra urbem non ejicere.
Quis enim mortalium nihil metuens juſtus erit?
Talem juſte metuentes majeſtatem,

Regioniſque munimentum, et urbis ſalutem
Habeatis qualem hominum nemo obtinet,
Neque inter Scythas, nec in Pelopis locis:
A muneribus immunem hanc curiam,
Venerandam, ad iram promptam, pro dormientibus
Pervigil terrae praeſidium conſtitui.
Hoc quidem conſilium extendi meis
Civibus in futurum: recte autem agere oportet,
Et calculum tollere, et litem determinare,
Reveritos juramentum. explicit ſermo.
C. Et quidem atrox hoc terrae commercium
Conſulo nullatenus ignominia afficere.
A. Ego quoque oracula et mea et Jovis
Timere jubeo, nec infructuoſa facere.
C. Verum res ſanguineas, non ſortitus, curas,
Oracula non amplius pura proferes hic moratus.
A. Numquid et pater erravit conſiliis
In expiatione primae caedis ab Ixione factae?
C. Ais. ego vero cauſam non conſecuta
Gravis admodum huic regioni converſabor iterum.
A. Verum inter juniores et veteres Deos
Inhonora es tu: vincam autem ego.

Ερυμά τε χώρας, καὶ πόλεως σωτήριον
Εχοιτ' ἂν οἷον οὔτις ἀνθρώπων ἔχει
Οὔτ' ἐν Σκύθῃσιν, οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις.
Κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον,
Αἰδοῖον, ὀξύθυμον, εὑδόντων ὕπερ
Εγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι.
Ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν
Αστοῖσιν εἰς τὸ λοιπόν. ὀρθοῦσθαι δὲ χρὴ,
Καὶ ψῆφον αἴρειν, καὶ διαγνῶναι δίκην,
Αἰδουμένους τὸν ὅρκον. εἴρηται λόγος.
Χ. Καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς
Ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι.
Α. Κἄγωγε χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς
Ταρβεῖν κελεύω, μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι.
Χ. Αλλ' αἱματηρὰ πράγματ' οὐ λαχὼν σέβεις,
Μαντεῖα δ' οὐκ ἔθ' ἁγνὰ μαντεύσει μένων.
Α. Η καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων,
Πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ιξίονος;
Χ. Λέγεις· ἐγὼ δὲ μὴ τυχοῦσα τῆς δίκης,
Βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν.
Α. Αλλ' ἔν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις
Θεοῖς ἄτιμος εἶ σύ· νικήσω δ' ἐγώ.

Regioniſque munimentum, et urbis ſalutem
Habeatis qualem hominum nemo obtinet,
Neque inter Scythas, nec in Pelopis locis:
A muneribus immunem hanc curiam,
Venerandam, ad iram promptam, pro dormientibus
Pervigil terrae praeſidium conſtitui.
Hoc quidem conſilium extendi meis
Civibus in futurum: recte autem agere oportet,
Et calculum tollere, et litem determinare,
Reveritos juramentum. explicit ſermo.
C. Et quidem atrox hoc terrae commercium
Conſulo nullatenus ignominia afficere.
A. Ego quoque oracula et mea et Jovis
Timere jubeo, nec infructuoſa facere.
C. Verum res ſanguineas, non ſortitus, curas,
Oracula non amplius pura proferes hic moratus.
A. Numquid et pater erravit conſiliis
In expiatione primae caedis ab Ixione factae?
C. Ais. ego vero cauſam non conſecuta
Gravis admodum huic regioni converſabor iterum.
A. Verum inter juniores et veteres Deos
Inhonora es tu: vincam autem ego.

Ἔρυμά τε χώρας, καὶ πόλεως σωτήριον
Ἔχοιτ' ἂν οἷον οὔτις ἀνθρώπων ἔχει
Οὔτ' ἐν Σκύθησιν, οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις.
Κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον,
Αἰδοῖον, ὀξύθυμον, εὑδόντων ὕπερ
Ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι.
Ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν
Ἀστοῖσιν εἰς τὸ λοιπόν. ὀρθοῦσθαι δὲ χρὴ,
Καὶ ψῆφον αἴρειν, καὶ διαγνῶναι δίκην,
Αἰδουμένους τὸν ὅρκον. εἴρηται λόγος.
Χ. Καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς
Ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι.
Α. Κἄγωγε χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς
Ταρβεῖν κελεύω, μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι.
Χ. Ἀλλ' αἱματηρὰ πράγματ' οὐ λαχὼν σέβεις,
Μαντεῖα δ' οὐκ ἔθ' ἁγνὰ μαντεύσει μένων.
Α. Ἢ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων,
Πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰξίονος;
Χ. Λέγεις· ἐγὼ δὲ μὴ τυχοῦσα τῆς δίκης,
Βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν.
Α. Ἀλλ' ἔν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις
Θεοῖς ἄτιμος εἶ σύ· νικήσω δ' ἐγώ.

Χ. Τοιαῦτ' ἔδρασας καὶ Φέρητος ἐν δόμοις·
Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς.
Α. Οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν,
Αλλως τε πάντως χὤτε δεόμενος τύχοι;
Χ. Σύ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας
† Οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς.
Α. Σύ τοι τάχ', οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος,
Εμεῖ τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν.
Χ. Επεὶ καθιππάζει με πρεσβύτιν νέος,
Δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω,
Ως ἀμφίβουλος οὖσα θυμοῦσθαι πόλει.
ΑΘ. Εμὸν τόδ' ἔργον, λοισθίαν κρῖναι δίκην·
Ψῆφον δ' Ορέστῃ τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι.
Μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν ἥ μ' ἐγείνατο.
Τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα, πλὴν γάμου τυχεῖν,
Απαντι θυμῷ, κάρτα δ' εἰμὶ τοῦ πατρός.
Οὕτω γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον,
Ανδρα κτανούσης δωμάτων ἐπίσκοπον.
Νικᾷ δ' Ορέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ.
Εκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους,
Οσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος.
Ο. Ω Φοῖβ' Απολλον, πῶς ἀγὼν κριθήσεται;

C. Talia feciſti etiam Pheretis in aedibus:
Perſuaſiſti fatis ut mortales facerent immortales.
A. Aequum eſt profecto venerantem beneficio
Afficere, maxime vero cum id roget.
C. Tu quidem veteres daemonas corrumpens
Somno decepiſti veteres Deas.
A. Tu quidem ſtatim, non conſecuta cauſae finem,
Evomes venenum inimicis tuis minime grave.
C. Quandoquidem inequitas mihi vetulae juvenis,
Hujuſce cauſae auditor maneo,
Ut animi dubia iraſcar urbi.
M. Hoc meum eſt opus, poſtremam litem dijudicare:
Calculum vero hunc Oreſti adjiciam:
Mater enim nulla eſt quae me genuit.
Virilem ſexum in omnibus praeterquam in nuptiis
Toto animo laudo, valde refero patrem.
Ideo mulieris non praefero fatum
Maritum interficientis aedium inſpectorem. Vincit
Autem Oreſtes, ſi paria ſuffragia habere judicetur.
Quam primum ejicite ex alveis ſortes, quibuſcunque
Judicum hoc mandatum eſt officium. O. O Phoebe
Apollo, quomodo certamen hoc dijudicabitur?

E. O Nox atra mater, numquid vides haec?
Nunc mihi aut laqueo perire, aut lucem videre eſt;
Nobis enim vagari eſt, aut priores honores aſſequi.
A. Numerate recte ejectos calculos, hoſpites;
Juſtitiam in diſtributione venerantes.
Suffragio *uno* abſente damnum provenit magnum.
Evertit damnum et reſtituit ſuffragium unum.
M Hic vir effugit ſanguinis litem:
Aequalis enim eſt numerus ſortium.
O. O Pallas, quae ſervaſti aedes meas,
Patria terra orbatum tu
Me reſtituiſti: et Graecorum aliquis dicet,
Vir Argivus rurſus in opibus
Paternis habitat, Minervae et Apollinis
Voluntate, et omnia perficientis tertii
Soſpitatoris, qui paternum veneratus fatum
Servat me, haſce cernens matris patrocinium agentes.
Ego vero regioni huic et exercitui tuo
Deinceps in omne tempus futurum
Foedus juramento confirmans, nunc domum
Revertor, quod nunquam quiſquam Rex terrae huc
Veniet inferens bene exornatam haſtam.

Ε. Ω Νὺξ μέλαινα μῆτερ, ἆρ' ὁρᾷς τάδε;
Νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ', ἢ φάος βλέπειν·
Ἡμῖν γὰρ ἔῤῥειν, ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν.
Α. Πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι,
Τὸ μὴ 'δικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει.
Γνώμης δ' ἀπέσης πῆμα γίγνεται μέγα.
Βαλοῦσά τ' οἶκον ψῆφος ὤρθωσεν μία.
ΑΘ. Ανὴρ ὅδ' ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην.
Ισον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων.
Ο. Ω Παλλὰς, ὦ σώσασα τὲς ἐμὲς δόμες,
Καὶ γῆς πατρῴας ἐστερημένον σύ τοι
Κατῴκισάς με· καί τις Ελλήνων ἐρεῖ,
Αργεῖος ἀνὴρ αὖθις ἔν τε χρήμασιν
Οἰκεῖ πατρῴοις. Παλλάδος καὶ Λοξίε
Εκατι, καὶ τε πάντα κραίνοντος τρίτε
Σωτῆρος, ὃς πατρῷον αἰδεσθεὶς μόρον,
Σώζει με, μητρὸς τάσδε συνδίκες ὁρῶν.
Εγὼ δὲ χώρᾳ τῇδε καὶ τῷ σῷ στρατῷ
Τὸ λοιπὸν εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον
Ορκωμοτήσας, νῦν ἄπειμι πρὸς δόμες,
Μήτοι τιν' ἄνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς
Ελθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ.

Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ὄντες ἐν τάφοις τότε,
Τοῖς τἀμὰ παρβαίνȣσι νῦν ὁρκώματα,
Αμηχάνοισι πράξομεν δυσπραξίαις
Οδȣ̀ς ἀθύμȣς, καὶ παρόρνιθας πόρȣς
Τιθέντες, ὡς αὐτοῖσι μεταμέλῃ πόνος·
Ορθȣμένων δὲ καὶ πόλιν τὴν Παλλάδος
Τιμῶσιν ἀεὶ τήνδε συμμάχῳ δορὶ,
Αὐτοῖσιν ἡμεῖς † ἐσμὲν εὐμενέστεροι.
Καὶ χαῖρε καὶ σὺ, καὶ πολισσȣ̃χος λεώς,
Πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις,
Σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον.

Χ. Ιὼ θεοὶ νεώτεροι παλαιȣ̀ς νόμȣς
Καθιππάσασθε, κἀκ χερῶν εἵλεσθέ μȣ.
Εγὼ δ' ἄτιμος ἡ τάλαινα βαρύκοτος,
Εν γᾷ τᾷδε, φεῦ,
Ιȣ̀, ἰȣ̀, ἀντιπαθῆ
Μεθεῖσα καρδίας σταλαγμὸν
Χθονιαφόρον· ἐκ δὲ τȣ̃,
Λιχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος,
Ιὼ δίκα, πέδον ἐπεσσυμένος
Βροτοφθόρȣς κηλιδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ.

Ipſi enim nos in ſepulcris tunc exiſtentes
Mea praetergredientes hoc tempore facta juramenta
Non evitandis comminiſcemur infortuniis
Vias moleſtas, et infauſta itinera
Faciemus, ita ut ipſos poeniteat laboris.
Recta ſtatuentibus et urbem hanc Palladis
Honorantibus perpetuo confoederata haſta
Ipſis nos erimus magis benevoli.
Salve et tu etiam, et populus urbis incola,
Auxilium hoſtibus non vitandum habeas,
Soſpitatoremque et haſta victorioſum.

C. Eheu! Dii juniores antiquis legibus
Inequitaſtis, et e manibus abſtuliſtis meis.
Ego vero inhonora, miſera, ira exardeſcens,
In hac terra, heu!
Eheu! eheu luctuoſam
Cordis guttam dimittam
Terrena corrumpentem ! ex ea vero
Lichen infrugifer, illiberis,
Eheu Juſtitia ! in terram irruens
Mortalium corruptrices maculas in regione projiciet.

Ingemiſcam ? quid faciam,
Aut ſim ? mala non ferenda
Civibus paſſa ſum,
Eheu ! grandia quidem,
Filiae infelices
Noctis inhonore lugentes.

M. Mihi obtemperate aegre haec non ferre.
Non enim victae eſtis, verum paribus ſuffragiis cauſa
Exiit revera, non in infamiam tui.
Praeterea a Jove clara aderant teſtimonia,
Ipſe etiam oracula reddens, ipſe aderat teſtis,
Quod haec Oreſtes perpetrans damnum non ferret.
Vos autem huic terrae ne graviter
Iraſcamini, ne indignemini, neque ſterilitatem
Immittatis, dimittentes daemonum ſtillas,
Cuſpides agreſtes exeſuras ſemina,
Ego enim vobis juſtiſſime ſpondeo
Quod ſedes et latibula juſtae terrae,
Nitidos ſedentes ad focos,
Habebitis, ab his civibus plurimum cultae.

Στενάζω; τί ῥέξω;
Γένωμαι; δύσοιστα
Πολίταις ἔπαθον,
Ἰὼ, μεγάλατοι
Κόραι δυστυχεῖς
Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

ΑΘ. Ἐμοὶ πίθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν.
Οὐ γὰρ νενίκησθ', ἀλλ' ἰσόψηφος δίκη
Ἐξῆλθ' ἀληθῶς, οὐκ ἀτιμία σέθεν.
Ἀλλ' ἐκ Διὸς γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρῆν,
Αὐτός θ' ὁ χρήσας, αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν,
Ὡς ταῦτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν.
Ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον
Σκήψησθε, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν
Τεύξητ', ἀφεῖσαι δαιμόνων σταλάγματα,
Βρωτῆρας αἰχμὰς σπερμάτων ἀνημέρους.
Ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπίσχομαι
Ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονὸς,
Λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις,
Ἕξειν, ὑπ' ἀστῶν τῶνδε τιμαλφουμένας.

Χ. Ιὼ θεοὶ νεώτεροι παλαιὺς νόμυς
Καθιππάσασθε, κἀκ χερῶν εἵλεσθέ μυ.
Εγὼ δ' ἄτιμος ἡ τάλαινα βαρύκοτος,
Εν γᾷ τᾷδε, φεῦ,
Ιὺ, ἰὺ, ἀντιπαθῆ
Μεθεῖσα καρδίας σταλαγμὸν
Χθονιαφόρον· ἐκ δὲ τῦ,
Λιχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος,
Ιὼ δίκα, πέδον ἐπεσσυμένος
Βροτοφθόρυς κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ.
Στενάζω; τί ῥέξω;
Γένωμαι; δύσοισα
Πολίταις ἔπαθον,
Ιὼ, μεγάλατοι
Κόραι δυστυχεῖς
Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

ΑΘ. Οὐκ ἔστ' ἄτιμοι, μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν
Θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα.
Κἀγὼ πέποιθα Ζηνὶ, καὶ τί δεῖ λέγειν;
Καὶ κλῆδας οἶδα δωμάτων μόνη θεῶν,

C. Eheu ! Dii juniores antiquis legibus
Inequitaſtis, et e manibus abſtuliſtis meis.
Ego vero inhonora, miſera, ira exardeſcens,
In hac terra, heu !
Eheu ! eheu luctuoſam
Cordis guttam dimittam
Terrena corrumpentem ! ex ea vero
Lichen infrugifer, illiberis,
Eheu Juſtitia ! in terram irruens
Mortalium-corruptrices maculas in regione projiciet.
Ingemiſcam ? quid faciam
Aut ſim ? mala non ferenda
Civibus paſſa ſum,
Eheu ! grandia quidem,
Filiae infelices
Noctis inhonore lugentes.

M. Non eſtis inhonorae, neque iracunde admodum
Deae mortalium terram vix ſanandam ſtatuatis,
Ego quoque Jovi freta ſum, et quid attinet dicere ?
Etiam Deorum unica claves aedium novi,

Ubi fulmen eſt obſignatum:
Verum eo non opus eſt: tu vero mihi obſecuta
Linguae petulantis fructum ne ejicias in terram,
Qui cauſae ſit omnia ut infauſte eveniant.
Quieſcere fac atri fluctus acerbum robur,
Ut veneranda, et mecum contubernalis;
Magnae hujuſce regionis praecipuae victimae
Tibi mactabuntur, puerorum et nuptiarum praeſes
Hunc in aeternum laudabis ſermonem,

C. Me haec pati, eheu!
Me vetulam terram incolere
Inhonoram, heu facinus!
Spiro robur iramque totam.
Hoi, hoi, terra, eheu!
Quis ſubit
Latera mea dolor?
Iracundiam audi, mater
Nox: a me enim honorem publicum
Deorum fraudulenti
Facile ſuſtulerunt doli.

Εν ᾧ κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος·
Αλλ' ἐδὲν αὐτοῦ δεῖ· σὺ δ' εὐπειθὴς ἐμοὶ
Γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλης ἐπὶ χθόνα
Καρπὸν φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς.
Κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος,
Ως σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί·
Πολλῆς δὲ χώρας τῆσδε τἀκροθίνια,
Θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίε τέλες
Εχεσ', ἐς ἀεὶ τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον.

Χ. Εμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ,
Εμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶν οἰκεῖν,
Ατίετον, φεῦ, μύσος.
Πνέω τοι μένος. ἅπαντά τε κότον.
Οἶ οἶ, δᾶ φεῦ.
Τίς μ' ὑποδύεται
Πλευρὰς ὀδύνα;
Θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ
Νύξ. ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαμίαν
Θεῶν δυσπάλαμοι
Παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι.

ΑΘ. Οργὰς ξυνοίσω σοί· γεραιτέρα γὰρ εἶ.
Καίτοι γε μὴν σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα,
Φρονεῖν δὲ κἀμοὶ Ζεὺς ἔδωκεν ȣ̓ κακῶς.
Υμεῖς δ' ἐς ἀλλόφυλον ἐλθοῦσαι χθόνα,
Γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε· προὐννέπω τάδε.
Οὑπιῤῥέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος
Εσται πολίταις τοῖσδε. καὶ σὺ τιμίαν
Εδραν ἔχȣσα πρὸς δόμοις Ερεχθέως.
Τεύξει παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων,
Οσην παρ' ἄλλων ȣ̓ποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν.
Σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς
Μήθ' αἱματηρὰς θηγάνας σπλάγχνων βλάβας
Νέων, ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασι·
Μηδ' ἐξελοῦσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων,
Εν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἱδρύσῃς * Αρη
Εμφύλιον τε καὶ πρὸς ἀλλήλȣς θρασύν.
Θυραῖος ἔστω πόλεμος ȣ̓ μόλις παρὼν,
Εν ᾧ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἔρως·
Ενοικίȣ δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην.
Τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ,
Εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχȣσαν, εὖ τιμωμένην,

M. Iram tibi condono : ſenior enim es.
Et quidem tu multo me ſapientior es.
Verum et mihi ſapere dedit Jupiter non parce.
Vos autem in extraneam venientes regionem,
Hanc terram diligetis : haec praedico.
Futurum enim tempus honorabilius erit
Civibus hiſce : et tu venerabilem
Sedem retinens apud aedes Erechthei,
Conſequeris a viris et foemineo ornatu
Qualem ab aliis mortalibus nunquam obtineas.
Tu vero in locis noſtris ne ejicias
Neque ſanguineas corruptrices viſcerum juvenilium
Poenas, furentes ira a vino non excitata :
Neque accendens tanquam cor gallorum,
Inter cives meos ſtatuas bellum
Et civile, et inter ſe invicem atrox.
Extraneum ſit bellum, non omnino praeſens,
In quo fuerit magnus gloriae amor.
Domeſticae vero avis non dico pugnam.
Talium optionem facere tibi licet a me,
Bene facientem, beneficio affectam, plurimum cultam,

Participem fore hujuſce regionis Diis chariſſimae.

C. Me haec pati, eheu !
Me vetulam terram incolere
Inhonoram, heu facinus !
Spiro robur iramque totam.
Hoi, hoi, terra, eheu !
Quis ſubit
Latera mea dolor ?
Iracundiam audi, mater
Nox : a me enim honorem publicum
Deorum faudulenti
Facile ſuſtulerunt doli.

M. Non gravabor tibi fauſta dicere :
Ut nunquam dicas te, a juniore me
Deam antiquam, et a mortalibus civitatum incolis,
Ingloriam errare hoc ſolo privatam.
Verum ſi quidem tibi chara ſit Suadae veneratio,
Linguae meae delinimentum,
Tu maneas (*hic* :) ſi autem manere nolis,
Non juſte huic urbi inferas

Χώρας μεταχεῖν τῆσδε θεοφιλεστάτης.

Χ. Εμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ,
Εμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶν οἰκεῖν
Ατίετον, φεῦ, μύσος.
Πνέω τοι μένος, ἅπαντά τε κότον.
Οἶ οἶ, δᾶ φεῦ.
Τίς μ' ὑποδύεται
Πλευρὰς ὀδύνα;
Θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ
Νύξ. ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαμιᾶν
Θεῶν δυσπάλαμοι
Παρ' ἐδὲν ἦραν δόλοι.

ΑΘ. Οὔτοι καμοῦμαι σοὶ λέγεσα τἀγαθά·
Ως μήποτ' εἴπῃς, πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ
Θεὸς παλαιὰ, καὶ πολλισσέχων βροτῶν,
Ατιμος ἔῤῥειν τοῦδ' ἀπόξενος πέδε.
Αλλ' εἰ μὲν ἁγνὸν ἐστί σοι πειθοῦς σέβας,
Γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον,
Σὺ δ' ἒν μένοις ἄν· εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν,
Οὔτ' ἂν δικαίως τῇδ' ἐπιῤῥέποις πόλει

Μῆνίν τιν' ἢ κότον τιν', ἢ βλάβην στρατῷ.
Ἔξεστι γάρ σοι † τῆδέ γ' εὐμοίρου χθονὸς
Εἶναι δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένῃ.
Χ. Ἄνασσ' Ἀθάνα, τίνα με φὴς ἔχειν ἕδραν;
ΑΘ. Πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ.
Χ. Καὶ δὴ δέδεγμαι· τίς δέ μοι τιμὴ μένει;
ΑΘ. Ὡς μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἄνευ σέθεν,
Χ. Σὺ τοῦτο πράξεις, ὥστ' ἐμὲ σθένειν τόσον;
ΑΘ. Τῷ γὰρ σέβοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν.
Χ. Καί μοι πρὸ παντὸς ἐγγύην θήσει χρόνου;
ΑΘ. Ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἃ μὴ τελῶ.
Χ. Θέλξειν μ' ἔοικας, καὶ μεθίσταμαι κότου.
ΑΘ. Τοι γὰρ κατὰ χθόν' οὖσ' ἐπικτήσει φίλους.
Χ. Τί μ' οὖν ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί;
ΑΘ. Ὁποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα,
Καὶ ταῦτα γῆθεν, ἔκ τε ποντίας δρόσου,
Ἐξ οὐρανοῦ τε, κἀνέμων ἀήματα,
Εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα·
Καρπόν τε γαίας καὶ βροτῶν ἐπίῤῥυτον,
Ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα μὴ κάμνειν χρόνῳ,
Καὶ τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν.
Τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις.

Odium iramve, aut damnum populo.
Licet enim tibi hujuſce terrae participi
Eſſe in aeternum juſte cultae.
C. Regina Minerva, quam dicis me habituram ſedem?
M. Ab omni illaeſam aerumna: tu vero admitte.
C. Et quidem admitto: quis vero honor me manet?
M. Ut nulla domus ſine te proſpera ſit.
C. Tune hoc facies, ut ego tantum valeam?
M. Colenti enim caſus tribuemus fauſtos.
C. Numquid et mihi ſpondebis in omne tempus?
M. Non enim mihi licet dicere quae non perficio.
C. Pene me delinîſti, et recedo ab ira.
M. Hanc igitur terram incolens obtinebis amicos.
C. Quid ergo me jubes huic urbi exoptare,
M. Qualia ad victoriam non malam ſpectant;
Et haec e terra, et a marino rore,
Et a coelo, ventorumque flatus
Claro Sole, ſpirantes accedere terrae,
Fructumque terrae et pecudum uberem
Civibus abundantem non marceſcere tempore,
Mortaliſque ſeminis ſalutem.
Impiis autem iracundior ſis.

Diligo enim viri germen paſtoris inſtar,
Juſtorum horum dolore liberum genus.
Haec ad te pertinent. quod vero ad celebria
Egregia attinet certamina, curabo ego
Hanc victorioſam inter mortales celebrare urbem.

STROPHE I.

C. Recipiam Palladis contubernium,
Neque ignominia afficiam urbem
Quam et Jupiter omnipotens et Mars,
Praeſidium Deorum ſtatuit,
Liberans per altaria Graecos
Delectamentum Deorum.
Ita ego precor
Vaticinans benevole
Futuros vitae eventus utiles,
Agro feliciter affluere
Splendidum Solis jubar.

M. Haec ego lubenter horum civium gratia
Ago, magnas et difficulter placandas

Στέργω γὰρ, ἀνδρὸς φιτυποίμενος δίκην,
Τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος.
Τοιαῦτα σοῦστι· τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ
Πρεπτῶν ἀγώνων, οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ
Τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾷν πόλιν.

ΣΤΡΟΦΗ α.

Χ. Δέξομαι Παλλάδος ξυνοικίαν,
Οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν,
Τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς, Ἄρης τε
Φρούριον θεῶν νέμει,
Ρυσίβωμον Ἑλλά-
νων ἄγαλμα δαιμόνων.
Αἷ τ' ἐγὼ κατεύχομαι
Θεσπίσασα πρευμενῶς
Επισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους
Γαίας ἐξαμβρόσαι
Φαιδρὸν ἁλίου σέλας,

ΑΘ. Τάδ' ἐγὼ προφρόνως τοῖσδε πολίταις
Πράσσω, μεγάλας καὶ δυσαρέστους

Δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένη.
Πάντα γὰρ αὗται τὰ κατ' ἀνθρώπους
Ελαχον διέπειν.
Ο δὲ μὴ κύρσας βαρέων τούτων,
Οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βιότου.
Τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματά νιν
Πρὸς τάσδ' ἀπάγει, σιγῶν ὄλεθρος,
Καὶ μέγα φωνοῦντ'
Εχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

Χ. Δενδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβα,
Τὰν ἐμὰν χάριν λέγω·
Φλογμός τ' ὀμματοστερὴς φυτῶν,
Τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων,
Μηδ' ἄκαρπος αἰα-
νὴς ἐφερπέτω νόσος.
Μῆλά τ' εὐθενοῦντ' ἄγαν,
Ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις,
Τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ· γόνος
Πλουτόχθων ἑρμαίαν

Deas vincens,
Hae enim omnia quae ad homines pertinent
Sortito adminiſtrant.
Qui vero non impingit in atroces haſce,
Non novit unde vitae morbi.
Priorum enim peccata eum
Ad has ducunt, tacita mors,
Etiam magna gloriantem
Hoſtili ira perdunt.

ANTISTROPHE I.

C. Arboribus autem noxium ne ſpiret damnum,
Meum beneficium dico;
Ardorque gramina plantarum corrumpens
Ne tranſeat terminum locorum,
Nec infructuoſus acerbus
Adrepat morbus,
Oveſque partu admodum felices
Cum gemello foetu
Nutriat *terra* ſtato tempore. Proles
Uber fortunatum

Deorum munus honoret.

M. Haec audite, o Urbis praeſidium (*Areopagitae*)
Qualia perficiet: plurimum enim poteſt
Veneranda Erynnis apud immortales,
Inferoſque, circaque homines
Manifeſto perfecte agunt,
Hiſce quidem cantus (*vitam jucundam*) aliis vero
Lacrymarum vitam triſtem reddentes.

STROPHE 2.

C. Viros autem tollentem intempeſtivam
Prohibeo fortunam,
Juvencularumque amabilium
Maritalem vitam
Concedite vos quae poteſtatem habetis
Deae, quarum Fata
Mater terae,
Deae recte res diſtribuentes,
Omni domui communes,
Omni tempori graves,

Δαιμόνων δόσιν τίοι.

ΑΘ. Η τάδ' ἀκȣ́ετε, πόλεως φρȣ́ριον,
Οἷ' ἐπικραίνει. μέγα γὰρ δύναται
Πότνι' Ερινὺς παρά τ' ἀθανάτοις,
Τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν, περί τ' ἀνθρώπων
Φανερῶς τελέως διαπράσσȣσιν,
Τοῖς μὲν ἀοιδὰς, τοῖς δ' αὖ δακρύων
Βίον ἀμϐλωπὸν παρέχȣσαι.

ΣΤΡΟΦΗ ϛ.

Χ. Ανδροκμῆτας δ' ἀώ-
ρȣς ἀπεννέπω τύχας,
Νεανίδων τ' ἐπηράτων
Ανδροτυχεῖς βιότȣς
Δότε, κύρι' ἔχοντες
Θεαὶ, τῶν μοῖραι
Ματροκασιγνῆται,
Δαίμονες ὀρθονόμοι,
Παντὶ δόμῳ μετάκοινοι,
Παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιϐριθεῖς,

Ενδίκοις ὁμιλίαις
Πάντα τιμιώταται θεῶν.

ΑΘ. Τάδε τοι χώρᾳ
Τῇ 'μῇ προφρόνως ἐπικραινομένων
Γάνυμαι· στέργω δ' ὄμματα πειθοῦς,
Οτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷ
Πρὸς τάσδ' ἀγρίως ἀπανηναμένας·
Αλλ' ἐκράτησε Ζεὺς ἀγοραῖος.
Νικᾷ δ' ἀγαθῶν
Ερις ἡμετέρα διὰ παντός.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ϛ.

Χ. Τὰν δ' ἄπληστον κακῶν
Μήποτ' ἐν πόλει στάσιν
Τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν.
Μηδὲ πιοῦσα κόνις
Μέλαν αἷμαι πολιτᾶν,
Δι' ὀργὰν ποινὰς
Αντιφόνους ἄτας
Αρπαλίσαι πόλεως.

Juſtis commerciis
Omnino Dearum maxime venerandae.

M. Haec regioni
Meae lubenter perficientibus
Laetor: diligo autem Suadam,
Quod mihi linguam et os inſtruxerit
Adverſus has promiter renitentes:
Verum victor evaſit Jupiter Forenſis.
Vincit bonorum
Contentio noſtra in perpetuum.

ANTISTROPHE 2.

C. Malis non ſatiatam
Nunquam in urbe hac ſeditionem
Fremere velim.
Neque hauriat pulvis
Atrum cruorem civium,
Ob iram poenas
Viciſſim ſe vindicantes noxas
Auferre ab urbe.

Gaudia concedant
Communi animo,
Et odiſſe una mente:
Multorum enim inter mortales hoc eſt remedium

M. Sapientibus igitur linguae bonae
Viam invenit.
Ex terrificis hiſce perſonis
Magnum lucrum video (*adſuturum*) civibus:
Has enim benevolas benevoli ſemper
Valde colentes, et terram et urbem
Recte judicantem
Decorabitis omnes viventes.

STROPHE 3.

C. Salvete in affluentia divitiarum.
Salvete populus urbis,
Prope Jovem ſedentes,
Virginis amicae amici
Prudentes in tempore:
Palladis ſub alis

Χάρματα δ' ἀντιδίδοιεν
Κοινωφελεῖ διανοίᾳ,
Καὶ στυγεῖν μιᾷ φρενί.
Πολλῶν γὰρ τόδ' ἐν βροτοῖς ἄκος

ΑΘ. Ἆρα φρονȣ̃σι γλώσσης ἀγαθῆς
Ὁδὸν εὑρίσκειν
Ἐκ τῶν φοϐερῶν τῶνδε προσώπων
Μέγα κέρδος ὁρῶ τοῖσδε πολίταις.
Τάσδε γὰρ εὔφρονας εὔφρονες ἀεὶ
Μέγα τιμῶντες, καὶ γῆν, καὶ πόλιν
Ὀρθοδίκαιον
Πρέψετε πάντες διάγοντες.

ΣΤΡΟΦΗ γ.

Χ. Χαίρετ' ἐν αἰσιμίαις πλȣ́τȣ,
Χαίρετ' ἀστυκὸς λεὼς,
Ἴκταρ ἥμενοι Διὸς,
Παρθένȣ φίλας φίλοι
Σωφρονοῦντες ἐν χρόνῳ.
Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς

Οντας ἅζεται πατήρ.

ΑΘ. Χαίρετε χ᾽ ὑμεῖς· προτέραν δ᾽ ἐμὲ χρὴ
Στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσαν.
Πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν
Ιτε, καὶ σφαγίων τῶνδ᾽ ὑπὸ σεμνῶν
Κατὰ γῆς σύμεναι, τὸ μὲν ἀτηρὸν
Χώρας κατέχειν, τὸ δὲ κερδαλέον
Πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ.
Υμεῖς δ᾽ ἡγεῖσθε, πολισσοῦχοι
Παῖδες Κραναοῦ, ταῖσδε μετοίκοις.
Εἴη δ᾽ ἀγαθῶν
Αγαθὴ διάνοια πολίταις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

Χ. Χαίρετε, χαίρετε δ᾽ αὖθις, [ἐπιδιπλοίζω,]
Πάντες οἱ κατὰ πτόλιν,
Δαίμονές τε καὶ βροτοὶ,
Παλλάδος πόλιν νέμον-
τες· μετοικίαν δ᾽ ἐμὴν

Exiſtentes veneratur pater.

M. Salvete et vos: priorem vero oportet me
Proficiſci thalamos monſtraturam.
Ad ignem hunc ſacrum deductorem
Ite. et victimis hiſce venerandis
Sub terra ruentes, quod vero proficuum
Mittite in urbis victoriam.
Vos autem deducite, urbis incolae,
Filii Cranai, haſce inquilinas.
Sit vero bonorum
Bona mens civibus.

ANTISTROPHE 3.

C. Salvete, ſalvete iterum, reduplico,
Omnes per civitatem,
Diique et mortales,
Palladis urbis incolae:
Contubernium meum

Honore proſequentes, nunquam
Queremini de calamitatibus vitae.

M. Laudo verba harum precationum,
Mittamque lumina lampadum ſplendentium
In infernos et ſubterraneos locos,
Cum famulis quae praeſidio ſunt ſimulacro
Meo juſte. Lumen enim totius terrae
Theſeidos egrediatur celebre agmen
Puellarum, mulierum, et vetularum.
Purpureis indutis veſtibus
Colite, et lumen ignis proveniat,
Ut benevolum hoc terrae commercium
In futurum proſperis eventibus conſpicuum ſit.

D. Migrate ex aedibus, magnae, venerandae
Noctis puerae, haud tamen puerae,
Cum benevola pompa.
Fauſta vero precamini: ite
Sub terrae latebris antiquis,
Et honoribus et ſacrificiis
Cultae, fortunaque.

Εὖ σέβοντες, ὅτι μέμ-
ψεσθε συμφορὰς βίϐ.

ΑΘ. Αἰνῶ δὲ μύθϐς τῶνδε τῶν κατευγμάτων,
Πέμψω τε φέγγη λαμπάδων σελασφόρων
Εἰς τϐς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπϐς,
Ξὺν προσπόλοισιν αἵτε φρϐρϐσιν βρέτας
Τϐμὸν δικαίως. ὄμμα γὰρ πάσης χθονὸς
Θησῆδος ἐξίκοιτ' ἂν εὐκλεὴς λόχος
Παίδων, γυναικῶν, καὶ στόλος πρεσβυτίδων.
Φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι
Τιμᾶτε, καὶ τὸ φέγγος ὁρμάσθω πυρὸς,
Οπως ἂν εὔφρων ἥδ' ὁμιλία χθονὸς
Τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπῃ.

Π. Βᾶτ' ἐκ δόμων, μεγάλαι φιλότιμοι
Νυκτὸς παῖδες, ἄπαιδες,
Υπ' εὐθύφρονι πομπᾷ.
Εὐφαμεῖτε δὲ χωρεῖτε
Γας ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισι,
Καὶ τιμαῖς καὶ θυσίαις πε-
ρισεπται, τύχα τε.

Εὐφαμεῖτε δὲ πανδαμεί.
Ιλαοι δὲ καὶ εὐθύφρονες γᾷ
Δεῦρ' ἴτε σεμναὶ, πυριδάπτῳ
Λαμπάδι τερπόμεναι. καθ' ὁδὸν δ'
Ολολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.
Σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων.
Παλλάδος ἀστοῖσι Ζεὺς πανόπτας.
Οὕτω μοῖρα τε συγκατέϐα.
Ολολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

ΤΕΛΟΣ.

Fauſta vero precamini univerſae.
Propitiae vero et benevolae terrae
Ite venerandae, accenſa
Lampade oblectat. in via autem
Exclamate nunc in cantibus:
Libationes aedium in perpetuum cum lampade *ſint*.
Palladis cives Jupiter inſpectat.
Ita et fatum una convenit.
Exclamate nunc in cantibus.

FINIS.

[illegible]OTHECA·BODLEIA[illegible]